

Altın Madalyon

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

ONLINE DERGİ

Nisan 2016 SAYI:8

**NEMO
MILANO'DA**

**ÖYKÜLERİYLE
ALPER KAYA
KADRI KEREM
UMUT ÇALIŞAN**

**PARASİTE
ANİMECİNİN REHBERİ**

**SINS PAST
GEÇMİŞİN GÜNAHLARI**

**ÇİZGİ ROMAN
OBURUNUN GÖZ
HAPSİNDEKİLER**

A.B.

Altın Madalyon

ONLINE DERGİ

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

Başımızın Çizgi Roman
Kültürü Dergisi

YIL:5 SAYI:8

GENEL SAYI:9

NİSAN 2016

Kapak İllüstrasyonu
Abbas Bağca

Editör
Hasan Anaç
Redaksiyon
Pizagor ve Mr.Tekin
Dergi ve Kapak Tasarım
Yunus Meyra
(Levent Suberk'in
sayfalarının tasarımı
kendisine aittir)

YAYIN KURULU
Abbas BAĞCA
Hasan ANAÇ
Mesut KORKMAZ
Rıza Umar GÜRSU
Yunus MEYRA

E-Mail Adresimiz
admin@altinmadalyon.com

Forum Adresimiz
www.altinmadalyon.com

Blog
http://altinmadalyondergi.
blogspot.com.tr/

Facebook
http://www.facebook.com
/groups/2748470
89233019/

BU SAYIDA

3

MERHABA!

5

"ÇİZGİ ROMANDA 2015'İN EN İYİLERİ OYLAMASI"

6

NEMO MİLANO'DA Hüseyin Gazi Ateş

14

**OKUYAMADIĞIMIZ CONAN ÇİZGİROMANLARINA
BİR GÜZELLEME** Fatih Uzun

22

KAN YAŞAMDIR-3 (ÇİZGİ ROMAN) Kadri Kerem Karanfil & Abbas Bağca

24

LOCH NESS'İN GİZEMİ Alper Kaya

27

"WINNETOU" KARL MAY'IN ALMAN WESTERNİ Levent Suberk

29

ENDLESS... (ŞİİR) Engin Gül

31

GREEN LANTERN "YEŞİL BAŞLI GÖVEL ÖRDEK UÇAR GİDER

YARE KARŞI" Rıza Umar Gürsu

36

LANETLİ GÖL (ÖYKÜ) Umut Çalışan

41

"SINS PAST" GEÇMİŞİN GÜNAHLARI Özgür Çelikbaş

54

RÜZGÂRIN FISILDADIKLARI (ÖYKÜ) Kadri Kerem Karanfil

56

"UZUN VEDA" Ekrem Gür

61

ANİMECİNİN REHBERİ Engin Gül

64

YENİ BİR DÜNYA AMA CESUR MU? Güneş Semerci

73

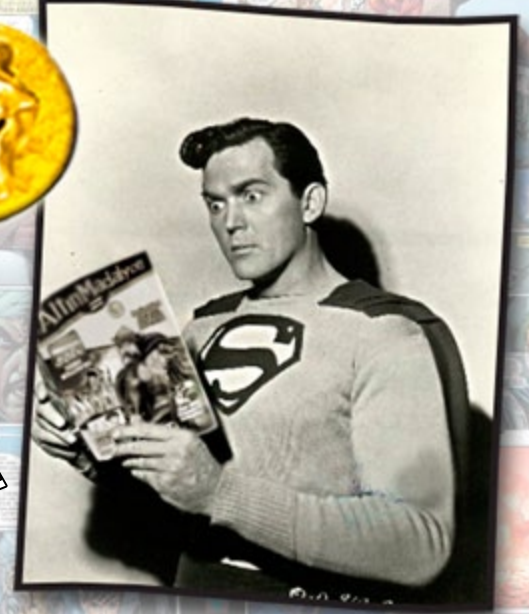
ÇİZGİ ROMANS ANILARI Selami Hoca

77

ÇİZGİ ROMAN OBURUNUN GÖZ HAPSİNDEKİLER Murat Karadayı

80

KARALAMALAR (Fan Sayfamız)

Altın Madalyon

ONLINE DERGI

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

Herkese merhaba!

Zaman kimine göre su gibi aktı, kimine göre geçmek bilmedi, ama Altın Madalyon ailesinin hazırlayıp sizlere sunduğu e-dergilerin sekizincisi ile karşınızdayız. Çizgi romana gönül veren dostlar birleşerek sizlere dolu dolu bir dergi hazırlamaya çalıştık. Dergimizin içinde neler bulacağınıza bakacak olursak:

Dergimizin kapağı bu sefer sevgili Abbas Bağca'ya ait. Abbas kapağı çizmekle kalmadı, Kadri Kerem dostumuzun yazdığı Kan Yaşam'dır öyküsünün üçüncü bölümünün çizimlerini de yaptı. Keyifle okuyacağınızı umuyoruz.

Altın Madalyon forumumuzda her yıl düzenlediğimiz "Yılın En iyileri Anketi" sonuçlandı. Çizgi roman sever dostların oyları ile kazananları dergimizde bulacaksınız. Bakalım siz de aynı fikirde misiniz?

Hazır Green Lantern Rebirth macerası çizgi roman satış noktalarında yerini almışken, Yeşil Fener tefrikamız da bu maceranın (Rebirth) özetini içeriyor.

Örümcek Adamın hayatının karanlık bir noktası da dergimizde aydınlanıyor: Özgür Çelikbaş "Sins Past" macerası ile Gwen Stacy ile Norman Osborn arasındaki ilişkiyi gözler önüne seriyor. Sanırım Gwen hakkında fikirleriniz epey değişecek!

Conan ustamız Fatih Uzun "Okuyamadığımız Conan Çizgi Romanlarına Bir Güzelleme" seri yazısının üçüncüsü ile karşımızda. Ülkemizde en sevilen kahramanlardan olan Conan'ın okuyamadığımız birbirinden güzel maceraları hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz.

Levent Suberk dostumuz Karl May'in Winetou karakterini bize sunuyor. Alman kökenli bir Western nasıl olur diyorsanız bir okuyun derim.

Geçen sayıda bizi Manus'a götüren sevgili Hüseyin Gazi Ateş bu kez Fumetti'nin kalbinde. Milano gezisi ve Bonelli merkezi yazısında...

Yeni bir yazı dizisi ile karşınızdayız. Murat Karadayı "Çizgi Roman Oburunun Göz Hapsindekiler" yazı dizisi ile her sayıda farklı çizgi romanları tanıtmaya çalışacak.

Anime deyince akla gelen isimlerden Engin Gül bu sefer Parasyte'ı sunuyor. Anime severler mutlaka okumalı.

Güneş Semerci "kısa" bir aradan sonra Distopik Dünya üzerine yazılan kitapları konu alan yazı dizisinin ikinci bölümü ile karşınızda. Klasikleşmiş kitapları birde

Altın Madalyon

ONLINE DERGİ

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

onun gözünden okuyun.

Değerli öğretmenimiz Selami Hoca "Çizgi Romans Anıları" yazısı ile bizi geçmişte, anılar arasında gazdirecek.

Anı demişken, Dylan Dog'un en sevilen maceralarından "Uzun Veda" ile Dylan'ın anılarına Ekrem Gür ile bir yolculuğa ne dersiniz?

Sekiz sayıdır dergimizin demir başı olan Alper Kaya ve Martin Mystere macerası Loch Ness'in Gizemi yeni bölümü ile dergimizde.

Şiir köşesinde sevgili Engin Gül'ün bir şiiri sizleri bekliyor.

Kısa öykülerde Kadri Kerem Karanfil'in yazdığı "Rüzgârın Fısıldadıkları" ve Umut Çalışan'ın "Lanetli Göl" öykülerini okuyabilirsiniz.

Son olarak fan sayfamızı Engin Gül, Rıza Umar Gürsu ve Özgür Çelikbaş'ın çizimleri süslüyor.

Gene dolu dolu bir dergi. Umarım siz de biz yazarken aldığımız hazı alırsınız. Siz bu yazıları okurken biz dokuzuncu sayı için çalışmalara başlamış olacağız. Zaman konusunda maalesef bir söz veremesek te, kalite konusunda sözümüz baki. En kısa zaman görüşmek üzere. Bu sefer son söz barbar dostumuzdan:

"Crom! Okuyanları say!"

Sevgiler.

Rıza Umar Gürsu

Bu sayıda katkıda bulunan yazarlarımızdan bazılarının internet ortamında kendilerine ulaşabileceğiniz diğer adresleri :

Alper Kaya
<http://www.alperkaya.org/>

Rıza Umar Gürsu
<http://rumar80.blogspot.com.tr/>

Murat Karadayı
<http://birazyazalim.blogspot.com/>

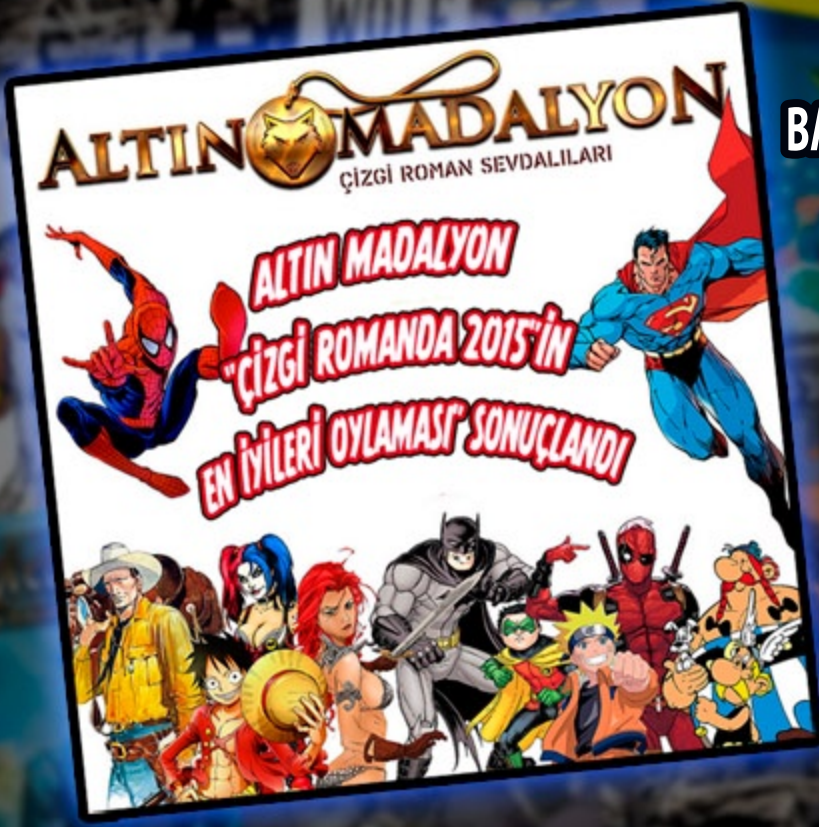
Özgür Çelikbaş
<http://pizagorgunlukleri.blogspot.com.tr/>

Fatih Uzun
<http://barbarconan.blogspot.com.tr/>

Kadri Kerem
<http://kadrikeremkaranfil.blogspot.com/>

Umut Çalışan
<http://ucalisan.blogspot.com.tr/>

daha fazlası için
www.altinmadalyon.com
adresini ziyaret edin

1- Fumetti En İyi Seri

TEKS

2- Frankofon En İyi Seri

RED KİT

3- Manga En İyi Seri

YALNIZ KURT VE YAVRUSU

4- En İyi Yerli Çizgiroman

PUSLU KITALAR ATLASI

5- En İyi Tek Sayılı Macera

BATMAN-ÖLDÜREN ŞAKA

6- Comics Süper Kahramanlar En

İyi Seri

BATMAN YENİ 52

7- Comics Diğer En İyi Seri

YÜRÜYEN ÖLÜLER

8- Comics En İyi Limited Seri

BATMAN KARA ŞÖVALYE DÖNÜYOR

9A- Fumetti En İyi Kapak

TEX-17

9B- Manga En İyi Kapak

YALNIZ KURT VE YAVRUSU 14

9C- Frankofon En İyi Kapak

DENİZ KURDU 1

9D- Comics En İyi Kapak

BATMAN - ÖLDÜREN ŞAKA

9E- Türk Çizgiroman En İyi Kapak

SEYFETTİN EFENDİ 3

10- En İyi Çizgiroman Uyarlaması Film

ANT-MAN

11- En İyi Çizgiroman Uyarlaması Dizi

DAREDEVİL

12- 2015 Yılı'nın En İyi Yayınevi

JBC YAYINCILIK

13- Çizgiroman Kültürü Üzerine En İyi

Site

ALTEVREN

MILANO'DA

HÜSEYİN GAZİ ATEŞ

28 Ağustos Cuma akşamı büyük bir sevinçle işten çıkıp havalimanına doğru yol aldım. Elimde boş bir bavul, *Milano*'dan alacağım çizgiromanları o bavulun içine doldurmanın hayali ile uçağa bindim. Gökyüzünden yeryüzünü izlemek ise çok keyifliydi. *Mister No*'nun *piper*'ında seyahat ediyormuşum gibi turistik fotoğraflar çekmeyi de unutmadım.

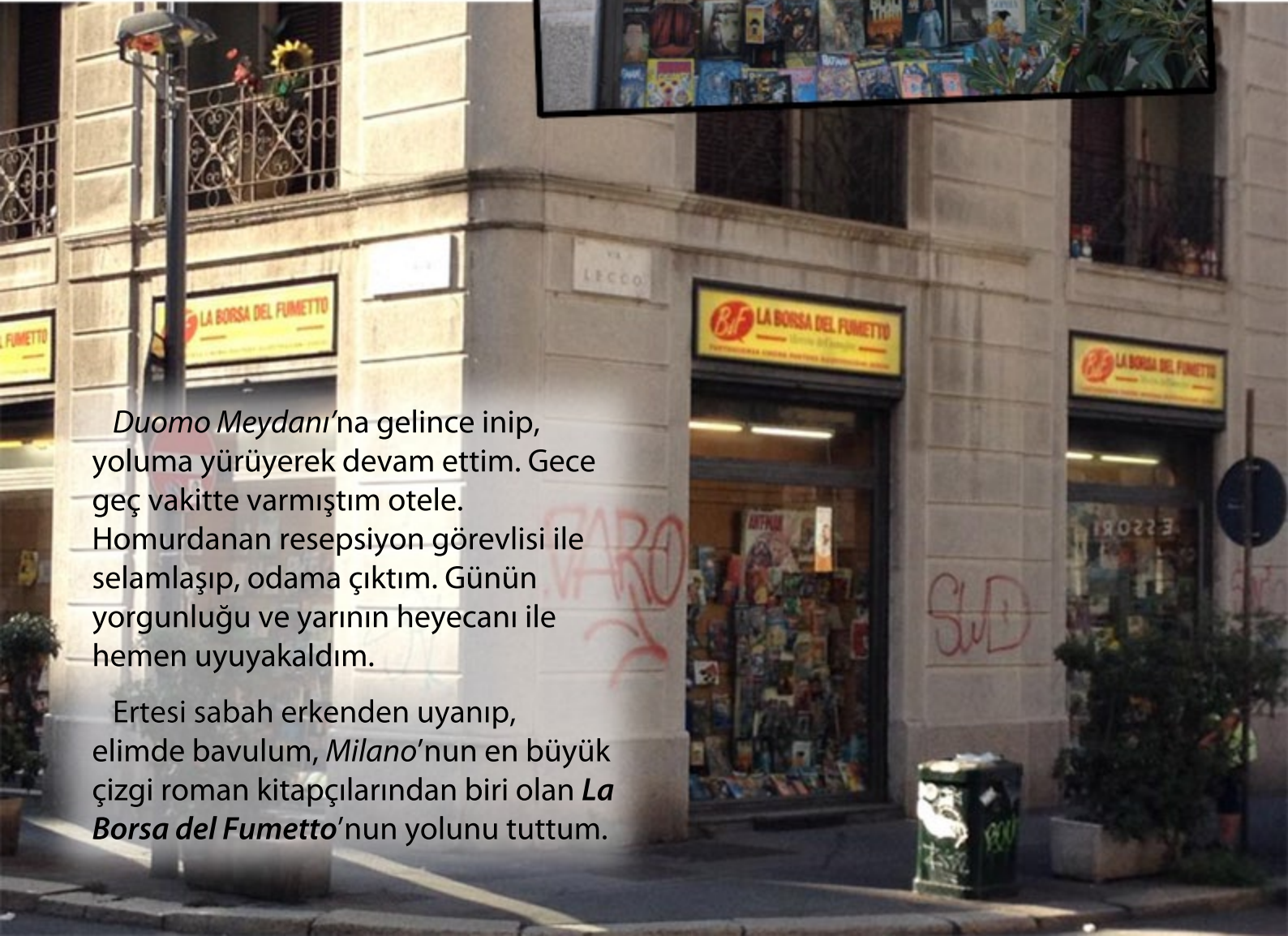
2 saatlik bir uçustan sonra uçağın tekerlekleri nihayet yere değdi. Sonunda *Milano*'daydım. Sıcak çöllerde haydut peşinde koşan *Teks* ve *Kit*'in, bir barda mola verip dağ gibi patates kızartması ve soğuk biralarına kavuşmaları gibi, *Nathan Never*'ın eski bir kitap baskısını arayıp bulması gibi, *Mister No*'nun onca macera atlatıp, sevgili şehri *Manaus*'a varması gibi, sonunda ben de *Milano*'ya kavuşmuştum.

Pasaport işlemlerinden sonra, yardımsever İtalyan halkı sayesinde kalacağım otelin yakınına giden otobüsü bulup, koltuğuma kuruldum.

Duomo Meydanı'na gelince inip, yoluma yürüyerek devam ettim. Gece geç vakitte varmıştım otele. Homurdanan resepsiyon görevlisi ile selamlaşp, odama çıktım. Günün yorgunluğu ve yarının heyecanı ile hemen uyuyakaldım.

Ertesi sabah erkenden uyanıp, elimde bavulum, *Milano*'nun en büyük çizgi roman kitapçılarında biri olan *La Borsa del Fumetto*'nun yolunu tuttum.

Bir gün yolunuz *Milano*'ya düşerse ve *La Borsa del Fumetto*'ya uğramak isterseniz, *Duomo Katedrali*'ni arkanıza alıp, *Corso Venezia Caddesi* boyunca yürüyün, *Viale Tunisia* ayrımına gelince dükkanın yerini sorun. Size yardım edeceklerdir muhakkak.

Saat 9 gibi bulmuştum dükkanı. Fakat henüz açılmamıştı. Çok rahat adamlar bunlar yahu. Etrafta genellikle Etiyopya'dan ve Afrika'nın diğer fakir ülkelerinden gelen göçmenlerin oluşturduğu bir kalabalık vardı. Kendimi yine *Mister No*'nun Afrika maceralarından birindeymişim gibi düşledim. Fakat bu insanlar, günlük yevmiyelerini çıkarmak için iş bekliyorlardı. Biraz hüznle, biraz sevinçle, etrafta dolaşarak vakit geçirmeye devam ettim. Sonunda *La Borsa del Fumetto* açıldı.

İçeriye adımımı atar atmaz sevimli yaşlı bir teyze beni karşıladı. Dükkanın diğer tarafında daha genç bir bayan bozuk elektrik lambasından yakınıyordu. Daha önceden onlara mail yollamıştım ve *Nathan Never*'da ki eksik sayılarımı belirtmistim. Onlar da paketi hazırlamışlardı sağolsunlar. Fakat ben bir sürü çizgiromanın arasında kendimi çoktan kaybetmişim. Bu arada tıpkı Türkiye'de ki gibi *Milano*'da da *Fumetti* ölmüş :(dükkanın çoğunluğunu İngilizce comicsler ve İtalyanca comicsler kaplamıştı. *Borsa del fumetto*'nun kendi dükkanı hariç, bulunduğu sokağın arka tarafında bir de depoları var. Beni oraya da götürdüler. Depoları da çok düzenliydi ve *fumetti* ağırlıklıydı. *Nathan Never*'in cep boyutunda basılmış bir sayısını hediye ettiler.

Belli başlı kahramanlar için bu cep sayısını yapmışlar bu arada. *Mister No*, *Teks*, *Zagor* gibi...

Yıllar önce Kadıköy'de benim gibi, belki benden daha fazla *Nathan Never*'i seven biri ile tanışmıştım. O kadar seviyordu ki, kendi adına bir *Alfa Ajansı* kimlik kartı bile çıkarmıştı. Hayretler içinde ve imrenerek bakmıştım ona. İsmi hatırlayamıyorum, beni bağışlasın. O arkadaşımızda da, bu küçük sayıyı gördüğümü hatırlıyorum.

Nathan Never'in yani sıra Türkiye'de henüz basılmamış bir kaç albüm daha buldum. *Zagor* ile *Dragonero*'nun ortak sayısı, *Zagor*'un Ağustos 2015'de çıkan sayısı, *Mister No* Almanak Özel ilk aklıma gelenler arasında. Alım işini hallettikten sonra *Borsa del Fumetto*'daki yeni arkadaşarımla sohbe daldım. Boş bir bavulla gelip, bavulu fumettiler ile dolduran bir ben, bir de sevgili *Zeynep abla*'yı (*Akkuş*) biliyorum :)

**Zeynep
Akkuş**

Sohbetin ardından vedalaşıp, bavulumu alıp yeniden yollara düştüm. Otel ile *La Borsa del Fumetto*'nun arası yürüyerek 45 dakika sürüyordu ama *Milano* sokaklarında dolaşmak çok zevkli olduğu için o yorgunluğa değdi. Otele varır varmaz, kitapları sayı sırasına göre dizip, tek tek kurcalamaya başladım. Ardından sıralı bir şekilde bavula yerleştirdim.

Yolculuğun, çizgiroman kısmı şu an için tamamlanmıştı. Ertesi sabah *Bonelli Editore*'nin binasını bulacaktım. Cumartesi günü öğleden sonra *Expo* fuarına gitmeye karar verdim.

EXPO
MILAN 2015

kısının ön plana çıkarılması vardı sanırım. Ki ben de bundan hemen faydalanıp döner ve baklavayı bir lokmada yedim. Yanımdaki İtalyanlar'a da ikram etmeyi unutmadım. **Expo 2016**'nın *Antalya*'da yapılacağını görünce daha da mutlu oldum ama bu her 5 senede düzenlenen büyük **expo**'ların küçük bir versiyonuyum.

Otelden çıkıp, metroya doğru yürüdüm. Metronun girişinde, benim gibi **Expo**'ya gitmeye karar veren ama hangi metroya bineceklerini aralarında tartışırken kulak misafiri olduğum bir Türk aile ile tanışıp, onlarla beraber gitmeye karar verdim. Metronun son istasyonuna yakın olan **Expo**, şehir merkezinden uzakta bir fuar alanındaydı. *Beylikdüzü* kadar uzak değil tabi. Sevimli aileye, *Milano*'ya gelişimin ana sebebini açıkladığımda eski *Zagor*, *Tommiks*, *Teksa*s'lardan bahsetmeye başladık. Yanımda olan bir çizgiromanı çocuklarına hediye ettim. Fuar, görülmeye değerdi açıkçası. Çok büyük bir alana yaymışlardı. Katılan her ülke için ayrı bir *pavyon* (*pavillion* dedikleri, yanlış anlaşılmasın) yapmışlardı. Tek tek gezmeye karar vermiştim ama sonrasında bu kararımı değiştirdim çünkü vakit az, fuar büyüktü. Sevdiğim ve merak ettiğim ülkelerin pavyonlarını gezdikten sonra, fuarın son kısımlarına doğru kendine yer bulmuş olan yalnız ama güzel ülkemizin pavyonunu gördüm.

Giriş kısmı çinilerle süslenmiş, küçük bir havuzu bile olan pavyonumuz baya ilgi görüyordu. Tabii bunda yemek

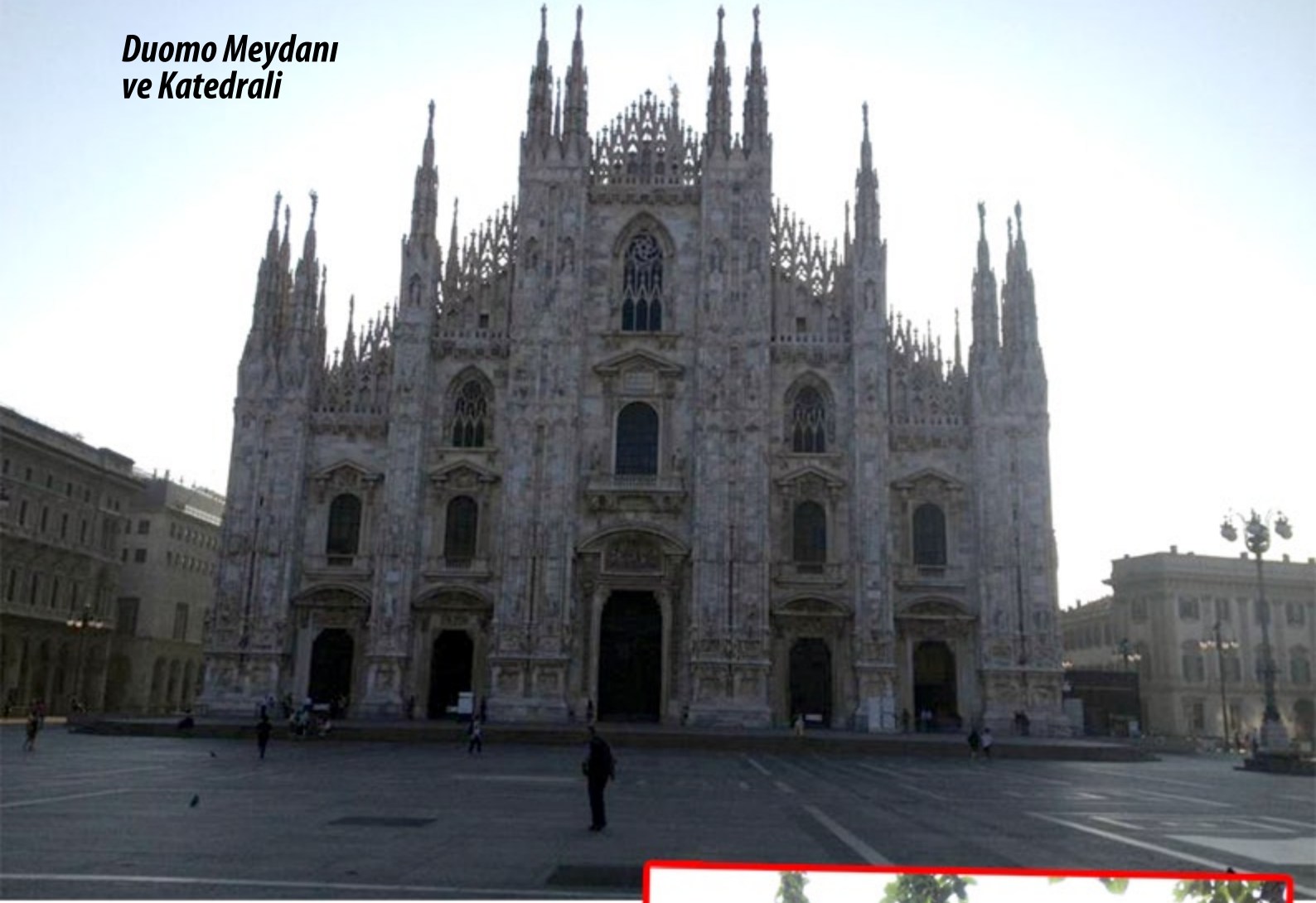
Olsun, bu da bir reklam diyerek yoluma devam ettim. *Osmanlı'yı* tanıtan kısımları gezdikten sonra *Gaziantep*, yani kendi memleketim, için yapılmış olan kısmı gördüm. Açıkçası *expo'da Antalya ve Gaziantep* ön plandaydı. Sevindim. *Gaziantep'teki* mutfak müzesinden getirilmiş eserleri gezdikten sonra *Azerbaycan* kısmını dolaşıp, akşam üzeri *expo'dan* ayrıldım.

Milano'ya gelipte her turistin gezmek zorunda olduğu *Duomo Meydanı'nı* ve çevresini dolaşıp, günün yorgunluğunu atıp, dinlenmek üzere otelime döndüm. Yeri gelmişken şunu da söylemek isterim ki, *Milano'daki Duomo, Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası, Londra'daki Aziz Paulus ve Sevilla* katedrallerinden sonra Avrupa'nın dördüncü büyük katedraliymiş. Yapımı da yaklaşık 500 yıl sürmüştü. Bunun dışında, *Galleria Vittorio Emmanuele II, Leonardo da Vinci Meydanı ve La Scala Tiyatrosu* ile *Altın Dörtgen (Quadrilatero d'Oro)* gezilecek yerler arasında. Tarihi *Milano'dan* çıkıp da modanın başkenti olan *Milano'ya* geçiş için *Altın Dörtgen* olarak tanımlanan *Via Montenapoleone, Via Della Spiga, Via Manzoni ve Via San't Andrea* caddelerinin meydana getirdiği dörtgen içindeki bölgeyi gezmenizi tavsiye ederim.

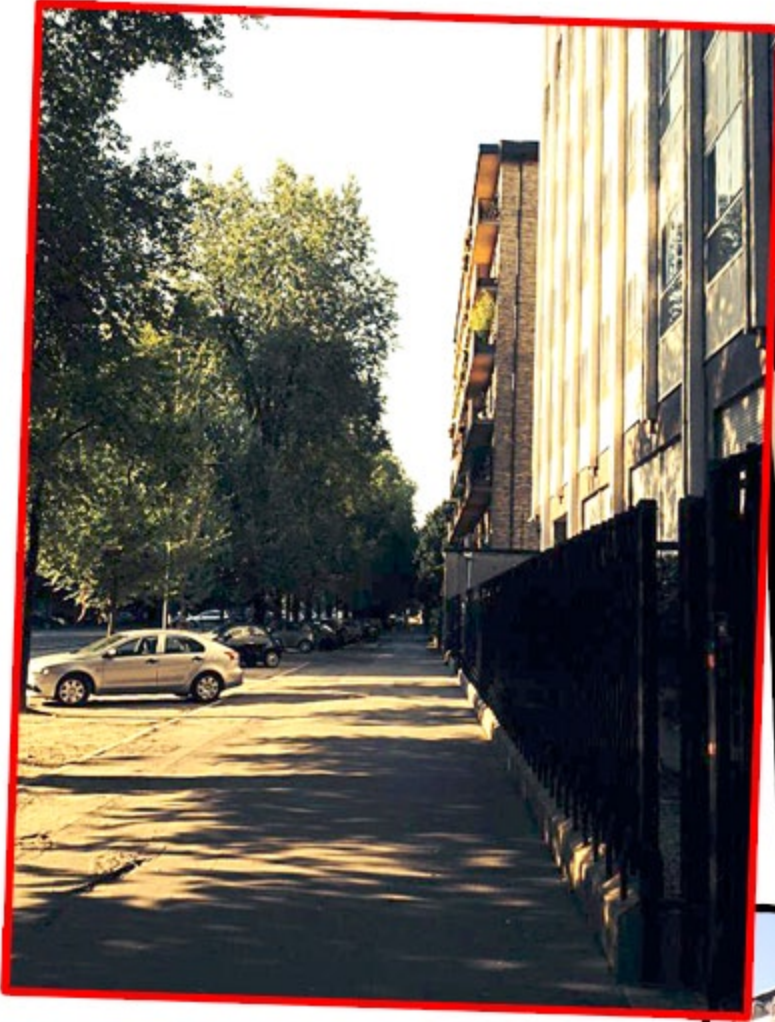

Duomo Meydanı ve Katedrali

Yarın sabah erkenden, taa üniversite yıllarımda hayalini kurup, acaba bir gün *Milano*'ya gidip **Bonelli Editore**'yi görebilecek miyim dediğim anı yaşayacaktım. Sabah güneş doğarken otelden ayrıldım. **Bonelli**'nin binasını yürüyerek bulmaya karar verdim. Bir şehri en iyi yürüyerek gezersin diye düşünmüşümdür hep. Nitekim öyle de oldu. Eğer yürümek istemiyorsanız da, **Duomo Meydanı**'ndan **Metro 1**'e binip **Buonarroti** durağında inerseniz bina karşınıza çıkar.

*Bonelli Yayinevi'nin olduğu bina yeşillikler içinde bir apartman binası. Pazar sabahı çok erken orada olduğum için zili çalıp **Ferri**'yi uyandırmak istemedim. Dışardan bakmakla yetindim. Yine de güzel bir deneyim oldu benim gibi bir *fumetti* sever için. Binanın olduğu sokak yeşillikler içinde zaten. Metrodan çıkış ise küçük bir meydana açılıyor*

*Binayı da gördükten sonra muradıma ermiş bir şekilde oradan ayrıldım. Dönüş yolunda yere sergi açan kitapçılar, antikacılar gördüm. Eski eşyaların koleksiyonlarını yapanlar için bulunmaz bir cennet. Son bir kez **Duomo Meydanı**'nı selamlayıp, otelin olduğu sokağa daldım. Bavulumu alıp havalimanına doğru yola çıktım. Yıllardır hayalini kurduğum bir başka hayalimi gerçekleştirmenin mutluluğu ile güneş batarken gökyüzünden **Milano**'yu izledim...Aklımda ise son okuduğum kitaptan bir cümle: sadece bir yere kök salmayı başardığında, gerçekten uzaklara gidersin...*

*Nemo
29-30 Ağustos 2015*

CONAN

OKUDUĞUMUZ VE OKUYAMADIĞIMIZ CONAN ÇİZGİROMANLARINA BİR GÜZELLEME 3

FATİH UZUN

6. ve 7. sayılarımızda yayınlanmış olan "Okuduğumuz ve Okuyamadığımız Conan Çizgiromanlarına Bir Güzelleme" adlı araştırma yazımın 3. kısmıyla yine beraberiz.

Bu yazıda mini *Conan* serilerinden olan *Thoth'un Kitabı (Book of Thoth)*, *Ölülerin Şarkısı (The Songs of the Dead)* ve *Geceyarısı Tanrısı (The Midnight God)* adlı eserleri inceleyeceğiz.

Kronolojik olarak *Thoth'un Kitabı'*ndan başlayacağız. Bu mini seri, *Conan'*ın şahsi olarak yer almadığı nadir *Conan* evreni eserlerinden biri olduğu için tüm *Dark Horse Conan* külliyyatında da ayrı bir yeri vardır. Bu minvaldeki, *Conan'*ın dedesinin babasını konu edinen ve erken dönem *Conan* çizgiromanlarından olan *Aksi Gri Tanrının Alacakaranlığında (The Twilight of the Grim Grey God)* (Orijinal Sayı: CTB3) (Roy Thomas -Barry Smith - Sal Buscema) adlı öyküyü de hatırlatalım.

Conan the Barbarian #3 (1971)

Bir Thoth-Amon Sagası

Hiborya Çağı'nın en büyük büyücüsü Thoth-Amon veya bizde Alfa zamanlarındaki çevirisiyle bilinen boynuzlu Tutamon. Conan'ın ilk öykülerinde bizzat kendisi teşrif etmese de sureti zuhur etmiştir (Bkz. Kasedeki Tanrı- The God In the Bowl).

4 fasiküllük mini serinin yazarı ülkemizde *Lal*'in yayınladığı 50 fasiküllük ilk serinin de yazarlığını yapan büyük usta *Kurt Busiek* (*Avengers, JLA, Aquaman, Green Lantern, Astro City*) ve *Len Wein* (*Swamp Thing, Wolverine, X-Men*). *Busiek*'in ve *Wein*'in comics aleminin günümüzde bilinen ve en önemli yazarları arasında olduklarını belirtmeye pek gerek yok.

Çizer ise *Kelley Jones* (*Sandman, Batman, Aliens*). Renklendirmeler ise *Michelle Madsen*'a ait. 2006 yılında yayınlanan *Thoth'un Kitabı*, *Conan*'ın en büyük düşmanlarından biri olan büyücünün yaşam öyküsünü belli bir yere kadar oldukça doyurucu bir şekilde anlatıyor.

Öykü bize bilmediğimiz daha doğrusu en sonunda kim olduğunu öğrendiğimiz bir anlatıcı tarafından anlatılıyor. Öykü *Yılanın Uyuyuşu, Yılanın Silkinişi, Yılanın Yükselişi ve Yılanın Vuruşu* adlı 4 bölümden oluşuyor. *Busiek* ve *Wein* olay örgüsünü çok iyi kurup, öyküyü ilmek ilmek işlemişler. *Thoth*'un yükselişinin kişisel bir vaka olmayıp bir ulusun kaderini nasıl değiştirdiğini de çok güzel anlatmışlar.

Öykü *Stigya*'nın başkenti *Memphia*'da dilencilik ve yankesicilik yapan *Thoth*'un çocukluğuyla başlıyor. Ayyaş, dayakçı bir baba ile ezik, umursamaz bir anne ve küçük kız kardeşiyle yaşayan *Thoth*'un zor yaşamını anlatan bu ilk sayfalarda trajik bir aile vakasına tanık oluruz. Fakirliğin ve şiddetin kol gezdiği ailelerde büyüyen çocukların genelde suça eğilimli oldukları bilinir. Biz de *Dickensvari* bir atmosferde genç *Thoth*'un ruhunun nasıl parçalandığını ve kötülük tohumlarının kalbine nasıl atılmaya başlandığını görüyoruz ve adım adım bir *villain* karakterinin zuhuruna tanık oluyoruz. *Thoth*'un doğuştan kötülüğe eğilimli bir çocuk olduğunu söylemek zor. Çünkü bazı karelerde *Thoth*'un kızkardeşine karşı sevgisine ve fedakarlığına da şahit oluyoruz.

Thoth, küçük hesaplar peşinde koştuğu bir günün ardından, en iyi arkadaşı saf ve iyi **Amon**'un kanını ellerine bulaştırarak **İbis Rahibi Kharantus**'un tapınağında arkadaşının yerine geçer ve bir rahip adayı olarak yeni hayatına adım atar. Bu yeni hayatında adı artık **Amon**'dur.

İbis tapınağında eğitimine başlayan genç **Thoth**, diğer rahip adaylarına benzemeyen, yardımsever başka bir rahip adayı ile tanışır. Bu, başrahip **Kharantus**'un oğlu olan genç **Kalanthes**'tir. Birçok **Conan** öyküsünde karşılaştığımız ve **Yılan tanrı Set**'e karşı mücadele eden **Kalanthes**'e öyküde yer verilmesi oldukça isabetli olmuş. Uzun yıllar dost olan **Kalanthes** ile

Thoth'un nasıl düşman haline geldiklerini de ilgiyle okuyoruz.

Thoth'un olayı kesinlikle başından planlanmış karanlık ve şeytancıl tarafa geçme durumu değildi. Çünkü o cinayet işleyerek tapınağa gelmişti ve tüm emeli kendisine para ve güç getirecek bir pozisyona kadar ilerleyecek dünyevi hırsları üzerine kuruluydu. Fakat bir gün **Kalanthes**'in gizlice okuyup sakladığı parşomenleri görmesi, onu bu ihtirastan daha farklı boyutlara taşıyacak, tüm **Hiborya Çağı**'nın görebileceği en büyük kötülük kaynaklarından birine dönüştürecekti.

Bu parşomenlerde geçen tek bir kelime bile içeriğinin ne olduğunu anlamamıza yetiyor. **Acheron**...

Hiborya çağından onbinlerce sene önce daha insanlığın ilk şafağında yeryüzünde hüküm süren kötülük ülkesi **Acheron**... Burada **Acheron**'a dair bazı enstantaneler görürüz. Artık **Thoth**'un amacı **Acheron**'u cehennemden yeryüzüne getirip şeytanın tahtına oturmaktır. **İbis** tapınağından bir süreliğine ayrılan **Thoth** yıllarını **Acheron**'u araştırmaya ve gerekli büyüleri öğrenmeye adar. Ve bu uğurda neredeyse ölür. Ve **Buz ve Ateşin Şarkısı**'nda da denildiği gibi **Ölen bir daha ölemez, ama daha sert ve güçlü olarak yeniden doğar**.

Zor bir anda efsanevi yılan başlı yüzüğe (**Setin Yılan Yüzüğü-Serpent Ring of Set**) ulaşan **Thoth**'un **Set**'e kendisini kurtarması için yalvarması, aynı zamanda **İbis** rahibi **Thoth**'un ölüp **Set** rahibi **Thoth**'un doğmasıdır.

Bu, karanlık pazarlığın başlangıcıdır ve bu antlaşmadan sonra şehirde dehşet başlar ve vahşi cinayetlere tanık oluruz. Buradaki büyü sekanzları çok iyi tasvir edilmiş. Özellikle *Thoth*'un insan suretinden bir yılan dalgasına dönüşmesi gibi oldukça başarılı geçişler unutulmaz karelerden olmaya aday.

Thoth'un ne dolaplar çevirdiğini anlayan başrahip *Kharantus*, *Thoth* ile aralarında geçen büyü mücadelesinde yenilir ve zihni *Thoth* tarafından ele geçirilir. *Thoth* başrahibi konseyde *Set*'e hizmet etmekle suçlar ve zihni kontrol altındaki *Kharantus* da bunu kabul eder. Ceza bellidir ve ölümden beterdir. Kendine gelen *İbis* rahibinin son haykırıları fayda vermez ve konsey başrahibin aklını alarak onu ağzından

salyalar akıtarak gezinen bir zavallıya dönüştürür. Bundan sonraki yaşamında bir dilenci olarak yaşamaya mahkum olan *Kharantus*'u *Thoth* kendi hizmetine almak ister ve bu kabul edilir. Zamanında kendini tapınağa kabul eden yardımsever rahip artık *Thoth*'un ayak işlerini yapan zavallı bir uşaktır. *Kharantus*'un oğlu *Karantes* ise babasının bu haline kahrolur ve babasını aklamaya ant içer.

Tapınaktaki rahiplerden biri 18. sıradan *Stigya* tahtının varisi olan *Prens Cstephon*'dur ve *Thoth*'un en başından beri bu rahibe bir ilgisi vardır. 18. Sıradan birisinin tahta çıkması için öndekilerin ya ölmeleri ya da kendi istekleriyle tahttan çekilmeleri gerektiğinden *Prens*'in yaşamının tapınakta geçmesi beklenirken *Thoth* önce *Stigya Kralı*'nı daha sonra ise diğer varisleri bir bir ortadan kaldırır, bir kısmı ise dehşeti görüp kendileri tahttan feragat ederler. En son *Prens*'in babası da feci bir şekilde ölünce genç rahip hiç beklemediği taca sahip olur. Tabi tacın asıl sahibi *Thoth*'dur. Baş *İbis* rahibi olan *Thoth* ismini değiştirerek artık kendisine şöyle hitap edilmesini ister:

--*THOTH-AMON*--

Ülke *Thoth*'un hırsları sebebiyle kadim dostlarıyla bile savaşa girmekte ve halk kıtlıktan kırılmaktadır. Artık halkın *İbis*'e olan güveni azalmış, yeni bir tanrıyı benimsemeyi konuşanların sayısı artmaya başlamıştır. *Set* taraftarlarıyla *İbis* taraftarları da sokaklarda birbirlerine girmeye başlamışlardır. *Kalantes* en iyi arkadaşı olarak gördüğü *Thoth*'tan

iyice şüpheye düşmektedir. *Kalanthes*, *Thoth*'u bir ritüel esnasında yakalar, savaşçılar fakat babası gibi *Thoth*'a yenik düşmez ve kaçır. Daha sonra *Kalanthes*, *İbis* ve *Stigya*'yı düşünen dostlarıyla *Thoth*'u öldürmek için bir bir plan yapar fakat başarısız olur.

Thoth buna cevap olarak *Kalanthes*'i mahkum ettirir ve *Kral*, *Thoth*'un baskıları ile *Stigya*'nın yeni tanrısını ilan eder. Yılan tanrı *Set*... *İbis* putları yıkılır ve yerine *Set*'in putları dikilir. Savaşlar ve kıtlıklar ise devam etmektedir. *Kral Ctstephon*, eski dostu *Kalanthes*'i öldürtmez ve sürgüne göndermekle yetinen bir emir verir. Bu kralın son emridir. *Thoth* kralın zihnini tamamen ele geçirir, artık kral yerine *Thoth* konuşmaktadır.

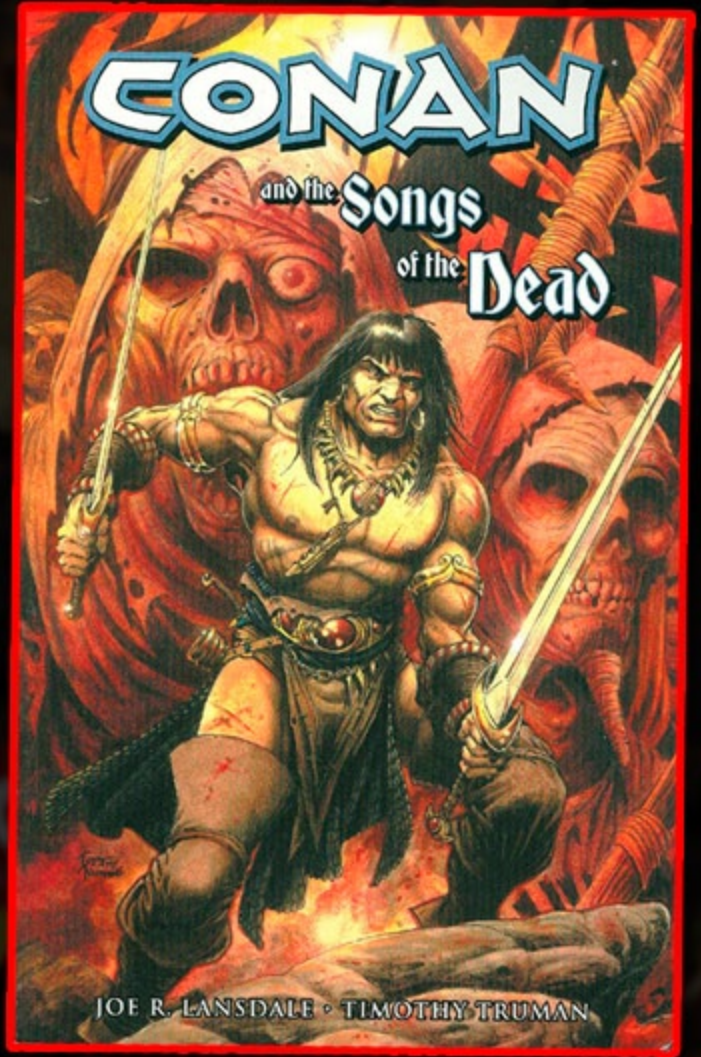
Kalanthes ise çarmıha gerilerek ölümü beklemektedir. *Stigya*'nın üstüne ise kara bulutlar ve kötülük çökmüş ve *Acheron* yavaş yavaş gelmeye başlamıştır. Bu aralarda *Thoth*'un uzun süredir duymakta olduğu vicdanının sesi iyice yükselmiştir fakat o bunu önemsememektedir. *Acheron*'u yükseltmek için son büyülerini yapan *Thoth* genç bir kızı kurban eder ve *Acheron*'un yeniden doğuşu için gereken kirli ritüelde son deme ulaşır. Kızın vücudunda *Acheron*'un kadim büyücüsü *Xaltatun* dirilir. (*Xaltatun* daha sonra *Conan*'ın kral olmasından sonra tekrar diriltilecek ve *Conan*'ın tahttan indirilip zindana düşmesine yol açacak kumpasta başrolü oynayacaktır.) Fakat *Xaltatun* *Acheron* egemenliğini *Thoth*'a vermeye niyetli değildir ve *Thoth* bu konudaki hatasını anlar. *Xaltatun*, *Thoth*'un bedeninde *Acheron*'u yönetecektir. Böyle bir sonuç beklemeyen *Thoth* kurban edilen kızın dönüştüğü canavarla mücadeleye girer. Bu esnada çarmıhtan *Danu'lu Akkad* denilen bir barbar (*Conan*'a gönderme) önderliğindeki isyancılar tarafından kurtarılan *Kalanthes*, *Thoth*'a yardım eder ve cehennemden gelen yaratıkları isyancıların yardımıyla yokederler. En son *Xaltatun* iblisi de *İbis*'in gücüyle yok edilmesinden sonra *Kalanthes* *Thoth*'a sıkı bir yumruk atarak yere serer ve kendisini çarmıha tekrar asıp asmayacağını alaylı bir şekilde sorarak kozunu başka bir zamanda paylaşmak üzere babasını da alıp *Stigya*'yı terkeder. İkili arasındaki mücadele uzun yıllar sürecektir.. Bu arada *Thoth*'un kızkardeşinin ,

büyücünün daha fazla **Set** taraftarı toplamak için kara büyüyle sürdürmekte olduğu kıtlık sonucu açlıktan öldüğü haberi gelir ama **Thoth**'un kalbi artık taştan bile sert olduğu için bunun üzerinde durmaz bile. **Thoth**'un kafasının içinde yankılanan sesin sahibi de ortaya çıkar. Bu ses **Thoth-Amon**'un hirsına kurban giden ilk kişi olan ve **Thoth'un Kitabı**'nı da yazan arkadaşı **Amon**'a daha doğrusu **Amon**'un ruhuna aittir. **Amon**'un herşeye rağmen karanlıkta kaybolup giden arkadaşı için halen umudu vardır.

Thoth Amon gibi bir büyücünün doğuşunu anlatan bu mini seri **Dark Horse Conan** evrenin şüphesiz en önemli yapıtaşlarından biri.

ÖLÜLERİN ŞARKISI

Dark Horse'un 2006 yılında 5 fasikül halinde yayınladığı ve zamanında en korkunç **Conan** öykülerinden biri olarak lanse edilen bir çöl macerası. Yazar **Joe R. Lansdale**; **Batman: The Animated Serisi**'ni de yazmış, westernden korkuya, bilimkurgudan gizemli öykülere kadar oldukça geniş tandansa sahip bol ödüllü bir yazar. Çizer ise 50'lik seriyi **Kurt Busiek**'ten devralan, **Conan:Kimmerya**'yı ve tüm **Dark Horse Kral Conan** serilerinde yer alan **Timothy Truman**.

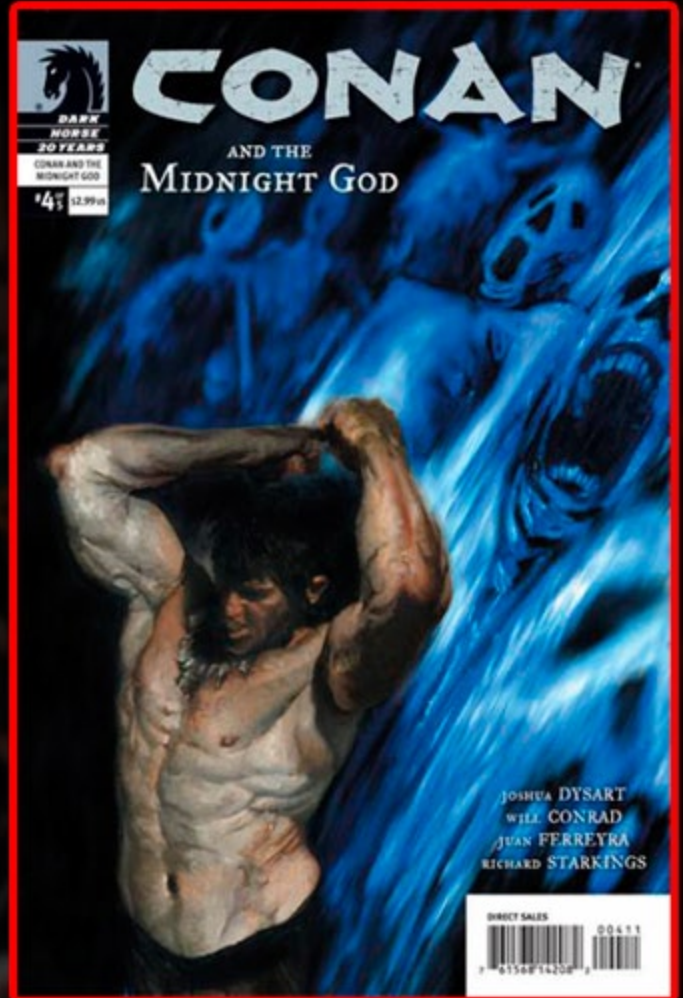
Conan Stigya çöllerinde yarı aç yarı susuz bir şekilde dolaşırken ölümden kurtardığı *Alvazar* adlı soyguncuyla 4 farklı büyü toteminin peşinde *Gölgeler Şatosu* vari mekanlarda cinler, ifritler, lanetli mummylar, çeşit çeşit, kımıl kımıl hayvan-hayvan, hayvan-insan karışımı antik Mısır mahlukatları, eskiden insan olan ama yeraltında yaşamaktan kurda (böcek olan kurt-worm) dönüşmüş kurt-insanlar, her zamanki gibi ölmeye mahkum figüran *Piktler* (*cehennemde her Pikte yer vardır*) ile mücadele ederler. Çölde karşılaşılan yine totemlerin peşindeki şüpheli ikiliyle yapılan isteksiz bir işbirliği derken macera oldukça dolu ve heyecanlı bir şekilde ilerler. Sonunda ise yine *Lovecraft* öykülerinden fırlama bir canavar ile mücadele edilir ve bu sefer kılıçla değil de başka türlü üstesinden gelinir.

Alvazar isimli karakter oldukça becerikli, zeki, iyi bir silahşör ve espri yeteneği de üst düzeyde. Korku seviyesini bilmem ama bu maceranın *Conan*'in en esprili öykülerinden biri olduğunu da belirtmeliyim. Tüm macera boyunca *Conan* ve *Alvazar*'ın didişmeleri eğlenceli olmuş. Bu arada *Alvazar*'ın hokkabazlık ve yancılık yapan bir yardımcıdan çok *Conan*'in bayağı *team-up* yaptığı bir karakter olduğunu da belirtmek lazım.

GECEYARISI TANRISI

Dark Horse'un 2007 başında çıkardığı 5 fasiküllük kısa bir seri olan ve süphesiz son 10 yılın en iyi *Conan* öyküsü.

Yazar: Joshua Dysart
Çizer: Will Conrad

Joshua Dysart politik, karanlık temalı ve şiddet içeren hikayeleri ile bilinen bir yazar. Genç çizer *Will Conrad*'ı da *Kull -The Shadow Kingdom* kısa serisinden ve *Buffy*, *Angel* ile bazı *DC* işlerinden tanıyoruz. Buradaki çizimleri de gerçekten muhteşem. Bol bol korku ve gore öğeleriyle bezeli son dönem en iyi *Conan* maceralarından *Geceyarısı Tanrısı* erken dönem bir *Kral Conan* macerası.

Hikayeye gelecek olursak:

"*Conan* 46 yaşındadır ve *Akilonya* tahtına geçeli henüz 1 yılı yeni doldurmuştur. Bütün bürokrasi ve taht işleri genç kralı bezdirmektedir. Bu sırada *Stygya*'da kanlı ve lanetli olaylar cereyan etmekte, *Stygya* ordusu kendi halkını katletmektedir. Aynı anda *Stygya*'dan bir diplomasi heyeti *Akilonya*'ya gelir ve sarayda o gece uğursuz bir olay olur: *Conan*'ın karnı burnunda hamile karısı *Zenobia* çocuğunu düşürür. Burnuna kara büyü kokuları gelen *Conan* da ordusunu toplayıp *Stygya*'ya karşı yürür ve dehşet başlar."

Korku öğelerinin bol olduğu, hayaletlerin, zombilerin, cadıların ve büyücülerin yanısıra *Conan*'ın dedesinin nasihatları ve ünlü *Venarium* kuşatmasına yapılan flashbackler ile dört dörtlük, müthiş bir öykü. Sonunu da olabilecek en iyi şekilde bağlamışlar. Bariz bir şekilde dikkat çeken ise *Midnight God* denilen en eski tanrının *doksan dokuz* isme sahip olması.

SİNİR BOZUCU SAVAS MARSLARI GİTTİKÇE KUVVETLENİYORDU. AMA DAYANABİLİRDİ BUNA.

DÜŞMANIN SİNİRLERİNİ YIPRATMAK İÇİN YAPTIĞI BU İŞKENCEYE KATLANABİLİRDİ. AMA KARISI...

ELIZABETHA, DAHA FAZLA DAYANAMAYACAKTI ANLAŞILAN.

AMA O ELİNİ UZATTIĞINDA KADIN KOLLARINI İKİ YANA AÇIP KENDİSİNİ BOŞLUĞA BIRAKTI...

BEYAZ BİR GÜVERCİN GİBİ... BİR AN KARISININ UÇACAĞINI...

KABUSUN SARDIĞI BU KALEDEN KURTULUP...

GÜVENLİ BİR YERE...

**ELIZABETHA, DUR!
YALVARIRIM DUR!**

KADIN PENCERE ÖNÜNDE ÖYLECE DİKİLMEME, AŞAĞIDAKİ SAVASI İZLEMENE BAŞLADI.

ULASACAĞINI DÜŞÜNDÜ.

AMA KADIN GÖKYÜZÜNE YÜKSELECEĞİNE,
KAYALIKLARA ÇAKILDI. BEYAZ ELBİSESİ
KIZILA BOYANMIŞTI.

TÜM BENLİĞİNİ ÖFKE
SARMIŞTI ŞİMDİ.

TÜM DUYGULARINI, DÜŞÜNCELERİNİ KARA
BİR SİS GİBİ KAPLAMIŞTI. HIZLA İNMEYE
BAŞLADI BASAMAKLARI.

KALEDEN ÇIKIP SAVAŞIN ORTASINA ATTI KENDİNİ.

ELLERİNDEKİ İKİ KILICI OSMANLI ASKERLERİNE
DOĞRU SAVIRIYORDU.

SONUNDA DAYANILMAZ BİR ACI DUYDU SIRTINDA.

Loch Ness'in Gizemi

8

ALPER KAYA

Çıkan Kısımın Özeti: Mystere ve Java, bir çağrı ile geldikleri İskoçya'da kendilerini kaçıran kimliği meçhul adamlardan kaçarken esir tutulan bir genç adamı da kurtarırlar. Meçhul adamlarla kovalamacanın yaşandığı koridorda bir gariplik olur ve üç adam sulara gömülürler... Sudan çıktıklarında ise ilk fark ettikleri şey, Loch Ness Gölü'nde olduklarıdır. Bu esnada kıyıda ise tanıdık bir isim vardır: Diana."

Diana şaşkınlıktan küçük dilini yutma aşamasına geldiğinde, gölde ağır ağır ve metalik bir homurtuyla yüzeye çıkan Loch Ness Canavarı'nın hemen hemen tam ortasından süzülen aydınlığa anlam vermeye çalışıyordu ki; metalik sesin nedenini de çözmüş oldu!

Ortadan, yukarıya doğru, suları yararak açılan şeyin bir kapı olduğunu anlamamak mümkün değildi! Üstelik gündüz gözüyle görmemiş olmasına rağmen bu hantal hareketin ancak ve ancak bir kapının açılması olabileceğini anlayacak bilince sahipti Diana.

Kapıya nazaran 'Dışarı' olarak nitelendirilebilecek göle doğru üç karartının süzüldüğü, onların hemen ardından da uzaktan görülseler de arkalarından vuran ışık sayesinde üzerlerinde beyaz önlükler olduğu belli olan birkaç kişinin düştüğü gözlenebiliyordu. Meraka kapılan Diana, nerede olduğunu bir an unutarak göle biraz daha yaklaşma amacıyla yürümeye çalıştığı anda; sahilden gelen sesle irkildi. Kaçak olarak bagajında geldiği jeepin sürücüsü kendisini fark etmişti!

Diana gece olmasına rağmen kendisine doğru şaşkınlık ve hırs karışımı bir ifadeyle koşuran adamı görebilmişti. Hiç düşünmeden, birkaç metre uzağında olan adama doğru yerden bir avuç kum alıp fırlattı ve akıbeti gözlemlenmek için beklemeksizin dönüp koşmaya başladı... Adamdan bir küfür-figan koptuğunda, kumun adamın yüzüne ve hatta gözlerine gelmiş olduğunu umut ederek koşmayı sürdürdü... Son yirmi saattir olduğu gibi kendisini gene kaçmaya odakladığından ötürü arkasından kopan ikinci çığlığı algılamadı. Duydu, hatta iliklerine kadar hissetti ancak mana yüklemektense normalleştirip koşmaya devam etti Diana.

Oysa arkasına dönüp baksa, artık o adamdan kaçmasının gerekmediğini de anlayabilirdi...

*

Mystere ve Java bir yandan soğuk suya gömülür gömülmez şok hissiyle kendisine gelen çocuğu sakinleştirmeye, bir yandan da peşlerinden suya düşmüş olan ve bir çırpıda toparlanarak kendilerini kovalamaya devam eden önlüklü adamlardan kaçmaya çalışıyorlardı.

Çocuk çırpındıkça çocuğu tutmaya çalışan Mystere de dibe batıyor; Java'nın dalgalarla

boğuşarak uzanıp tutmasıyla ikili tekrar yüzeye çekiliyordu. Bu döngü birkaç kez devam etmişti ki nedendir bilinmez, çocuk kendisini tutanların önlük giymediğini fark edince duraksadı. Bu duraksama sonrası, farklı bir telaşa kapıldı zira arkalarından yüzmekte olan önlüklü adamları görmüştü!

Mystere'in kollarından kurtulan genç çocuk, birkaç kulaç ötelinde suyun üstünde durmaya çalışan Java'dan yana yüzmeye koyuldu... Kısa sürede Java'yı da geçmişti! Önce çocuğa, sonra birbirlerine bakan Mystere ve Java da peşlerindeki adamlardan kurtulmak için çocuk gibi kıyıya doğru yüzmeye koyulmuştu.

Sadece nasıl bir deniz taşıtı olduğunu bilmedikleri devasa cismin açık olan kapisından süzülen ışıkla önleri aydınlanırken, karanlığı bölen bir şimşek beliriverdi sahilde. Ancak normal bir yıldırımdan farklı bir şeydi bu zira gökten düşmemiştir. Enine uzanmış, bir engelle karşılaştıktan sonra turuncumsu bir renk alıp bir anda sönmüştü beyaz ışın. Bunun bir çeşit silah olabileceğini ve daha da kötüsü; sahildeki birisinin o silahın hedefi olabileceğini düşündü İmkansızlıklar Dedektifi. Fazla düşünecek zamanı da olmadı zira kulaç atmayı sürdürmezse peşlerinden gelenlere yakalanmaması işten bile değildi!

O anda, bir saati aşkın süredir tüm kovalamaca yüzünden varlığını bile unuttuğu kavanoz; gömleğinin altından süzülüp gölün derinliklerine doğru akıntıya kapılıverdi. Mystere, kavanoz gömleğinden fırlayınca farkına vardı bu durumun ve kısa bir an da olsa uzanıp yakalayacak oldu... Başaramayınca hayıflanma dolu hislerle yüzmeyi sürdürdü... Kavanozdaki garip canlıyı merak ediyordu oysa ki!

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp, vücudunun artık alıştığı soğuk suyun yüzüne vuran dalgalarıyla boğuşarak kıyıya doğru kulaç atmayı sürdürdü Mystere. Peşindeki adamların kendilerine çok yaklaştığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes alıp, burnuna kaçan sulara rağmen daha güçlü kulaç atmaya koyuldu İmkansızlıklar Dedektifi.

Tam da yüzünü tekrar suya gömüp, son bir gayretle seri kulaçlara girişecekken ensesinde bir sıcaklık hissetti ve sudan yansıyan parlamanın ne olduğunu anladı: Birkaç dakika önce sahilde gördüğü garip ışık, kendi üstünden geçip arkasında yüzen adamlardan birisine çarpmıştı! Adamdan kopan cılız çığlık, soğuk sudan daha çarpıcı bir etki yapmıştı Mystere'in üzerinde. Nitekim kıyıya doğru daha hızlı kulaç atmaya başlamıştı!

*

Java, işkenceden kurtardıkları gencin önce gerisinde kalmış olsa da cüssesi sayesinde kısa sürede atılım yaparak en öne geçmişti tekrardan. Temkinli bir şekilde, geride kalan Mystere'i de göz ucuyla kollayarak rölantide yüzmeye koyuldu Neanderthal Adamı... Sezgileri, sahil yolunda bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu ki; bir ışık huzmesi belirdi ve bir engelle karşılaşarak turuncumsu renk alarak söndü. Birisinin vurulduğunu, başka birisinin ise koşar adımlarla kaçtığını görür gibi olan Java dikkat kesildiğinde kaçan kişinin Diana'yı andırdığını fark etti.

Gittikçe şiddetini arttıran dalgalara karşı yüzeyde kalmak için mücadele verdiği esnada bu düşüncesinden emin olmak için gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyerek daha dikkatli bir şekilde süzdü sahili. Tam emin olamamakla birlikte, büyük ihtimalle kaçan kişinin Diana olduğuna kanaat getirince önünde iki seçenek belirmişti Java'nın:

Ya kıyıya doğru daha hızlı yüzüp kısa sürede Diana olup olmasa da o kadının yanına varacaktı, ya da denizde kalıp Mystere ve genç çocuğa göz kulak olacaktı.

Java, kısa bir düşünme faslı akabinde ilk seçeneği tercih etti. Gerçekten de, öngördüğü gibi dipten seri bir yüzüş sonrasında kıyıya varmıştı. Sudan çıkarken, normal insan kulağının algılayamayacağı kadar düşük frekanslı bir ses işitti. Dönüp baktığında birkaç dakika önce kıyıda turunculaşan beyaz ışığın, şimdi denize doğru süzüldüğünü ve gene turunculaştığını gördü. Gözünü kısıp baksa da, dalgalar vurulan kişinin kim olduğunu görmesine müsaade etmiyordu. Işığın hizasında Mystere'in de olduğunu bilmek, Java'nın gözünü döndürmeye yetmişti. Kumlara rağmen koşarak birkaç saniyede ışığın kaynağına varmıştı...

*

Diana güvenli bir mesafeye kadar geldiğine emin olunca, kovalandığına dair hiçbir ses de duyamayınca zihni farklı bir sesi ön plana çıkardı: Adamdan kaçarken kum atıp da koşmaya başladığı an duyduğu cılız çığlık.

Duyduğu an ayırtına varmamış olsa da, böyle bir sesi işittiğini şimdi sakın bir kafayla fark ediyordu! Merakla dönüp arkasına baktığında gördüğü şeye ilk önce inanamadı, sonrasında gelişen olayları ise hayal meyal takip edebildi.

Arkasına döndüğünde tüm haşmetiyle önüne serilen kumsalla gölün arasında beyaz bir ışık huzmesi belirmişti. Işık, turuncumsu bir hal alıp söndüğünde farklı bir detayı yakaladı Diana. Birkaç metre önünde, gözünün hizasında durmadığı için ilk başta fark edemediği, Java vardı! Java'nın yüzü ışığa ve ışığın kaynağına dönük olduğundan dolayı kendisini görmediğini anlamıştı Diana. Tam sesleneceği sırada Neanderthal Adamı, her seferinde Diana'yı şaşırtabildiği hızıyla ışığın kaynağına doğru koşmaya başlamıştı.

O an aklında bir fikir belirdi Diana'nın: Java ve Mystere aynı anda kaybolduğuna göre, Mystere de yakınlarda olmalıydı!

Etrafa heyecanla bakarken kimseyi göremeyince, birkaç saniye önce koşturan Java'nın nereye koştuğu sorusuyla, ortalarda olmayan Mystere'in nerede olduğu sorusu üst üste binmiş ve tek bir soruya dönüşmüştü: Birkaç saniye önce belirip sönmüş olan beyaz ışığın hedefinde Mystere olabilir miydi?

Bu soru, elini ayağını titretmeye yetmişti Diana'nın. Java'nın peşinden o da koşmaya başladı...

8.BÖLÜMÜN SONU

KARL MAY'IN ALMAN WESTERNİ:

WINNETOU

LEVANT SUBERK

Kaizer Wilhelm II, Franz Kafka, film yapımcısı Fritz Lang, Albert Einstein, Albert Schweitzer ve Herman Hesse... Saydığımız bu isimlerin ortak özelliği Karl May'ın yarattığı roman kahramanı Winnetou'nun maceralarını ilgiyle okumaları.

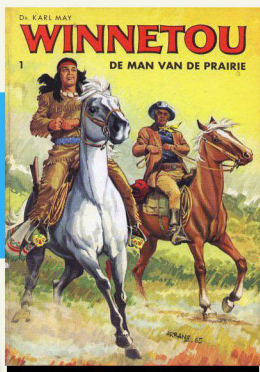
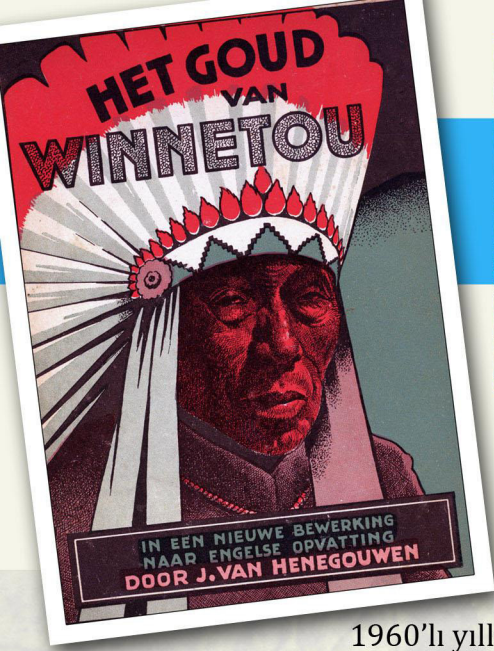
Alman yazar Karl May'ın 1870'li yıllarda kaleme aldığı, vahşi batıda yaşayan Winnetou ve kan kardeşi Old Shatterhand'ın kızıldelilerle beyazlar arasında geçen çeşitli maceralarını anlatan romanları 30'dan fazla dile çevrilerek tüm dünyada 200 milyon kopya sattı. İlerleyen yaşına değin Amerika'ya ayak basmayan Karl May,

bu romanları geniş bir hayal gücü sayesinde kaleme aldı. Tabiatın içinde basit bir yaşam isteğini sembolize eden Winnetou romanlarının ilki 1875 yılında 'Old Firehand' adıyla yayımlandı.

Winnetou'nun babası *Intschu-tschuna*, Amerika'nın batısında yer alan ve Navajo Apaçileri'nin de dahil olduğu tüm Mescalero Apaçileri'nin reisidir. Winnetou, Apaçi dilinde 'rüzgar' anlamına gelen *Iltschi* adında bir ata biner. Kundağına gümüş kabarılar çakılarak süslenen bir 'Gümüş Tüfek' taşır. Karl ise Arizona'da tren yolu döşeyen bir şirkette çalışmaktadır. Winnetou tarafından diğer demiryolu çalışanlarıyla birlikte esir alınır ve kızıldelili kampına götürülür. Winnetou Karl'a 'bir Apaçi savaşçısı ile dövüşüp onu yenmedikçe hür kalamayacağını' söyler. Karl Winnetou'nun babasıyla dövüşür ve dövüşü kazanır. Bir gün Winnetou'nun babası ve kızkardeşi *Nscho-tschu*, beyaz haydut Santer tarafından katledilir. Bundan sonra Winnetou Mescalero Apache'lerinin reisi olur. İlerleyen zamanlarda Winnetou ve Old Shatterhand kan kardeşi olurlar. Old Shatterhand, Winnetou'nun atı *Iltschi*'nin kardeşi *Hatatitla* (*Şimşek*) adında bir ata biner. Winnetou, Old Shatterhand'e 'Kardeşim Scharlee' diye seslenir. Scharlee, Charlie adının Almanca telaffuz şeklidir ve gene Almanca Karl adına göndermedir. Bir gün Scharlee bir ayıyı bir yumrukta öldürür. Bu nedenle Sam Hawkins adındaki bir başka öykü kahramanı Scharlee'ye Old Shatterhand adını verir. Old Shatterhand, St. Louise'de bulunan Henry adındaki bir tüfek ustasının yaptığı *Bärentöter* (*Ayı Öldüren*) ve bir dolduruşta arka arkaya yirmibeş atış yapabilen *Henry-stutzen* (*Henry Tüfeği*) taşır.

Winnetou filmlerinin başrollerini Fransız oyuncu Pierre Brice (*Winnetou*) ve Lex Barker (*Old Shatterhand*) paylaşmıştı. Yugoslavya'da 1965 yılında çekilen *Old Surehand* adlı filmde Pierre Brice, *Old Surehand* rolünü üstlenen Stewart Granger (soldan ikinci) ile birlikte (*solda*).

Winnetou'nun Hollanda'da 1966 yılında yayımlanan albümü (üstte). Winnetou'nun Altınları adlı romanın Hollanda baskısı (solda).

KIZIL WESTERN

60'lı yıllarda Batı Almanya'da western filmleri çekilirken, Doğu Almanya'daki yönetmenlerde boş durmadı. 1966 yılında Josef Mach yönetmenliğinde çekilen *Die Söhne der großen Bärin* (Büyük Ayırın Oğulları) adlı 92 dakikalık filmde Sırp aktör Gojko Mitic başroldeydi. Tipik western film klişesini tersine çevirerek, Kızılderilileri iyi insanlar, Amerikan ordu mensuplarını ise vahşi insanlar olarak tanıtan film, Karadağ ve Doğu Almanya'da çekildi.

1960'lı yılların başında Alman film yapımcıları Winnetou'yu keşfederler. 1962 yılında Winnetou rolünü Fransız asıllı aktör Pierre Brice'in, Old Surehand rolünü de Lex Barker'ın üstlendiği ilk film kameraya alınır: *Der Schatz im Silbersee* (Gümüş Göl'ün Hazinesi). İlerleyen beş yılda tam 10 Winnetou filmi çevrilir: Winnetou 1.ci Bölüm - Apaçi Altınları (1963), Old Shatterhand (1964), Winnetou 2.ci Bölüm - Kaçakların Sonu (1964), Akbabalar Arasında (1964), Petrol Prensi (1965), Winnetou 3.cü Bölüm - Desperado Yolu (1965), Old Surehand 1.ci Bölüm - Öfkeli Öncü (1965), Winnetou ve Yarım Kan Apaçi (1966), Winnetou ve Arkadaşı Old Firehand (1966), Winnetou ve Old Shatterhand Ölüm Vadisinde (1968).

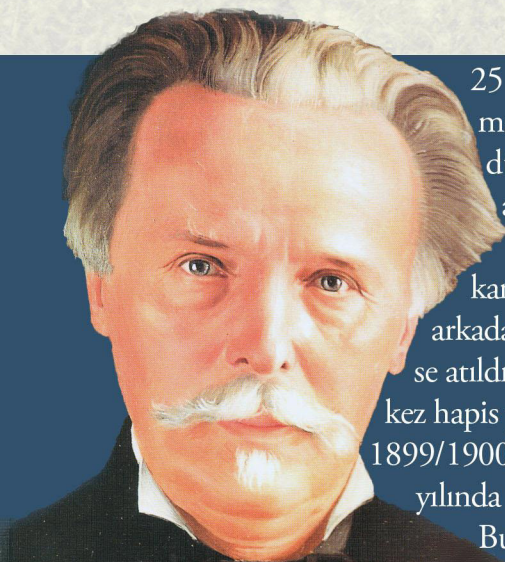
Filmlerin çoğu eski Yugoslavya'nın dağlık bölgelerinde filme alınır.

Winnetou bundan başka TV dizisi de yapılır: Arkadaşım Winnetou. 1980 yılında yönetilmeye başlanan dizi toplam 7 bölüm çevrilir. 1998 yılına gelindiğinde Winnetou'nun Dönüşü adlı toplam 171 dakikalık iki bölümden oluşan TV filmi kameraya alınır.

Winnetou Almanya'da o kadar ünlü olur ki maceralarının bir parodisi, yönetmen Michael Herbig tarafından *Der Schuh des Manitu* (Vampirlerin Dansı) adı altında filmleştirilir.

İlk Winnetou filmleri İtalyan sinemasının ünlü 'Spaghetti Western' filmlerinin ilk örnekleri kabul edilir. Film müziği plakları, Helmut Nickel ve Harry Ehrt tarafından çizilen ve 1963-1965 yılları arasında 87 sayı yayımlanan çizgi roman serisi, stereo fotoğraflar, daha sonra piyasaya çıkan DVD leri ile Winnetou bir kült haline gelir.

Karl May'ın bir başka roman serisi Osmanlı topraklarında geçer: Roman kahramanı *Kara Ben Nemsî* (Nemsî oğlu Kara), yardımcısı ve uşağı *Hadschi Halef Omar* ile birlikte ortadoğu bölgesini gezer. "Gölgeda padishanün" (Padişahın Gölgesinde) adlı romanında Türk padişahı, Kara Ben Nemsî'ye bir tür pasaport sayılabilecek bir 'serbest dolaşım belgesi' verir. Kara Ben Nemsî bu belgeyle sahra çölünden yakın doğuya kadar her yeri dolaşır ve çeşitli maceralarda bulunur.

KARL MAY
de 'verschreven' schrijver
BEWERKING EN RECEPTIE IN NEDERLAND

25 Şubat 1842'de Almanya Ernstthal'de dokumacılık yapan yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Okul yıllarında müzik eğitimi aldı. 1856'da eğitimine Waldenburg'da devam etti. Mum çaldığı nedeniyle okuldan çıkarıldı. Daha sonra Plauen'deki okulunda bir arkadaşının cep saatini çaldığı iddiası üzerine hapse atıldı. Yaşamı boyunca hırsızlık nedeniyle bir kaç kez hapis yattı. 1880 yılında Emma Polmer ile evlendi. 1899/1900 yıllarında Mısır'ı ve Sumatra'yı gezdi. 1908 yılında ikinci eşi Klara ile Kuzey Amerika'yı gezdi. Bu gezisi ileride bir Winnetou romanı için ilham kaynağı oldu. Ünlü yazar 30 Mart 1912 tarihinde teşhis konulamayan bir hastalık nedeniyle öldü.

Karl May'in, kendi yarattığı Kara Ben Nemsî karakterinin kıyafetiyle bir fotoğrafı.

ENDLESS

92

FAMILY SNAP SHOT OR STILL LIFE WITH CATS

THE ENDLESS

destruction, delirium, desire,
death, despair, destiny,
dream.

ENDLESS..

Düşler de tuzığa düşürülürken,
Karanlık bir ormanda,
Arzular kahpe bir kurşunla vurulur..
Elem sallandırılırken bir zeytinin dalında,
Kaderin selasını verir bariton..
Felaketin boynu düşer sepete,
Eğer giyotin merhametliyse.
Çılgınlığı yıkayacak bir teneşir vardır elbet,
Ölüm gömülürken,
Sonsuzluğun merhametli ellerinde...

ENGİN GÜL

GREEN LANTERN

2

RIZA UMAR GÜRSU

“YEŞİL BAŞLI GÖVEL ÖRDEK UÇAR GİDER YARE KARŞI”

DC evreninin temel kahramanlarından biri olan ve yıllardır süregelen *Yeşil Fener*'in maceralarının özetlerini paylaşmaya devam ediyorum. Önceki yazılarımda efsanenin temellerine bakıp bir tanıtım yapmıştım. Artık zaman *Yeşil Fener*'in DC evreninin en popüler kahramanları arasındaki yerini sağlamlaştırdığı bir döneme başlama zamanı. Her başlangıç bir doğuştur. *Yeşil Fener*'in başlangıcının adı da: *Rebirth*.

Gerçek anlamda kalan tek *Yeşil Fener* olarak kabul edilen *Kyle Rayner*, uzayda düzeni sağlamaya çalıştığı bir gezegende halkın panik içinde olduğunu görür. Her ağızdan tek bir cümle çıkmaktadır: *Winter (Pardon) Parallax is coming. Kyle*, bunun üzerine *Ganthet* ile temas kurar. *Ganthet*'in isteği doğrultusunda güneşe gider. Orada *Hal*'in cesedini bulur ve dünyaya yola çıkar, ancak dönüş yolunda gemisi arızalanıp dünyaya düşer.

Bu arada *Guy Gardner OA*'da açtığı barında *John Stewart* ile otururken aniden vücudunda değişiklikler olur ve bir patlama gerçekleşir. Bar havaya uçar, *Guy* yaralanmıştır. Aynı sıralarda ise *Mongul* ve *Hank Henshaw* tarafından yok edilmiş olan *Coast City* durup dururken ortaya çıkar, hurda haline dönmüş Ferris hava üssü ve uçakları yenilenir. *JLA* bunun arkasında tek bir kişinin olduğunu düşünmektedir: *Hal Jordan*. Yaralı *Guy*'i *JLA* uydusunda *Yeşil Ok* (ki elinde *Hal*'in eskiden hediye ettiği bir yüzük vardır) ve bazı üyelerle bırakıp *Batman*'in liderliğinde *Hal*'i aramaya giderler.

Hal'i Ferris üssünde eski kız arkadaşı ve hayatının aşkı *Carol Ferris* ile konuşurken bulurlar. Ancak *Spectre* *Hal*'i onların elinden kurtarır ve başka bir yere götürür. Peşlerinden gitmeye kalkan *JLA* ise *John Steward*'ın saldırısına uğrar. Aynı anda *Guy Gardner* da *Yeşil Ok*'taki yüzükten çoğaltarak uyduya saldırır. *Kyle*'a ise *Kilowog* saldırmıştır. *Kyle Ganthet*'in de yardımıyla *Kilowog*'u yenmeyi başarır.

Aslında üç *Yeşil Fener* de *Parallax*'in etkisi altındadır. *Kyle* hızla *Hal*'in cesedi ile birlikte *JLA* uydusuna varır.

Orada *Yeşil Ok* ile karşılaşır ve *Parallax*'in öyküsünü anlatır: *Parallax* zaman kadar eski bir varlıktır. Nasıl gardiyanlar insanların umutlarından beslenip *Yeşil Fener*'e güç verebilmektelerse *Parallax* da korkudan güç almakta ve korkan insanlardan beslenmektedir. Sarı rengi kendine baz almıştır. Gardiyanlar *Parallax*'ı yakalamışlar ancak öldüremedikleri için *Yeşil Fener*'in güç kaynağına uyutarak hapsedmişlerdir. Ancak *Parallax* burada uyanmış ve gizlice *Hal*'i etkileyip kafasında soru işaretleri yaratmıştır. *Coast city*'nin yok olması ile de gerçeklikle son bağlantı kopmuş ve güç merkezine girip gücü emen *Hal* aynı anda *Parallax*'ı da serbest bırakmıştır. Şimdi geride açıklanacak tek soru kalmıştır: *Parallax*'ı kim uyandırmıştır? Bunun cevabı da *Kyle* ve *Yeşil Ok*'un karşısında belirir: *Sinestro!*

Sinestro gizlice *Parallax*'ı uyandırmış ve onu kontrol ederek Hal'e ulaşmıştır. Bu arada *Hal Oa*'ya geldiğinde görüntüsünü Hal ile çarpıştırmış ve ölmüş gibi yapmıştır. *Kyle* ve *Yeşil Ok* uyduda *Sinestro* ile çarpışmaya başlarlar.

Bu arada dünyada *Hal/Spectre* kendisini tekrar ele geçirmeye çalışan *Parallax* ile çarpışır ve diğer dostlarının da yardımı ile *Parallax*'ı yener, ancak *Parallax* kendine yeni bir beden bulmuştur: *Ganthet*. *Spectre* *Hal*'in kurtulmasının ardından *Hal*'den

ayrılır ve *Hal*'in ruhu tekrar bedenine döner. Hayata dönen *Hal* uyduda karşısında *Sinestro*'yu görür ve hemen savaş başlar. Kısa bir süre sonra *Hal*'e *Kyle* da yardım eder ve *Sinestro* yenilerek başka bir boyuta kaçar.

Hal ve *Kyle* dünyaya döner. Normal hallerine dönmüş diğer üç *Fener*'i de alarak *Parallax*'a saldırırlar ve yenerler. *Hal* geri dönmüştür. Ancak *Batman*'in bundan kuşkuları vardır. Yine de kendi deyişi ile "Dünyanın biraz ışığa ihtiyacı olduğundan" üstelemez.

Şimdi *Green Lantern*'a bir ara verip kardeş dergisi *Green Lantern Corps*'a geçelim derim. *Yeşil Fener*'in dönmesinin ardından *Birliğin* dönmesi de kesin gibiydi. Nitekim bu da gerçekleşti. İlk maceranın adı: *Recharge*.

Hal Jordan'ın dönmesi ve *Ganthet*'in yeni *Guardians*'ı oluşturması üzerine artık sıra yeni *Yeşil Fenerler* seçmeye gelmiştir. Bunlardan biri *Sinestro*'nun gezegeninde doktorluk yapan *Soranik Natu*, diğer ikisi de yıllardır savaş içindeki iki düşman gezegen olan *Rann* ve *Thanagar*'dan *Vath Sarn* ve *Isamot Kol*'dur.

Hal Jordan ve *John Stewart* dünyanın da içinde bulunduğu sektörü korumakla görevlendirilirken, *Kyle Rayner* ve *Guy Gardner* *Oa*'ya çağrılır. Burada onlara *Kilowog* ile birlikte yeni seçilen *Yeşil Fener* adaylarını eğitmek görevi verilir. Ancak *Soranik Natu* görevini kabul etmeyip gezegeni terk eder.

Kısa bir süre sonra *Vath Sarn* ve *Isamot Kol*'e ileri bir sektörde gayri resmi trafik polisliği görevi verilir. Sektördeki bir güneşte düzensizlik olduğu için oradan geçebilecek gemilere tehdit oluşturmaktadır. Aynı anda *Rann* ve *Thanagar* gemileri de *Mogo* adlı gezegene saldırır. *Mogo* başlı başına canlı bir varlıktır ve aynı zamanda *Yeşil Fenerdir*. *Kyle*, *Guy*

ve diğer tecrübeli *Fenerler* müdahaleye giderler. Görevlerini başarı ile sonuçlandırdıklarında *Soranik Natu*'dan psikolojik bir imdat alırlar. Ancak imdat *Vega* sistemindedir ve orası *Yeşil Fenerlerin* yetki alanı dışındadır. *Kyle* ve *Guy* arkadaşlarının itirazlarına rağmen *Vega* sistemine giderler.

Isamot Kol ve *Vath San* ise yardıma gelen *Kilowog* ile kara deliğe dönen yıldız düşerler. Aslında bu yıldız Vega sistemine açılan bir kapıdır ve bunu bahane eden örümcek yapılı *Vega*'lılar *Oa*'ya saldırır. Herşey *Fener Birliği* için kötü gitmektedir. Düşman gemileri sarı renktedir ve yüzükler de tam etkili olamamaktadır. *Hal* ve *John*'da yardıma gelir ama çözümü bulan *Guy Gardner*'dir: Gemiler yerine ana gezegene tam güçle saldırmak. Plan başarılı olur ve birlik bir zafer daha kazanmıştır.

Soranik Natu Yeşil Fener olarak kalmayı kabul eder. *Vath Sarn* ve *Isamot Kol* 'de birbirlerine saygı duymaya başlamıştır.

Yeşil Fener yazı dizimizin bir bölümünün daha sonuna geldik. Dergimizin gelecek sayısında kaldığımızdan yerden devam etmek üzere...

Sevgiler.

LANETLİ GÖL

UMUT ÇALIŞAN

Davulun sesi meydana inlemeye başladığında vakit akşamüstüydü. Ufukta kaybolmaya yüz tutmuş güneşin kızılığı, söğüt ağaçlarının yaprakları arasından evlerin kiremitlerine vuruyordu. Akşam kızılığı ile buluşan kırmızı kiremitlerin rengi gittikçe bir kurşun yarasından sızan kana benziyor, sanki usulca damlardan toprağa akıyordu. Koca köyde, ritimsiz, ruhsuz, tekdüze bir davul sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Ne bir köpek havlaması, ne bir yaprak hışırtısı. Aynı şekilde köy meydanında toplananlar dışında ortalıkta dolaşan tek bir canlı da yoktu. Gidenler gitmiş, kalanlar susmuştu. Meydanda bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, sanki orada değillermiş gibi davulun sesini dinliyorlardı. Yüzlerinde ne korku, ne cesaret, ne huzur, ne endişe; en küçük bir tepki yoktu ama karşı yamacın üzerinden onları seyreden adamın gözleri davula her vurulduğunda istemeden kapanıyordu. Adam anlamıyordu. Nedendi sanki bu inat? Bir köyü bu kadar sahiplenmeye değer kılan neydi? Bir kaç kilometre ötesi de toprak değil miydi sanki? Kendilerine verilene razı olsalar, bundan sonraki hayatları az ileride yeni kurulacak köye kursalar olmaz mıydı? Köylüler baraj inşaatını engellemek için yapabildikleri her şeyi yapmışlardı. Başkentte yürüyüş yapmışlar, iş makinelerine saldırmışlar, jandarmayla çatışmışlardı. Haliyle hiçbiri işe yaramamıştı. En son baraj su tutmaya başladıklarında inadını kıranlar köyü terk etmişti ama dediğim dedik 40 tanesi kendini bir halka oluşturacak şekilde boyunlarından köy meydanına zincirlemişlerdi. Ne akıl? Hatta içlerinden biri hamileydi ve bugün yarın doğurmak üzereydi. Yetkililer bu blöfe pabuç bırakmamışlardı elbet, nasıl olsa vazgeçerler demişlerdi.

Baraj su tutmaya devam ediyordu. Köyün alt kısımlarında kalan avlular, ağıllar çoktan sular altında kalmıştı bile. İnşaat sırasında olası bir hataya karşı önlem olarak, emaneten kurulan toprak sette yıkılmak üzereydi. Eper yıkılırsa, yükseğe kurulan evler daha bir kaç gün dirense bile bu gece bitmeden köylülerin kendilerini zincirledikleri meydan da tamamen sular altında kalacaktı. Ama bu olmadan çok önce, bu insanların hepsi boğularak öleceklerdi. Allah'ım... Acaba hangisi daha korkunç diye düşündü adam. Köyü için 40 kişinin ölüme atlaması mı, yoksa alt tarafı bir baraj için 40 kişinin ölüme atılması mı?

Birazdan görecekerinin onu delirteceğini, hatta bir hafta sonra damağına dayadığı bir tabanca ile intihar edeceğini bilseydi, hemen arkasını dönüp giderdi ama o merakına ve vicdanına yenildi. Kaçıp gitmek yerine "benim suçum yok" diye sayıklayarak, ter ile dolmuş göz çukurlarına dürbününü yerleştirip, köy meydanına bakmaya devam etti.

Köylüler, gözle görünmeyen bir çemberin etrafına bağdaş kurmuşlardı. Ama nedense hepsi çemberin merkezine sırtlarını dönmüşlerdi. Boğazlarına geçirdikleri tasma benzeri geniş enli halka, bir zincir ile yere sırf bu iş için dökülen betonun içine gömülü başka bir halkaya bağlıydı. Ne ek yeri, ne zinciri boşandıracak bir çengel, ne anahtar ne de başka bir şey. İnatlarından vazgeçseler bile zincirden çıkmaları imkânsızdı. Kaldı ki kimsenin vazgeçecek gibi bir hali yoktu. Dairenin tam ortasına kurulu derme çatma çardağın altında hamile olan kadın oturuyordu. Baktı... Korkuyla titredi... Onu bağlayan, kaçmasına engel olacak herhangi bir şey göremedi. Buna rağmen, kadın hiç kıpırdamadan, öylece bekliyordu. Ya diğerlerinden daha cesurdu, ya da zincir sadece bir semboldü; bu insanlar bağlı olmasalar bile topraklarını bırakıp kaçacak değillerdi. Çardağın üzerinde ise davul sesinin sebebi ihtiyar bir kadın oturuyordu. Kucağındaki davula eşit aralıklarla, yavaşça vuruyordu. Derisi gevşek bırakılmış davulun sesi, içinde buldukları ortamdan olsa gerek bozuk bir musluktan lavaboya damlayan suyun sesini anımsatıyordu.

Az sonra beklenen oldu. Köyün girişine, emniyet için kurulan set büyük bir gürültüyle çöktü. Engeli yıkan su, zincirinden kurtulan azgın bir boğa gibi köye saldırdı. Gürültü ilk koptuğunda hamile kadın bir an huzursuzca kıpırdandı. Ama uzun sürmedi, hemen sakinleşti. Diğerlerinde ise ne korku, ne endişe, ne gurur; sadece yaptığı işe ehil bir ustanın yüzündeki kendinden emin ifade... Bir kaç dakika içinde meydandaki su seviyesi oturanların bel hizalarını geçmişti bile. Ancak bırak kaçmayı, kaçmak istemeyi, kıpırdadıkları bile yoktu. Adam bir an, hepsinin çoktan ölmüş olabileceklerini düşündü. Sonra, su omuzlarına yaklaştığında, ölmediklerini anladı. Çemberi oluşturanlar bir anda ellerini havaya kaldırarak el ele tutuştular. Aynı anda çemberin ortasındaki hamile kadının yüzünün acıyla kasıldığını, çığlık atmaya çalıştığını fark etti. Çıldırılmaya yaklaşırken, düşündüğü şeyin olmuyor olması için dua etti.

Bir kaç saat sonra, 41 kişinin ardından suya gömülen davulun da sesi kesildi. Ama başı hala dışarıda olan ihtiyar kadın, sanki kendini dürbünle seyreden adamdan haberdar olmuş gibi, gözleri adama dikili, suyun altında kalan davulu dövmeye devam etti. Ta ki kendi de suyun altında kaybolana kadar...

Adam dürbünü elinden bıraktığında biraz önce seyrettiği manzara karşısında, aklına mukayyet olmasına yarayan, sadece tek bir telin kaldığını biliyordu. Ama o tel de fazla dayanmayacak, bir hafta sonra karaya vuran, yeni doğum yapmış bir kadın cesedi bulunduğu anda kopacaktı.

16 Yıl Sonra...

Gürsel yattığı yerden uzandı ve duvarına yapıştırdığı resme zarar vermekten korkarak, saygıyla dokundu. Suyun içinde durmaktan buruşmuş, bembeyaz olmuş parmaklarının uçlarını, resimdeki kadının dudaklarının kıvrımlarında, çıkık elmacık kemiklerinde, alnının üzerine savrulmuş perçeminin üzerinde sevgiyle dolaştırdı. Gülümserken kısılmış, resmin bu berbat haline rağmen, içindeki siyah noktalar apaçık belli olan yeşil gözlerinin içine baktı. Küf tutmuş somyanın üzerinde doğrulurken, gözlerini resimden ayırmadan, yüzünde kocaman bir gülümseme ile "günaydın anne" diye geçirdi.

Yaklaşık on yıldır, kapağı rutubetten çürüyen bir valizin göğesini, güneş kavurmadan önce tesadüfen yakaladığından ve içinden çıkan resimlerden birinin annesinin resmi olduğunu öğrendiğinden beri, her sabah sıklıkla aynı şeyi yapıyordu. Annesi ne kadar da güzel bir kadındı. Anlatılanlara göre aynı zamanda da cesur. Keşke onunla hayattayken tanışabilselerdi. Ruhun, bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyordu ama içinde koskocaman bir şey, annesine sınımsız sarılmak, doya doya koklamak istiyordu. Maalesef insanın hayatta her istediği olmuyordu. Hoş, bu hayatta onun istediği hiçbir şeyin olmadığı rahatlıkla söylenebilirdi. Hatta istediği olmak bir tarafa, Gürsel sadece başkalarının isteklerini gerçekleştirmek için hayattaydı. Ama o buna aldırımıyordu. Ona yapacakları işi, var oluş amacını öğretirken, buna aldırılmamayı da öğretmişlerdi.

Yataktan kalktığı gibi, yere hiç basmadan, parçaları yıllar önce gölün sularına karışmış pencereden usulca süzülerek dışarı çıktı. Evin yosun tutmuş çatısında tembellik eden iki aynalı sazı korkutarak eğlendi. Ardından hızlı bir tur atarak, barajın kıyılarını kontrol etti. Başını suyun altından çıkarmadan, dokunmak için can attığı, ama Korkut babasından bir türlü izin alamadığı yeşil çimenleri seyretti. Su yüzeyine yaklaştıkça daha da hissedilir olan güneşin tadını çıkarmaya çalıştı. Kıyılarda kimse görünmüyordu. Demek ki bugün kimseyi korkutmakla vakit kaybetmeyecekti.

En birinci görevi, göl kıyısına kimseyi yaklaştırmamaktı. Balıkçılar, hayvanlarını sulamak isteyen çobanlar, hafta sonu mangalcıları, sevişmek için kuytu bir yer arayan çapkınlar...

Gürsel, gölün lanetiydi. Balıkçıların oltalarını birbirine karıştırır, gece garip sesler çıkararak onları korkuturdu. Tekneyle gezmeye kalkanların teknesine delik açar, içinekilere ne olacağını umursamadan tekneyi batırırdı. Suyu yaklaşan hayvanları suyun içine çekip boğar, kimseye rahat vermezdi. Hatırladığı kadarıyla yüzmeye başlayıp, Korkut babasından var oluş amacını öğrendiğinden beri, bu gölde onun yüzünden yirmi iki kişi boğulmuştu. En son araştırma için suya giren üç dalgıç da bir daha sudan çıkamayınca, su kenarına kimse uğramaz olmuştu. Civar köylüler lanetin sebebi olarak, barajın suları altında kalan 41 köylüyü ve sonradan bulunan hamile kadını gösteriyorlardı. Onlara göre hamile kadının doğurduğu çocuk hala gölde yaşıyor ve suya yaklaşanlardan annesinin intikamını alıyordu. Tarihin hiçbir yerinde, hiçbir cadı masalı bu kadar gerçek olmamıştı. Ama küçük bir farkla. Evet, Gürsel o hamile kadının oğluydu. Ancak Gürsel sadece annesinin intikamını almıyordu. Gürsel, köyün topraklarında yatan, şimdi sular altında kalmış ruhlarını kurtarmaya çalışıyordu. İkinci ve asıl görevi buydu.

Köylüler kimseye açıkça anlatamamışlardı ama köy halkı hala tarih öncesinden kalma bir dine mensuplardı. Bu dine mensup olanların ruhları, beden öldükten sonra hemen uçup gitmez, bir müddet daha yarım kalan işlerini bitirmek, ölümünden sonra yaşananları gözlemlemek, gerektiğinde müdahale etmek için köyün topraklarında hüküm sürmeye devam ederdi. Bu bazen birkaç ay sürebileceği gibi, daha fazla mevkii ve sorumluluk sahibi olan bir ruhun köyü terk etmesi yıllarca sürebilirdi. Gelgelelim, köy arazisi sular altında kalınca tüm ruhlara suyun altına hapsolmuşlardı. İşlerini bitirmek ve huzura kavuşmak için barajın yok edilmesi gerekiyordu. Bu iş için 41 gönüllü seçilmişti. Bunlardan biri Gürsel'in annesiydi. Ancak ayin gereğince hamile kadın suyu terk etmiş, yerine canından ve ruhundan bir parçayı, Gürsel'i bırakmıştı. Gürsel o günden beri atalarının intikamını almak ve ruhlarını kurtarmak için uğraşıyordu.

Kısa bir göl gezintisinin ardından, bir zamanlar köy meydanı olan yere geldi. Burası gölün en derin yerlerinden biriydi. Bu nedenle suya inen dalgıçlar burayı bulamadan çok önce ölmüşlerdi. Gerçi ölmeler bile şu manzarayı gördüklerinde delirmeleri işten bile değildi. O gün sular yükselirken yerde oturanların hepsi suyun kuvvetiyle yukarı kalkmışlardı. Ancak boğazlarını tutan kelepçeler nedeni ile hepsi suyun içinde başağı ve bu sefer yüzleri çemberin içinde dönük bir şekilde duruyorlardı. Hepsi el ele tutuşmuş ve çemberin ortasında çelik örgülerden bir yelek giymiş olan yaşlı kadına bakıyorlardı. Ne kadın, ne diğerleri, ne çardak, ne de zincirler, aradan geçen onca yıla rağmen çürümemişlerdi. Cesetlerin hepsi sanki daha az önce boğulmuşlar gibi tazeliklerini koruyorlardı.

Adını ironik bir şekilde suyu basan sel sularından alan Gürsel, önce yaşlı kadının etrafında bir tur attı. Ardından ruhları birbiri ile sohbet eden cesetlerden birine yaklaştı ve içinden "Günaydın Korkut Baba" dedi. Gürsel çemberdeki herkese baba derdi. "Günaydın oğlum" diyen bir ses yankılandı beyinde. Korkut baba, hayatta olduğu zamanlarda hem köyün muhtarı, hem de dini önderleriydi.

Aklı ermeye başladığından beri bildiği her şeyi Korkut baba öğretmişti. Gürsel, "Kıyılar bugün de boş baba. Sanırım bundan sonra kimse gelmeyecek. Gerçi bugünden sonra isteseler de gelecekleri bir baraj olmayacak. Bugün işim bitiyor. Hazır mısınız?" Gürsel, zihninde onlarca sesin mutlulukla cıvıldığını hissetti. Cesetlerin yüzlerine baktı. Sanki hepsi gülümsüyordu. Gürsel tam gidiyordu ki aklına gelen soru ile geri döndü. "Korkut baba, annem dışarıda beni bekleyecek değil mi?" Korkut babanın yanıtı gecikmedi. "Elbette oğlum. Kendi değilse de ruhu seni suyun kenarında bekliyor olacak." Gürsel aldığı cevabın sevinciyle hızla baraj kapaklarının yanına geldi. Sessizce suyun yüzeyini dinledi. Kimsecikler yoktu. Yıllardır uğraştığı şeyi başarmasına sadece birkaç saat kalmıştı. Ardından hem köyün ruhları, hem de kendi serbest kalacaktı. Hatta kim bilir belki de o çok merak ettiği güneşin altında, yemyeşil çimenlere bile oturabilirdi. Kapakların başına çöreklenmiş, Gürsel sayesinde balıkçıların gazabına uğramadığından dev gibi olmuş yayın balıklarını kovaladı. Beş yıl boyunca hiç sıkılmadan, saatlerce uğraşarak baraj kapağını açılabilir hale getirmişti. İş tamamen bitene kadar kapaktan su sızması için yosunlardan conta yapmıştı. Kapak birden açılınca, su büyük bir hızla akmaya başlayacak ve tazyikin kuvveti barajın içinden, önüne ne gelirse kapaktan dışarıya çıkmaya zorlayacaktı. Gürsel bu nedenle suyun altında bulunduğu, traktör, pulluk, büyük kaya parçaları, ne varsa suyun akış yönüne göre dizmişti. Bu eşyalar delikten çıkmak isterken deliği genişletecek ve yeteri kadar yıpratıldığında barajın tamamını yıkacak bir büyüklüğe erişecekti.

Gürsel son cıvatayı söktüğünde öğlenden sonrayı biraz geçiyordu. Dönüp arkasına baktı. Suyun maviliğini son kez seyretti. Ömrünü geçirdiği, ömrünü adadığı bu mavilikle birazdan vedalaşacaktı. Tahminine göre ruhu dünya üzerinde fazla kalmayacaktı. Yaşı nedeniyle görülecek bir hesabı yoktu ve baraj yıkılınca yarım kalan bir işi de olmayacaktı. Tek istediği, tek beklentisi, annesinin sesini zihninde duyabilmektir.

Kapağa sert bir darbe indirince kendini bir anda kapağın ağzında buldu. Tonlarca su, korkunç bir basınçla saniyeler içinde dışarı fışkırmaya başlamıştı. Gürsel direnmeye çalıştıysa da su çoktan kaburgalarını kırmıştı bile. Kendini delikten dışarı bıraktı. Barajın ardındaki yamaca sertçe çarptı. Güneşin yakıcı ışıklarını duydu vücudunda. İlk başta hoşuna giden bu tatlı sıcaklık birkaç saniye sonra canını acıtmaya başladı. Yıllardır su altında olan teni, bu değişikliği kabullenememişti. Acıyla çığlık attı. İlk kez kendi sesini duymuştu. Göz ucuyla deliğin içinden kopup gelen arabalara, yıkıntılara baktı. Birazdan her şey bitecek herkes kurtulacaktı. Geriye sadece köy meydanındaki çürümemiş 41 ceset kalacaktı. Birileri Gürsel'i bulsa bile muhtemelen büzülmüş bedenini görenler, onu suyun kudreti ile bu hale gelmiş sıradan bir çocuk sanacaklardı. Gürsel güneşin altında kavrulurken, kurumuş gözkapakları çoktan kapanmıştı. Zorlukla nefes alıp verdiği esnada çimenlerin heryerini battığını, buruşuk derisinden içeri girdiğini hissetti. Keşke birkaç saniyeliğine tekrar suda olabilsem diye düşünürken, zihninde gölge gibi serin, yastık kadar yumuşak bir ses duydu. "Oğlum... Hoş geldin."

SINS PAST

GEÇMİŞİN GÜNAHLARI

ÖZGÜR ÇELİKBAŞ

'Ters gidebilecek her şey, ters gidecektir.'

Soluklanabileceği nadir kısa düzlüklerin olduğu yokuş aşağı dik bir inişe benzetiyorum *Peter Parker*'ın hayatını. Kısa vadeli mutlulukların üzerine yığılmış sorunlar – dertler – kötü tesadüfler yumağı. Bunları örnekleme nereden başlasam ki! Belki de taa en başlangıca dönmeli.. Yakalanması için kılını kıpırdatmadığı bir hırsızın milyonlarca insanın yaşadığı bir kentte bula bula idolünü, baba yerine koyduğu adamı öldürmesi mi desem.. Can düşmanı, belalısı *Ahtapot*'un – nedenleri ne olursa olsun – ailesinden geriye kalan, o adeta taptığı kadınla evlendiğine tanık olması mı desem.. Zeka fakiri insanların hangi koltuklara oturduğu şu alemde zehir gibi olmasına rağmen gençliğini sefilleri oynayarak, beş parasız, *Jameson* karakterinde bir patronun ağız kokusunu çekerek harcayan bir kaybeden mi desem..

Mary Jane bu tepetaklak gidişin seyrek soluklanma noktalarından, şu kahrolası hayata isyan etmemesi için gerek ve yeter şart; kapı gibi bir dayanak. Ama ulu bilge *Murphy* der ki **'Ters gidebilecek her şey, ters gidecektir'**. Hele ki mevzubahis *Peter Parker* ise. *Mary Jane* ile ilişkisinin de sarpa sarpa potansiyeli yazarların ceplerinde tuttıkları bir kredidir ve bir noktada bunu kullanmaktan, *Mary Jane*'i gözlerini kırpmadan harcamaktan, destansı bir evliliği hiç varolmamış kabul etmekten geri durmazlar. Böylece *Peter*'in çetrefilli hayatındaki soluklanmaların birisi daha 2007 tarihli **'One More Day'** ile tepetaklak gidişine maalesef dahil edilir..

Ama şu okur *Gwen Stacy* ile avutur kendini. **'Bir o kaldı geriye..'** der kendi kendine, **'Hem genç yaşında kaybettik kendisini. Artık neyi değiştirebilirler ki!'**. Sonra bir de öğrenir ki *Gwen*'in hayaletiyle de çoktan oynanmıştır, hem de *Mary Jane*'i silmeden bile önce.. *Amazing Spider-man* serisinin dümenindeyken *Straczynski* (ki yine ve yeniden *Straczynski*) bu konuya da parmak atmış, **'Sins Past – Geçmişin Günahları'** hikayesinde *Gwen Stacy*'nin masum ve malum mirasını har vurup harman savurmuş, onu okur nezdinde bir sürtüğe dönüştürmekten geri durmamıştır. Bu çarpıcı olay örgüsünün mutlak özeti kısacık budur..

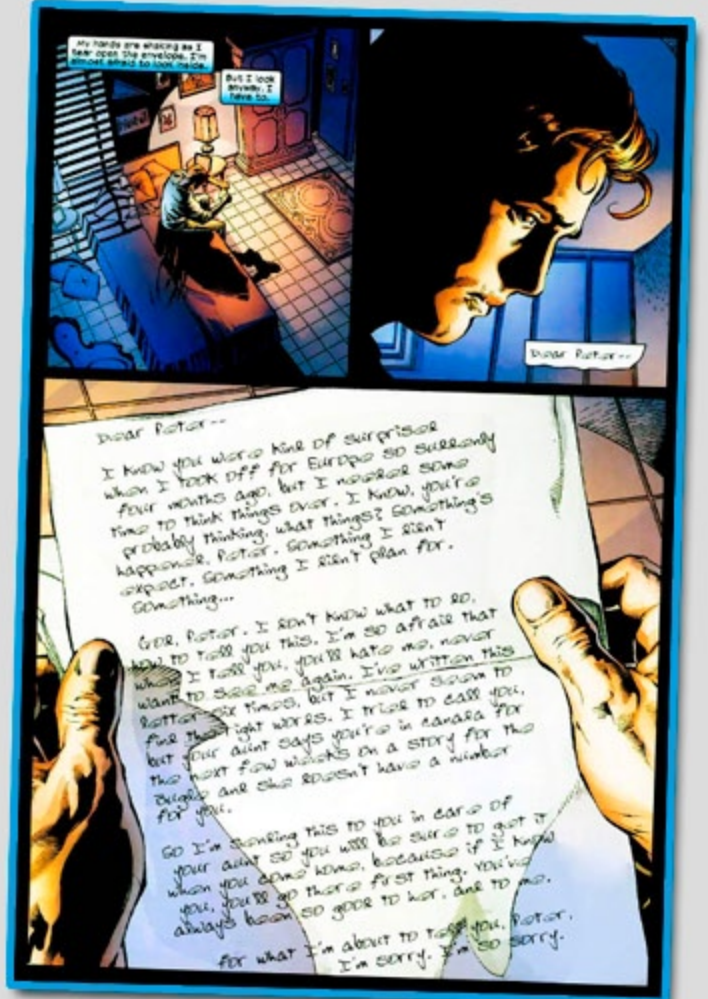
Peki bu noktaya nasıl gelinmiştir, **'Sins Past'** ne anlatmaktadır, fasikül fasikül ilerleyelim..

Amazing Spider-Man #509

Sins Past Geçmişin Günahları Bölüm 1/6 (Ağustos 2004)

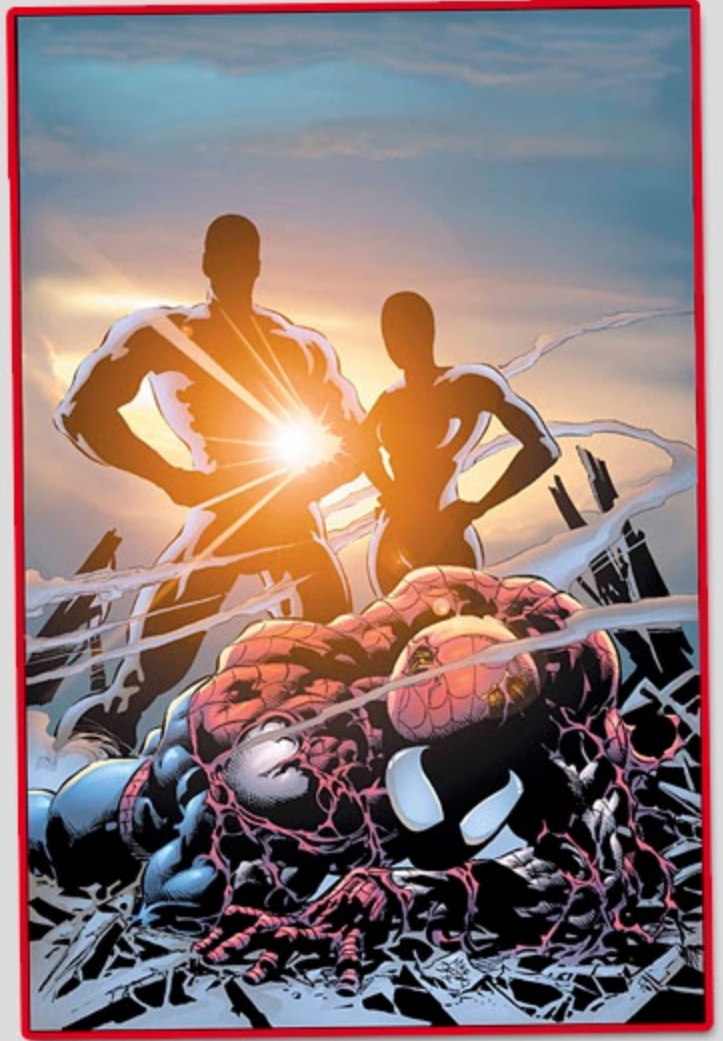
Yazar: J. Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.

Hikayemiz *Mary Jane* ile başlamakta. *Mary Jane*'in oyuncu seçmelerinde en nihayetinde başarılı olması ailede büyük bir mutluluk yaratır, herkesin keyfi yerindedir. Bu noktada yine hemen ulu bilge *Murphy*'ye söz vermek lazım: '*Herşey yolunda gidiyorsa, kesin bir terslik vardır*'. Nitekim *May Hala*, *MJ* ve *Peter*'ın keyifle başladığı akşam yemeği bir mektupla bölünür. Mektubu gönderen kişi güya – itikatinca uyusun – maktul *Gwen Stacy*'dir. *Peter*'ın kağıttaki el yazısına bakarak hükmettiği, mektubun gerçekten de *Gwen* tarafından yazılmış olduğudur. Mektup, *Gwen*'in Paris'te geçirdiği o gizli kalmış birkaç ayda kaleme alınmıştır ve amacı *Peter*'a bu zorunlu gidişin nedenini açıklamaktır. Ancak sadece tek sayfası gönderilen mektup yarıda kalır, merak uyandıran meçhul nedeni açıklayamadan sonlanır. *Peter* birilerinin onunla oynadığını düşünmektedir çünkü mektubun üzerindeki damga birkaç gün öncesinindir, gönderim yeri ise New York'tur.

Gece uyku tutmayan *Peter*, *Gwen*'in mezarını ziyaret eder. Ve fakat bu ziyaret beklenmektedir. *Peter* orada kendisini geçmiş günahlarını ödemekle tehdit eden, insanüstü hız ve güce sahip maskeli iki karakterin saldırısına uğrar. *Peter* önce *Örümcek Adam* kimliğini belli etmeyecek şekilde hareket eder. Bakar ki olmayacak, karşısındakiler tehlikeli rakipler, örümcek yeteneklerini kullanarak (ve zifiri karanlıkta bunların farkedilmeyeceğini umarak) oradan geçen bir kamyonu sıçırar ve olay mahalinden adeta kaçır. Ancak sergilediği sıradışı hareketler umduğunun aksine farkedilmiştir ve saldırganlar kendi aralarında '*bunun pek çok şeyi açıkladığının*' yorumlarını yapmaktadır. Saldırganlardan erkek olanının maskesini çıkardığında *Peter Parker*'a olan benzerliği şaşırtıcıdır.

Şimdilik herhangi bir sıkıntı yok. Kafalarını *Peter* ile bozmuş iki psikopatın saldırısıyla sıradan bir *Örümcek Adam* gecesi geçiriyoruz aslında. İkiçiklenmemiz gereken tek konu *Peter*'in geçmişindeki günahlarının bahsinin geçmesi. Nedir bu günahlar, ne yapmıştır şu adamcağır da böylesi bir kin ve nefret uyandırmıştır? Gerçi okur bu konuda deneyimlidir çünkü hayatı zaten '*gözünün üstünde kaşın var, bu yüzden öleceksin*' diyen psikopatların öyküleriyle geçmiştir..

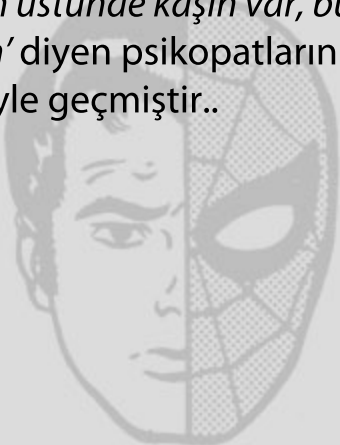

Amazing Spider-Man #510

Sins Past Geçmişin Günahları Bölüm 2/6 (Eylül 2004)

Yazar: J. Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.

Peter hırpalanmış bir şekilde eve döner. *Mary Jane*'e gecenin olaylarını anlatırken *MJ* mektubun boş tarafının üzerinde bir takım izler olduğunu farkeder. Bu sayfanın üzerinde mektubun diğer sayfalarının yazılmış olabileceğini düşünmektedir ve *Peter*'a eski bir numara önerir:

kağıdın arkasını hafifçe karalamak ve böylece orada her ne yazılıysa bunları ortaya çıkarmak. *Peter* kağıdın zarar görebileceğini söyleyerek teklifi kabul etmez. Çiftimiz *May Hala*'nın ısrarlı kahvaltı çağrısına boyun eğerek mutfağa indiklerinde onları yeni bir tehdit durumu beklemektedir. *Peter Parker* adına gelen yeni bir paketten bu sefer de bir not ve *May Hala*, *Mary Jane* ve yanlarında yüzleri silinmiş bir şekilde onlarla sosyal hayatta ilişki kurmuş saldırganların fotoğrafları çıkar. Notun üzerinde '*Onları ne zaman istersek öldürebiliriz*' diye yazılmıştır. *Peter* fotoğrafları ve notu *May Hala* ve *Mary Jane* ile paylaşmaz.

Sonrasında *Örümcek Adam* olarak *Detektif Lamont*'u ziyaret eder ve mektubun boş arka tarafında neler yazılı olduğunu ortaya çıkarmasını ister. Klasik '*bir arkadaşım için*' yalanını uydurur ve mektubun kimliği açısından tehlikeli olabilecek yazılı kısmını metal bir plakaya ağla yapıştırmış halde detektife teslim eder.

Durumlarından endişe duyduğu için önce *Mary Jane*'i arar. *Mary Jane* iyidir ve *Peter*'a *May Hala*'nın *Anna*'nın evinde olduğu bilgisini verir. *Peter* *Anna*'nın evini aradığında tanımadığı bir ses ona yanıt verir ve on dakika içerisinde belirttiği adreste olmadığı takdirde *May Hala*'nın öleceğini söyler. *Örümcek Adam* verilen adresteki depoya girdiğinde büyük bir patlama olur. Yarı baygın bir halde yatarken geçen geceki saldırganlardan erkek olanı yeniden ortaya çıkar ve *Peter*'i öldüresiye dövmeye başlar. Amacına ulaşmadan önce kadın saldırgan araya

girerek henüz zamanın gelmediğini hatırlatır. Bunun üzerine *Örümcek Adam*'ı orada bırakıp ayrılırlar. Bu arada saldırganlar birbirlerine isimleriyle hitap etmişlerdir: ***Sarah ve Gabriel***..

Bir süre sonra kendisini toparlayan *Örümcek Adam Detektif Lamont*'un yanına gider. *Lamont* izlerin bir kısmını ortaya çıkarabilmiştir. Bölük pörçük bir şekilde, yazılanlardan şu anlaşılmaktadır: *Gwen* hamile olduğu için apar topar Avrupa'ya gitmiş ve orada ikizlerini dünyaya getirmiştir: ***Sarah ve Gabriel***..

Hoppala! Masumların masumu, dokunulmamış *Gwen*'in ikizleri mi varmış! *Peter* bakir, *Gwen* bakire değil miydi o zamanlar, bize böyle aktarılmadı mı bu büyük aşk hikayesi? Yoksa biz küçüktük, saftık ve dünya henüz kirlenmemiş miydi? Hiç beklemediğim yerden geldi bu darbe. Öyle ki, bir kale daha yerle yeksan olurken ikizlerin ve saldırganların isimlerinin aynı olmasını ya da *Peter*'ın bu çocukların babası olma ihtimalini umursamıyorum bile. *Peter*'ın *Gwen* ile öyle bir münasebeti olduğu fikrini kabul etmeye hazır değilim..

Amazing Spider-Man #511

Sins Past Geçmişin Günahları Bölüm 3/6 (Ekim 2004)

**Yazar: J.Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.**

Peter, Gwen 'la ilgili bu çarpıcı iddiayı açıklayan mektubu evinde saklar saklamaz soluğu yeniden Gwen'ın mezarında alır. Amacı bu iddiayı doğrulamak üzere Gwen'dan DNA örneği almaktır. Bu acı ve hüznü dolu işlem bitince bir sonraki durak laboratuvar olur. Örümcek Adam burada Gwen'dan aldığı örnek ve kendisine gönderilen mektuplardaki tükürük örneklerini kıyaslayacaktır.

Bu esnada sahneye bir gece öncesinin kadın saldırganı çıkar ve Örümcek Adam'a doğrulttuğu silahıyla kendisini öldürmesine müsaade etmesini ister. Aksi takdirde çevresindekiler için sonuç iyi olmayacaktır, hak ettiği ölümüne sıra gelene kadar tüm sevdikleri de zarar görecektir. Tam bu sırada DNA analizi yapan cihaz bir sürpriz yapar; makineden gelen analizi bitirdim 'ding' sesiyle birlikte ortam bir anda hareketlenir. Saldırgan silahını ateşler, yılların kurdu Örümcek kendine has yöntemleriyle önce kurşunlardan kaçır, sonra saldırganı yakalar, maskesini sıyrır ve..

Karşısındaki Gwen Stacy'dir.

Peter şaşkındır ama kendisini toparlamaya fırsat bulamadan kadın saldırgan kaçmayı başarmıştır. Niyeyse kadının peşinden gideceğine DNA sonuçlarına göz atmayı tercih eder *Örümcek Adam*. DNA eşleşmesi uyumlu çıkar. Artık okurun *Gwen*'la ilgili '*acaba plastik cerrahi mi?*'kuşkusu giderilmiştir..

Çatılarda bir yerlerde *Sarah* ile *Gabriel* olayların üzerinden geçmektedirler. *Gabriel* acımasızdır, '*Babamız o. Bizi terketti. Annemizi terketti ve onun ölümüne neden oldu!*' Artık *Peter*'ın sabık günahları ortaya çıkmıştır...

Peter eve döndüğünde *Mary Jane*'i elinde malum mektupla bulur ve her suçlu erkeğin yapması gerektiği şekilde olayı inkar etmeye başlar. Şaka şaka :) Ortada *Peter* adına açıklanması gereken bir durum yoktur halihazırda çünkü *Mary Jane*'e açıkladığı üzere *Gwen* ile aralarında o düzeyde herhangi bir ilişki olmamıştır.

Bunu dile getirdiği sırada esas bombayı *MJ* patlatır: '*Beni bu konuda ikna etmeye çalışmana gerek yok. Zaten Gwen'in çocuklarının babasının kim olduğunu da biliyorum!!!*'. Tahmin edileceği üzere *Peter* beyninden vurulmuşa döner...

Çok mesudum, hiç olmazsa *Peter* o esnada halen bekaretini koruyormuş. Hala insanlarda saf ve temiz duyguların var olduğunu, masum birlikteliklerin kaldığını umabilirim. Yalnız bu son *Mary Jane* hamlesi pek de iyi olmadı. *Gwen* hakkında böylesine çarpıcı bir durumu saklıyor olması kimsenin gizlisinin saklısının olmadığı, tamamen açık yaşanan *Peter* – *Mary Jane* ilişkisi çerçevesinde hatta '*Spider-man Blue*' öyküsündeki *Peter* – *Mary Jane* – *Gwen* yoldaşlığı mertebesinde pek de kabul edilebilir değil. *Straczynski* sadece *Gwen*'in mirasını değil, *Peter*'ın *Mary Jane* soluklanmasını da kökünden sallıyor. Herhalde farkındadır...

Amazing Spider-Man #512

Sins Past Geçmişin Günahları Bölüm 4/6 (Kasım 2004)

Yazar: J. Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.

Böylesi bir zirveyle sonlanan geçen sayının ardından *Mary Jane* açıklamalara girer. Evet bu durumu saklamıştır ama sor bi neden! Çünkü *Gwen* *Mary Jane*'e 'Bak *Peter*'a bunu söylersen ölümü gör!' demiştir, büyük yemin verdimiştir. Eeee öldü gitti kızcağz, onu da gördün, hala neyi saklıyorsun?

Çünkü *Peter* duygusal insandır, böylesi bir durumun üzerinde yaratacağı mutlak tahribatın, ki birazdan *Peter*'in tepkisine de geleceğim, *MJ* gayet farkındadır. Bazı şeylerin saklı kalması, dile getirilmesinden evladır; sonucunda geçmişin ezici bir gölgesinden kurtuluyor olunmasına rağmen, bu yeni durumun *Peter*'da yaratacağı tarifsiz *Mary Jane* adanmışlığına rağmen, *Mary Jane* adına sayısız fayda sağlamasına rağmen.. Böyle basit hesapların insanı değildir o, *Mary Jane* tek kelimeyle 'muhteşem' bir kadındır..

(Böyle düşünmek istiyorum. Aksi takdirde *Mary Jane*'in bu affedilemez, hazmedilemez *Gwen* gerçeklerini *Peter*'dan saklamasının bir özrü olamaz!)

Mary Jane cümleleri sıralamaya başlar.. *Gwen*, nedeni bilinmeyen Avrupa'ya gidiş hikayesinden önce aslında *Norman*'ı ziyaret etmiştir. Yıkılmış haldeki *Norman*'a duyduğu bir anlık zafiyet sonrası kendini *Norman*'ın koynunda bulur. Akabinde de *Osborn*'dan hamile kaldığını anlar. Bunun üzerine kaçarcasına gittiği Paris'te henüz yedi aylık olan bebeklerini doğurur. İşin garibi prematüre olması gereken bu bebeklerin normal doğumlu olanlardan gelişim babında herhangi bir farkı yoktur. Bir süre sonra *Gwen* memlekete geri döner, amacı bu durumu *Peter*'a açıklamak ve kendisinin bu bir anlık *Norman* zafiyetini anlayışla karşılayacağını umduğu *Peter* ile bebeklerini büyütme.

Ancak geri dönüşü sancılı zamanlara denk gelmiştir, *Harry* zor durumdadır ve babası *Norman Osborn*'un ona herhangi bir desteği yoktur. *Harry*, dostları *Peter*, *Mary Jane* ve *Gwen* sayesinde hayata tutunmaktadır. *Gwen* bu ilgisizlik konusunu tehditler de içeren bir konuşma çerçevesinde *Norman*'a götürür.

Diyalogun tepe noktası *Gwen*'in ikizleri *Peter* ile büyütme düşüncesini açıklaması olur. Çocuklarına yaklaşmasına müsaade etmeyeceğini söylediği *Norman*'ın hali hazırda, 'özel' *Osborn kanını* taşıyan bu çocuklar için bambaşka planları vardır ve *Gwen* artık bu yolda köstektir, yok edilmelidir.

Gwen, *Osborn*'un yanından çıkarken *Mary Jane*'nin bu konuşmaya tanık olduğunu farkeder. Artık olan olmuştur, *Gwen* tüm hikayeyi *MJ*'e aktarır ve ondan sessizlik sözü alır. *Mary Jane*, *Gwen*'in ayrılmasıyla odaya girip *Norman*'a tokadı basar. Bu sırada *Gwen*, *Peter*'a herşeyi anlatmak üzeredir ancak *Mary Jane*'nin sahneye girmesiyle beklemeye karar verir. Ancak o açılma fırsatı bir daha hiç gelemmez..

I'M...I'M FINE, PETER. THERE'S TIME.

Dinlediklerinden sonra artık bütün yaşananlar *Peter*'a daha anlamlı gelmektedir; *Gwen*'in Avrupa'ya gidişi, *Yeşil Cin*'in özellikle *Gwen*'i hedef alması ve öldürmesi, *Osborn*'un sözde ölümünden sonra aslında Avrupa'da gizlendiğinin ortaya çıkması, *Gwen*'in ikizlerinin böylesi hızlı büyümeleri ve sıradışı güçleri artık yerli yerine oturmuştur.

Peki, *Gwen*'in geçmiş günahları açıklanırken *Peter* ne halleder? Dağılmış bir şekilde dinlediği bu *Mary Jane* monologuna tepkisi fırtına öncesi sessizlikle başlar, tayfuna dönüşür. *Gwen*'in *Norman* ile yatmış olması kadar ilk (ve muhtemelen tek – Fransa'da başka neler yemiştir midir henüz bilmiyoruz -) sevişmesinin onunla olmasına da takılmıştır. Eşyalar havada uçuşurken, bana kalırsa kadınca bir onur meselesi yapıp çekip gitmesi gereken *Mary Jane*, *Peter*'ı sakinleştirmeye çalışmaktadır.. Yine yazacağım, *Mary Jane* tek kelimeyle 'muhteşem' bir kadındır..

Sonrasında *Peter*, *Mary Jane*'nin kollarında durulur ve yine büyük güç büyük sorumluluk getirir. Artık *Peter*'ın aklındaki, herşeye rağmen *Sarah* ile *Gabriel*'in hızlı yaşlanma durumlarına bir çözüm üretebilmektir. Aksi takdirde *Gwen*'in tek mirası bu çocuklar hayatlarını kaybedecektir..

Bu *Gwen* hikayesine okurun tepkisi sanıyorum *Peter*'dan farklı olmamıştır. Okur bir yandan *Gwen*'e, diğer yandan da *Osborn*'a saydırırken arada *Straczynski*'nin de güme gittiği aşikardır.

Gwen masum kalsaydı, geçmişin günahlarını taşımasaydı keşke. Madem hiçbir şeyi, hiç kimseyi masum bırakmadınız, hiç olmazsa *Gwen*'in o yoğun haz temalı panellerini okurun gözüne gözüne sokmasaydınız! Biz romantiklere bunu yapmasaydınız bari!

Straczynski – *Deodato Jr.* yatacak yeriniz yok sizin..

Amazing Spider-Man #513

Sins Past Geçmişin Günahları Bölüm 5/6 (Aralık 2004)

Yazar: J. Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.

Örümcek Adam ani bir basın konferansı düzenleyerek, *Sarah* ve *Gabriel*'i annelerinin öldüğü yere çağırır. Beklenen buluşma, kısa süre içerisinde meşhur George Washington köprüsünde gerçekleşir. *Norman Osborn*'a adeta tapan, onun yıllardır sürdürdüğü kara propagandayla *Peter*'in kendilerini terkettiğine ,

annelerinin ölümüne neden olduğuna inandırılan ikizlere *Peter*, babalarının kendisi değil *Norman Osborn* olduğunu anlatmaya çalışır. *Peter*'in söyledikleri *Sarah*'a mantıklı gelir çünkü anlatılanlar, kıyaslama için *Peter*'in neden kolay yoldan kendisinden değil de *Gwen*'in mezarını kazıp DNA örneği almasını açıklamaktadır.

Ancak *Gabriel*, *Norman* tarafından kendisine aşılana sıkı sıkıya bağlı bir halde, *Peter*'in aktardığı bu yeni gerçekliğe kulakları tikalıdır. Anlamaya değil, kolay yola, şiddete başvurur. Tansiyon yükselirken polisin olaya dahil olmasıyla işler daha da karmaşıklaşır. *Gabriel*'in Örümcek Adam'a yönelttiği silah *Sarah*'ı yaralar, *Peter* bir tekmeye düşüşten sağ kurtulacağına kanaat getirdiği *Gabriel*'i köprüden aşağı gönderir ve o hengamede *Gwen*'in ölümüyle sonuçlanan düşüş bir kez daha yaşanır. Bu trajik tarihi tekerrürde bu sefer aşağı yuvarlanan *Sarah* olur. *Gwen*'in düşüşünü binlerce, belki onbinlerce kez yaşayan *Peter* hazırlıklıdır, onca yılın pişmanlığıyla, 'keşke şöyle yapmış olsaydım'larıyla artık mükemmel kurtarma senaryosuna ulaşmış olan *Peter* sayesinde *Sarah*'nın sonu annesine benzemez.

Bu karmaşadan sıyrılan *Gabriel*'de *Norman*'ın ikizlere, Örümcek Adam'ı öldürdükten sonra gitmelerini söylediği sığınağa ulaşır. Herşeyin planlandığı gibi gitmesi durumunda ikizlerin giymesi için iki Yeşil Cin türevi kostümün beklediği bu gizli sığınak *Gabriel*'a *Peter*'in haklılığını kanıtlamaktadır.

Peter'in bu düşüş sahnesindeki çifte standardı gözlerden kaçmıyor. Aynı ayarda dayanıklılığa sahip ikizlerden tekini 'nasılsa bir şey olmaz buna' diyerek köprüden bilerek ve isteyerek aşağı tekmele, diğerini ise bu düşüşten kurtarmak için sınırlarını zorla. Hadi bu noktada da Sarah'ın Gabriel'in silahından çıkan kurşunla yaralı ve bilincini yitirmiş olduğu, dolayısıyla böylesi bir düşüşten sağ çıkamayacağı savıyla Straczynski'nin elini rahatlatayım.

Ve fakat yazar bu fasikülde bir şey daha yapıyor, Gwen'in ölümüyle sonuçlanan sahneyi yeniden Örümcek Adam'ın önüne koyarak, bu sefer kurtulan Gwen tıpkısı Sarah ile şunu demeye getiriyor:

Gwen Stacy öldüyse bunun sorumlusu sensin Peter Parker! Panikledin, yanlış karar verdin ve Gwen'in ölümüne neden oldun. Gwen'i kurtarmak senin ellerindeydi!

Yavaş yavaş çözümlenmeye yaklaşırken artık öyle koca koca sürprizler, hayal kırıklıkları yok. Okur olarak Gwen – Norman ilişkisini de bir güzel içimize sindirdik, son fasikülü merakla bekliyoruz.

Yalnız şunu belirtmeden edemeyeceğim ki Gabriel hiç babasına çekmemiş, biraz kalın kafalı. Oysa Norman zehir gibi adamdır :)

Amazing Spider-Man #514

Sins Past
Geçmişin Günahları
Bölüm 6/6 (Ocak 2005)

Yazar: J. Michael Straczynski
Çizer: Mike Deodato Jr.

Sarah, George Washington köprüsündeki düşüşten kurtulmuş olmasına kurtulmuştur ancak kurşun yarası sonucu yaşadığı kan kaybı nedeniyle hastanede hayatta kalma savaşı vermektedir. Doktorunun dediğine göre kanı tuhaftır (hikaye boyunca çok lafı geçen farklı ve özel *Osborn kanı*) ve hiçbir kan nakline yanıt vermemektedir. Daha yeni *Gwen*'in ve ikizlerin DNA'sıyla haşır neşir olmuş olan *Örümcek Adam*, kendi kanının işe yarayacağını düşünerek kendinden nakil teklif eder. Bu kan nakli işe de yarar..

Bu arada *Mary Jane* hastaneye gelmiştir, güya çaktırmadan *Örümcek Adam*'la konuşmaktadır. Sonra abartır, kan nakli sonrası bitkin halde bir hasta koğuşunda yatan *Örümcek Adam*'ın yanında nezaretçi olur. Onlarca insan hastanede yanlarından geçerken bu garip birliktelik *Örümcek Adam*'ın *Peter Parker* kimliği açısından bir sorun, 'Kim bu kadın, *Örümcek Adam*'ın yanında ne arıyor?' gibi bir merak yaratmaz. Hele bir de *Mary Jane*'nin bir zamanların meşhur simalarından biri olduğunu düşünürsek.. Herşeyin bir açıklaması vardır tabi ki, olayı dip köşe araştırması kuvvetle muhtemel basın hastaneye alınmamaktadır, *Mary Jane* ise diğerleri tarafından *Örümcek Adam* fan kulübünün bir üyesi olarak görülmektedir. İnanırcı mı? Eh işte..

Bu arada **Gabriel** gizli sığınakta *Osborn*'un video mesajını dinlemektedir. *Norman* tarafından bunca zamandır aldatılmış ve yönlendirilmiş olduklarını bile bile **Gabriel** yine de *Yeşil Cin* sıvısını

kendisine enjekte eder çünkü *Norman*'ın belirttiği üzere yaşadıkları hızlı yaşlanmaya tek çözüm yolu budur..

Bildiğiniz üzere *Yeşil Cin* sıvısında insanın akıl melekelerini yitirmesine neden olan birşeyler vardır, **Gabriel**'da da etkisi benzer şekilde olur. *Gri Cin* kostümünü giyen **Gabriel** hastanede kendine gelmeye çalışan *Örümcek Adam*'a saldırır. Sonrasında mücadele hastanenin çatısına taşınır. **Sarah** ise boş durmamış, kendisini bekleyen polisi etkisiz hale getirip, onun silahıyla kaçmıştır. **Gabriel**, *Örümcek Adam*'ı halihazırda bayağı bir hırpalamıştır ancak son hamlesini yapmadan sahneye çıkan **Sarah**, **Gabriel**'a geri çekilmesini söyler. Ancak **Gabriel**'ın buna tepkisi **Sarah**'ya da saldırmak şeklinde olur. **Sarah** ise silahını ateşler ve *Gri Cin*'in kızağının patlamasına sebep olur.

Patlama **Gabriel**'in suya düşmesine neden olur. **Sarah**, psikolojik olarak yıkılmış, perişan bir vaziyette olay mahalini terkeder. **Peter** ise sağlam pataklanmış bir halde aklında **Gwen**'in hayali, onu her zaman seveceğini sayıklarken, maalesef bunu kendi üstüne alan **Mary Jane**'in kollarında kendinden geçer. **Gabriel** sudan çıktığında kim olduğunu dahi hatırlayamadığı bir amnezi yaşamaktadır.

Süratli başlayan, okuru adeta kamyon gibi çarpan ama beşinci fasikülle birlikte temposunu bir anda yitiren bir öykü **'Sins Past'**. Zaten sonlanırken pek çok soruyu da çözümlenmeden bırakıyor. **Norman**, **Yeşil Cin** formülünün ikizlerin hızlı yaşlanma sorununa yanıt olacağını açıklarken acaba doğruyu mu söylüyordu yoksa bu **Yeşil Cin** mirasının sürdürülmesi adına oynadığı son koz muydu? Eğer çözüm buysa, dozu almayan **Sarah Stacy** hastaneyi terkedip nereye gitti, başına neler

geldi? **Gabriel Stacy**'ye ne oldu? Tüm bunların yanıtları, hemen peşisıra gelen ve yazarının bu sefer **Straczynski** olmadığı **'Sins Remembered'** öyküsünde..

Peki **Straczynski**'nin **'Sins Past'** ile ilgili hissiyatı ne, biraz da buna odaklanalım..

Aslında **Straczynski**'nin ilk **'Sins Past'** kurgusu, **Peter Parker**'ın gerçekten de **Sarah** ile **Gabriel**'in babası olması şeklindeymiş. Ancak **Örümcek Adam**'dan mesul editörler bu fikri sevmemiş, iki yetişkin çocuğun **Peter Parker**'ı bir anda çok yaşlandıracağını öne sürerek, hikayenin o halini kabul etmemiş. Sonrasında da ortaya, okur açısından hazmetmesi zor **Gwen Stacy** – **Norman Osborn** ilişkisi çıkmış. İşin ilginç, hikayenin revizyon görmüş bu halinden pişmanlık duyan **Straczynski**'nin **'Sins Past'**'in, yine kendisinden olma bir başka nefret odağı **'One More Day'** esnasında **Örümcek Adam** sürekliliğinden çıkarılmasını istemiş olması. Hatta bunun gerçekleşmemesi üzerine şöyle demiş:

'Bunu hep, Örümcek Adam'daki sürem dolduğunda yapabileceğimi düşünmüştüm. Müsaade edilmemesi beni gıcık etti!'

Ahhhh **Straczynski** ahhhh!!! Yine ve yeniden iddia ediyorum ki bir kefeye **Straczynski**'nin **Peter Parker**'a yaptıklarını, ona ve yılların mirasına verdiği zararları koysak, diğer kefeye de **Örümcek Adam**'ın tüm düşmanlarını, **Straczynski** ağır çeker..

RÜZGÂRIN FİSİLDADIKLARI

KADRI KEREM

Bisiklet sürmek büyüdü. En azından Hakan öyle olduğunu düşünüyordu. Pedal çevirirken dünya gerisinde kalırdı. Anne babasının bitmez tükenmez kavgaları, kırık notlar, aşkına karşılık vermeyen Vildan... Hepsi başka bir evrende kalıp önemini yitirirdi. Bu bedeninizden sıyrılıp bulutların üzerinde uçmak gibiydi. Hafifliyordunuz. Kendinizi özgür hissediyordunuz. Bu yüzden pedallara var gücüyle asıldı. Bu hızda giderken rüzgâr sanki kulağınıza fısıldardı. Hakan bir gün onun ne demek istediğini anlayacağını düşünüyordu. Bir gün yeterli hıza ulaştığında rüzgârın fısıldadığı kelimeleri yakalamayı başaracaktı. Bu yüzden var gücüyle pedal çevirmeyi sürdürdü. Hızlandı, hızlandı... Hava tam da Aralık ayında olması gerektiği gibiydi. Soğuktan ve açıkta kalan yerlerinizi ısıırıyordu. Ve rüzgâr kulağına fısıldamayı sürdürüyordu.

Diyordu ki...

Hakan birden frene asıldı. Bisikletinin arka tekerleği kilitlenip yolda kaymaya başladı. Böyle ani fren yapmak tekerleğin erimesine neden olurdu ama Hakan şimdi böyle şeyleri düşünecek durumda değildi. Bu yüzden freni bırakmadı. Bisiklet buzun üstündeymiş gibi kaymayı sürdürdü. Durduğunda arkasında on metrelik siyah bir iz bırakmıştı. Hakan ancak o zaman bisikletiyle onu takip eden sınıf arkadaşı Berk'i epey geride bıraktığını anlayabildi. Demek gerçekten çok hızlanmıştı; rüzgârın fısıldadıklarını anlayacak kadar.

Hakan, Berk'in acele etmesini ve bir an evvel yanına gelmesini istiyordu. Ona sonunda rüzgârın fısıldadıklarını anlayabildiğini söylemeliydi. Kulağına saçma da gelse Berk ona inanırdı. Doğduklarından beri arkadaşlıklar. Kardeşten bile yakın sayılırlardı. Birbirleri hakkında bilmedikleri tek bir şey bile yoktu. Hakan ona acele

etmesi için el kol hareketleri yapmaya başladı. Berk ise hızlanacağı yerde yavaşlıyordu. Sanki inat yapar gibi bisikletini küçük kardeşi gibi sürmeye başlamıştı. Herhalde onu geride bıraktığı için alınmıştı. Oysa şimdi alinganlık yapacak zaman değildi. Rüzgâr korkunç bir şey söylemişti. Ve eğer söylediği şey doğruysa...

Derken korkunç bir patlama oldu. Az ötedeki binanın ardından kara dumanlar yükseliyordu. Hakan kendini yere attı. Binaların kırılan camları yağmur gibi sokağa yağıyordu. Neyse ki cam yağmurdan ciddi bir yara almadan, yalnızca bir iki kesikle kurtulmayı başardı. Kafasını kaldırdığında sokağın karşısındaki kadını fark etti. Kadının üzeri kan içindeydi. Elbisesi parçalanmıştı. Ayakkabılarından biri de düşmüştü. Bu yüzden hızlı koşamıyordu. Yine de ayakkabısının öteki tekini çıkarmayı akıl edemiyordu. Gerçi bunun için kimse onu suçlayamazdı. İnsanın, eli satırlı bir adam tarafından kovalanırken böyle şeyleri düşünmemesi normal sayılırdı. Hele de o adam az önce elinizden birini kopardıysa.

Adamın, kadını yakalaması işten bile değildi. Gittikçe arayı kapıyordu. Ama bunu başaramadan bir arabanın altında kaldı. Satır elinden uçup gitti. Sürücü frene basma zahmetine bile girmemişti. Yine de arabadan inip ezdiği adama şöyle bir bakmayı ihmal etmedi. Sonra da arabasının üzerine çıkıp tepinmeye başladı. Bir yandan kahkahalar atıyor, bir yandan da kendini yumrukluyordu.

Aman Allah'ım, diye düşündü Hakan, rüzgâr gerçekten de doğruyu söylüyormuş.

Ateşe verilen bir marketin yan sokağından çıkan bir grup çocuk, arabanın üzerinde tepinen adamı yakalayıp öldüresiye dövmeye başladığında Hakan kafasını çevirdi. Böylece en azından insanların pencerelerden atlamaya başladığını görmemiş oldu. Uzaklarda bir patlama daha meydana geldi. Ve sonra bir patlama daha. Bir yolcu uçağı ardında dumandan bir iz bırakarak bulutların arasından çıktı. Uçağın içinde olsaydınız birbirlerini ısırarak yolcuları görebilirdiniz. Aşağıda da durum farklı değildi. Çılgınlıklar arabaların alarmlarına ve delirenlerin kahkahalarına karışıyordu. Az ötede, kediler bir sokak köpeğini parçalıyorlardı. Adamı öldüren çocuklarsa bu kez birbirleriyle kavgaya tutuşmuştu.

Hakan hemen evi aramalıydı. Evet, anne ve babasına haber vermeliydi. Ya okulda olan küçük kardeşi? O ne olacaktı? Ya artık çok geçse? Hakan ağlamaya başladı. Bir yandan da cep telefonunu bulmaya çalışıyordu. Nereye gitmişti bu telefon?

Telefonunu ararken Berk'in yanı başında dikildiğini fark etti.

"Berk! Berk! Rüzgâr... Rüzgâr çok kötü bir şey olacağını söyledi! Dedi ki... Bildiğimiz dünyanın sonu..."

Berk elindeki tuğlayı kaldırıp Hakan'ın kafasına indirdi. Sonra da bisikletine atlayıp kavgaya tutuşan çocukların üzerine doğru pedal çevirdi. Bir yandan da şarkı söylüyordu. Gökyüzünün yarıldığı ve kuşların yıldızlar gibi dökülmeye başladığı sırada çoktan ölmüştü.

UZUN VEDA

EKREM GÜR

Açıkça söyleyebilirim ki *Uzun Veda* isimli bu macera benim için en güzel *Dylan Dog* hikayelerinden biri. *Uzun Veda*'yı okuduktan sonra; fonda *Nilüfer*'den *Her Sevda Bir Veda Bin Ceza* şarkısını dinleyerek derin düşüncelere daldım. Gerçekten her sevda bir veda bir elveda mı olmak zorunda? Aslında bu sorunun cevabı kişiden kişiye değişir. Bir sürü farklı görüş hunharca tartışılır; ama kendi gençlik dönemimi ele alınca gerçekten her sevda bir veda, bin ceza hatta ve hatta elveda demekmiş. Bu sebeple bu macerayı okurken yıllar önce yaşadığım *Uzun Veda*'m geldi aklıma. Malum gençlik aşkları farklı olur, damakta nadide bir tat bırakır, unutulması imkansız, acısı en derindedir. Dipsiz bir kuyu gibidir. Kendini unutursun, yaşamayı unutursun, herşey boş gelir, baktığın her yer karanlıktır. Hal böyle olunca *Dylan*'ın *Uzun Veda* hikayesi gönlümü bir kere daha yaraladı. Okuduğum her satırda *Dylan*'ın acısına ben de ortak oldum, ben de onunla duygulandım. Bir de şu şekilde değerlendirecek olursak; Bu macerada, diğer *Dylan* maceralarından alışık olduğumuz kötücül yaratıklar, psikopat katiller, karanlık güçler yok. Bunların yerine bir aşk efsanesi var. *Dylan*'ın gençlik aşkı, belkide ilk aşkı *Marina Kimball* var.

Şöyle bir maceramıza değinecek olursak; *Dylan* evinde oturmuş gemisini tamir etmeye çalışırken, o meşhur kükremeye kapı çalar ve bir müşteri gelir. Müşterinin adı *Marina Kimball*' dir. *Dylan* bu isimi ilk başta hatırlayamasa da anında bir flashback ile bu kişinin *Dylan* için çok önemli birini olduğunu anlarız. Bu kişi, *Dylan*'ın 20 yıl önceki gençlik aşkı *Marina*'dır.

Marina, *Dylan*' ın yanına nasıl ve neden geldiğini hatırlayamamaktadır ve *Dylan*'dan kendisini evine (*Moonlight'a*) götürmesini ister, *Dylan*'da kabul etmek zorunda kalır ve macera anılarla sarmalanmış bir yol hikayesine dönüşür. Böylelikle büyük bir aşk hikayesinin sırlarının öğrenmeye başlarız bizler de.

İkilimiz *Moonlight*' a doğru yola çıkdıktan bir süre sonra küçük bir kaza atlatırlar ve *Dylan* bir çocuğa çarpar bu çocuk *Marina*' nın çocuğudur; bir süre sonra *Dylan* gerçekte bir kaza yapmadığını anlar, gerçek ve rüya arasında sıkışır kalır. Yaşadığı bu olayda neyin nesidir şimdi? *Marina*'nın çocuğunu neden görmüştür ve *Marina* 'da ki çözemediği gizem nedir? Sorular sorular, cevabı olmayan sorular.

Yolculukları sürerken bir lunapark görürler; aynı gençliklerinde gittikleri o lunapark gibidir. Belki de o lunaparkın ta kendisidir. Yükseklik korkusuna rağmen *Dylan, Marina* ile dönme dolaba binmeyi kabul eder ve dönme dolap usul usul süzülür. *Dylan* ara ara kendinden geçer gibi olurken *Marina* için yazdığı bir şiiri okumaya başlar:

Saatlerdir oturmuş oyalanıyoruz
Şundan, bundan, başkalarından söz ediyoruz
Kabul etmeye yanaşmıyor gibiyiz
Gerçekte kim olduğumuzu.

Charlie Brown'dan, okuldan söz ediyoruz,
Kimi gerçek, çoğu uydurma olaylar anlatıyoruz.
Yaz ve kış akşamlarında bir tek söz yetiyor
Bulutların üzerinde uçmamıza.

PLAISIR D'AMOUR'u söylerken ben
Bana bakıyor ve kahkalarla gülüyordun,
Sana kur yaptığımı anlamıyordun.
Anlıyordun belki, sendin kurnaz olan.
Bulutların üstüne çıkarmıştın beni
Genç aşıklar, koparılamayacak çiçeklerdik.

Kim bilir sen de beni istiyor muydun?
Zaman zaman inanıyordum buna
Zaman zaman şaka gibi geliyordu bana.
Gözümün önünde uçuyordun
Pervaneler gibi.
İstediğin şeyi söyleyemiyorum sana
Duymak istediğim şeyi duyamayacağım galiba.

Herşey öldü ve herşey yaşıyor hala
Değişen tek şey var, herşey.
Başarmak için hep uğraşmıştım ,
İnanmışım şeye hep inanmıştım.
Şu kara kurdele aklımda bir tek hüznü hatırlatıyor
Her baktığımda.

Söyle bana, daha iyi değil mi böylesi?
Hep hayal kurmak ve aldanmak.
Birşeyi beklemek ya da hiçbir şeyi
Bir evet ya da hayır duymak için beklemek
Nasıl olsa bitmiş gibi görünen birşey için.
Bütün bunlar hiç olmazsa birer anı...

Sonrasında geçmişe dair anılar ve karakterler ortaya akmaya devam eder. *Dylan* kendini bir rüyada zannetmektedir. Gerçek ve düş çoktan birbirine girmiştir artık.

Sayfalar ilerledikçe *Dylan*' in genç iken *Marina*'ya ilan-ı aşk ettiğini öğreniyoruz; lakin *Marina*, *Dylan*' a bir cevap vermez ve *Marina*'nın başka bir erkekle yakınlaşması da *Dylan*' a dayanılmaz acılar yaşatır hatta ölmeyi bile düşünür. Silahını kafasına dayar ama yapamaz. Bunun üzerine pınlını pırtını toplayıp gitmeye karar verir ve böylece büyük bir aşk başlamadan biter.

Vee büyük final,

Dylan ve *Marina* aslında gerçekler, rüyalar ve hayaller arasında geçen bir yolculuğa çıkmamış, gizemli bir şekilde (Belki de beş buçuğuncu hisleri sayesinde) *Kabuslar Dedektifimiz* kendisini *Marina*'nın cenazesinde bulmuştur. Yaralı bir kalp, anılar, aşk ve ölüm. Daha ne denir ki.

Olay örgüsü bu şekilde gelişir. Hikayenin ana temeli, *Dylan* ve *Marina*'nın gençlik dönemlerinde, kendilerince unutamadıkları ve flashbacklerde yer alan o meşhur yaz tatilinde geçmektedir. O yaz, *Dylan*' in hayatına etki edecek çok önemli olaylar olmuştur. Hatta *Dylan*' in kolay kolay taşımadığı ihtiyaç halinde *Groucho*'nun ona fırlattığı meşhur silahı ilk kez bu macerada görüyor ve *Dylan*'ın eline nasıl geçtiğini görme fırsatına erişiyoruz.

Bu hikayeyi okuduktan sonra *Dylan* için üzülmeyim dersem yalan olur. Hissettiği bir acının küçük bir parçası da olsa içimde filizlendi. Ahh be çocuk ne zaman mutlu olacaksın sen! Bak şimdi aşka geldim ben de. *Dylan* yazar da ben yazamaz mıyım? Ve bu da benim *Uzun Veda*'nın satırlara dökülmüş hali;

Sorulması gereken sorular vardı
Sana dair,
Ve bilinmesi gereken cevaplar.
Lakin;
Soru da sendin, cevabı da.

Ay ışığının örttüğü deniz gibi
Zarif, yüzeysel, parıltılı.
Hayatı anlamaya çalışan filozofçasına
Yorgun, karmaşık, imgesel.
Anlamda sendin karmaşa da.

Kuzgun kanadının çırpınışındaki hışımlar,
Çöle düşen yağmur,
Mehtapsız geceler, güneşsiz sönük günler.
Doğa da sendin, renk de sendin, ışık da.

Yalnız gemilerin barındığı liman,
Kasvetli denizcilerin uğradığı han.
Şefkatten yoksun,
Sevgiden biçare gönüller
Ana kucağı da sendin, baba ocağı da.

Ölüme gülerek giden yiğit savaşçı,
Korkuyu suyuşçasına içen cesur kahraman.
Geçmiş bakarak geleceğe koşan
Ümit de sendin, savaş da sendin, barış da.

AHH!

ANİMECİNİN REHBERİ

PARAZİTTE

“Uzaydan geliyorlar, konakçının beynini ele geçiriyorlar, insan etiyile besleniyorlar..”

SHE SPLITS INTO TWO PARTS!

ENGİN GÜL

Izumi Shinichi, 17 yaşında kendi halinde bir lise öğrencisidir. *Tokyo*'nun banliyölerinden birisinde ailesiyle yaşamaktadır. Bir gece, uzaydan solucan biçimli parazitler dünyamıza yağmaya başlar. İnsanların derisinden hızla giren bu solucanımsı parazitler vakit kaybetmeden sinir sistemini kontrol eden beyne ulaşıp konakçının bedenini ve zihnini ele geçirirler.

Uykusu, kulağından girmeye çalışan bir parazit tarafından bölünen *Shinichi* o sırada kulaklık taktığı için şanslıdır. Başarısız olan parazit *Shinichi*'nin kolundan beyne ulaşmaya çalışır, zira yaşam süresi kısıtlıdır ve biran önce beyne ulaşmaya çalışmalıdır. *Shinichi*, kolunu bloke ettiği kablo sayesinde parazitin beyne ulaşmasını engeller. Odaya giren annesi ile o an yaşadıkları bölünen *Shinichi*, rüya gördüğüne kanaat getirir. Ta ki ertesi sabah sağ kolunun kontrolünün artık kendisinde olmadığını öğrenene kadar.

AH...

ONE IS FIGHTING AND THE OTHER IS RUNNING AWAY...

Diğer parazitlerin ele geçirdikleri bedenlerin aksine bu parazit *Shinichi*'nin beynine ulaşamadığı için koluyla yetinmek zorunda kalmıştır. Artık *Shinichi*'nin bedeninde; parazit kol ve *Shinichi*, iki farklı ve sağlıklı karakter olmuşlardır. Parazitin ismi *Migi*'dir.

Shinichi koluna ihtiyacı olduğu için, *Migi* ise konakçı bedenden koptuğunda uzun süre yaşayamayacağı için kaderleri birbirlerine bağlanmıştır. İkili diğer Parazit'lerle karşılaştıklarında tuhaf durumlarından yararlanırlar ve hayatta kalabilmek için aralarında yavaş yavaş güçlü bir bağ oluşmaya başlar. Çift, *Shinichi*'nin insan beyninin hala bozulmaması üzerine diğer parazitlere karşı bir mücadele vermeye karar verirler. Zira diğer parazitler insanla beslenirler ve tüm insanlık için bir tehlikedirler. *Shinichi* ise bu durumu bilmektedir. Diğer parazitler *Migi*'ye de düşmandırlar zira *Migi* onların nezdinde başarılı olamamış bir prematüredir.

Shinichi ve *Migi* tek bir bedeni kullanan organize düşünen ve hareket eden savaşçılardır artık.

Hitoshi Iwaaki tarafından yazılan ve çizilen seinen türündeki 10 ciltlik manganın uyarlaması olan anime oldukça etkileyici ve dinamik çizimlere sahip. Durmak bilmeyen aksiyon sahneleri, goreye yaklaşan bol kanlı planları, izlerken gerilim duygusunu iliklerinize değin hissettiren müziklere sahip, türün güçlü örneklerinden bir anime *Parasyte*.

Hitoshi Iwaaki

Animenin *Shinichi*'den de önde yer bulan karakteri *Migi*; adeta bir filozof edasıyla sürekli okuyan, yorumlayan, tartışan ve yaşamak için her şeyi yapabilen oldukça güçlü bir karakter. Animenin ilerleyen bölümlerinde "tek amacı yaşamak" olan bir parazitin insani ve estetik değerleri geliştirmesine tanık oluyoruz. İnsani değerleri zayıflayan *Shinichi*'deki tam tersine karakter dönüşümünü izlemek de apayrı bir keyif veriyor.

Manga ve anime serilerinin başarısı üzerine 2014 ve 2015 yıllarında iki bölüm halinde film uyarlamaları da geldi. Maalesef, özellikle animenin başarılı karakter ve kurgusundan uzak, soğuk ve yavan kalan filmler aynı başarıyı yakalayamadılar..

Bilim kurgu ve fantastik öğelerin harmanlandığı, dram, şiddet ve gerilimin kıvamında yoğrulduğu, etkileyici, iz bırakan bir anime izlemek isteyenler için :

PARASYTE.

ÜTOPYA'NIN ÖLÜMÜ:

2. DISTOPYA!

GÜNEŞ SEMERCI

YENİ BİR DÜNYA AMA CESUR MU?

“ Bu kadar bunca yakışıklı varlık varıp gelmiş buraya

Ne güzel şeymiş meğer insanlık

Böyle dünyalıları olan,

Yaşasın bu yaman, bu cesur yeni dünya .”

William Shakespeare

Çocuk heyecanla eline telefonunu aldı, bu gece mükemmel geçecekti. Tam bunları düşündüğü anda telefonuna baktı ve beyninden vurulmuşa döndü. Telefonunun şarjı bitmişti. Kız ona telefon numarasını vermemişti ama sosyal medya hesaplarını takip etmesini söylemişti. Gece yarısına kadar onu bulursa sabaha kadar eğleneceklerini ve sonunda onunla sevişeceğini açıkça söylemişti.

Kahretsin dedi çocuk, lanet telefonun şarjının biteceği zaman mıydı? Allah'tan eve oldukça yakındı. Kahrolası "battery pack" de de şarj bitmişti. Sanki salak salak "face" de gezmeseydi olmayacaktı. Bunu düşününce içinden kendine kallavi bir küfür etti. Daha işi çoktu üstelik. Kıza da lanet etti, telefon numarasını açıktan verse bu kadar sıkıntı çekmeyecekti. Şimdi bütün gece sosyal medyada onu yakalamak için gezinip duracaktı. Az da sosyal medya hesabı kullanmıyordu haspam, nereden baksan 10'a yakın hesabı takip etmek zorundaydı.

Ben bu şarjı hemen bitiriyorum da, o nasıl dayandırıyor diye içinden geçirdi. Sonra da salla gitsin dedi. Bu gece bir fıstıkla sabaha kadar sevişecekti, önemli olan da buydu. Şimdi acil eve gitmesi gerekiyordu, arabasını evde bıraktığına lanet etti. Talih kuşumun bu kadar çabuk güleceğini bilseydim arabayla çıkardım diye söylendi. En iyisi taksi diye düşündü. Para fazla gidecek ama olsun, işin ucunda piliçle sabaha kadar sevişmek vardı. Paranın her zerresine değer diye düşündü.

İlk gördüğü taksiyi hemen çevirdi. **** semtine, acil beni at dedi. Arkasına yaslandı, yorulduğunu düşündü ve bir anda sigara içmek istedi.. Bir piliç peşinde gezmek, hiç bu kadar yormamıştı onu. Ama bu yorgunluğa değeceğini düşündü, çevresinde ne kadar arkadaşı varsa onunla yatmak için her şeyi yapmış ama kız sadece istediklerine evet demişti. Durum şimdi tam tersine dönmüştü, kız onu istemişti. Bunu bile düşünmek çocuğu azdırmaya yetti. İstedığı kız ona yazmıştı, iyi mi?

Şimdi tek yapması gereken lanet telefonu şarj etmek ve kızın sosyal medyada takip etmektir. Camdan dışarıyı izlerken sigara içme isteği daha da arttı. Eve gidinceye kadar zor dayanacağını düşündü. Aklını tekrar kıza çevirdi, şu sigara isteğini biraz olsun unuttururdu. Kızı düşünmeye başladı; şehvetli dudakları alev gibiydi, kızıl uzun saçları ne kadar

güzeldi, ya iri göğüsleri? Konuşurken dudaklarını yalaya yalaya, beni takip edersen gece seninim demişti. Bu onun kudurması için yetmişti bile. Off diye içinden geçirdi. Zaten baktıkça ısırılmamak için kendisini çok zor tutmuştu, konuşmadan sonra nasıl oldu da kendini tuttuğunu şimdi bile anlayamıyordu. Kızı düşündükçe bir an önce gece olsun diye içinden geçirdi. Sonra elinde oynadığı telefona baktı ve aklına gelen küfürleri saydırdı.

Taksi şoförü evinin önünde durdu, saate baktı yarım saat ancak olmuştu. 100 *** uzattı ve gerisi kalsın dedi. İndiği gibi hemen sigarasını yaktı, biraz daha uzun sürseydi çıldıracağını düşündü. Sigarasını çiğner gibi hızlı hızlı içmeye başladı, dışarıdan birisi baksa yemeye çalıştığını zannedebilirdi.

Hızla apartmana girdi; evi yedinci kattaydı, asansör ise yirminci kattaydı. Şansına küfür etti. Düğmeye hızlı hızlı birkaç kere bastı, sanki hızlı basınca hemen gelecekmiş gibi. İçinden her şey ters gidiyor ya hayırlısı dedi. Başlangıç güzeldi sonu da muhakkak güzel olacaktı.

Asansör gelince hızla yedinci kat butonuna bastı ama sanki asansör gitmiyormuş gibi hissetti. Sanki eve ulaşamayacakmış gibi bir his vardı içinde ve asansör durunca şaşırды, eve ulaşmıştı. Kapı girişinin yanındaki küllüğe sigarasını söndürdü ve elini cebine attı ama evin anahtarını hemen bulamadı. Zaten ne zaman acele bir işi olsa her işinin ters gittiğini düşünürdü. Sonunda eve girdi ve ilk yaptığı aceleyle prizi bulmak oldu. Telefonu hemen şarj olmaya başlamıştı. Her ihtimale karşın battery pack'ı de şarja koydu. Aynı stresi tekrar yaşamamanın âlemi yok diye düşündü.

Karnının oldukça aç olduğunu hissetti. Buzdolabı yerine derin dondurucu kısmı daha büyük olan bir dolap almıştı, içi tıka basa dondurulmuş gıdalar ile doluydu. Evde yemek yaptığını hiç hatırlamıyordu. Sonra aklına geldi ve gülümsedi, geçen ay eve attığı o sarışın kızı tavlama için spagetti yapmıştı. Zaten bildiği tek yemek de oydu ve kızı tavlamaya yetmişti. Arada da olsa yemek yapmak işe yarıyor diye düşündü. Sonra gerçekliğe geri döndü. Karnı açtı ve bir şeyler yemeliydi ama gece karın ağrısıyla da zevki yarım kalmamalıydı. Hafif bir şey olmalı diye göz gezdirdi dolaba. Sucuklu olanları eledi, hem ağzımı kokutur hem de karnımı ağrıtabilir, ayrıca öpüşürken sarımsak kokusundan kız

tiksinebilir diyerek kendi kendine güldü.

Dondurulmuş vejetaryen pizzaya karar verdi ve dolaptan çıkardı. Şimdilik beklesin dedi. Burnunu koltukaltına götürüp kokladı ve o hafif ekşi kokuyu burnuna çekti. Hemen gidip duş alayım dedi.

Hemen hızla üstündekileri çıkardı ve kirliye attı. Duşa adımını attığı anda 34 derecelik sıcak su duş telefonundan akmaya başladı. Akıllı evinin bu güzelliğini seviyordu, o düşünmeden zaten onun yerine düşünüyordu. Bu paraya Afrika'dan neredeyse ülke alınabildiğini biliyordu. Afrika'yı kim ne yapsındı ki? Dünyanın en güzel şehrinde ve o şehrin en gözde akıllı evinde kalıyordu. Parası ve mevkii vardı, istediği her kızı eve atabilirdi. Yakışıklıydı da ama bu kıza ne zamandır kafayı takmıştı. Şimdi o kendi ayaklarıyla ona gelmişti.

Sıcak su bütün vücudunu güzelce temizledi. Sonra su bir an kesildi ve içeri buhar ile kaplandı. Buhar banyosu da iyi geliyordu. Tam duştan çıkacağı anda en sevdiği koku buhara karıştı. İşte şimdi her şey tamdı. Tertemiz ve mis gibiydi. Bornozunun sarınıp giysi odasına gitti. Yüzlerce kıyafet ve onlarca ayakkabı arasında hafif adımlarla gezdi.

Kıyafetleri de oldukça şık ve pahalıydı. Artık bunları da düşünmeyi bırakalı çok olmuştu. Mevki ve makamının gücüne alışalı oldukça zaman geçmişti. Sık bir pantolon ve güzel bir tişört seçti. Çok ünlü bir markanın deri ceketini de üzerine geçirip özel deriden yapılmış yumuşak bir ayakkabıyı ayağına geçirdi. Üstündekiler normal birinin belki aylarca geçim parasıydı. Çokta sikinde olmadığı belli oluyordu. Hızlıca odadan dışarı çıktı.

Hemen mutfağa geçti. Çıkardığı pizzayı mikrodalgaya attı. 8 dakikaya ayarladı. Bu arada saçlarına şekil vermeye gitti. Gür siyah saçlarını her zaman sevmişti. İsteddiği şekli hemen verdi. Bu arada mikrodalganın uyarı sesi geldi. Mutfağa doğru giderken şarjdaki teline baktı ve %50 şarjı görerek sevindi. İşler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı.

Isınan pizzasını tabağa koydu ve soğuk bir kola açtı. Masada tek başına afiyetle ve yavaşça pizzasını yemeğe başladı. Artık acele etmesine gerek kalmamıştı. Saat daha 11'e yeni geliyordu ve neredeyse hazır sayılırdı. Telefon ve battery

pack de tamam gibiydi. Arkasına yaslanarak gerindi. Gece için hazır olduğunu düşündü. Geriye sadece kızın yerini bulmak kalmıştı. Birazdan ona da başlardı. İlk önce pizza bitsin daha sonrasına bakarım. Adım adım diye içinden geçirdi.

Pizzasını ve kolasını bitirdikten sonra kendini daha da iyi hisseti. Tokluk güven ve mutluluk vermişti. Şimdi telefonun başına geçebilirdi.

Koltuğa uzandı ve prize takılı telefonunu şarjdan çıkarmadan uzandı. Şimdi tek tek sosyal medya hesaplarına baktı. Faceden en son iki saat önce yer bildirmiş diye mırıldandı. İki saat olmuştu. Artık burada olmayabilirdi. Genede nerede takıldığını merak ettiğinden bildirimini inceledi. Eklediği fotoğraflara baktı ve şehveti kabardı. Offf gel gece gel dedi yılışık bir azgın sesle.

Hemen kızın Instagram hesabına baktı, burada da neredeyse 2 saat olmuştu. Yalnız son yüklediği farklı bir mekândaydı. Diğer paylaşımından iki saat geçmesine karşın aradaki yarım saatlik farkla başka mekâna geçmişti. Oldukça hızlı bir gece olacak anlaşılın dedi.

Hemen arkasından Flickr hesabına baktı. Bir saat önce paylaşım yapmış ve bu da başka mekândan yapılmıştı. Dışından küfürü bastı.... koyayım yarım saatte bir mekân mı değiştirilir? Sinirleri biraz gerilmişti. Sonra kendi kendini sakinleştirdi. Gecen iyi geçecek oğlum kızmaya gerek yok!

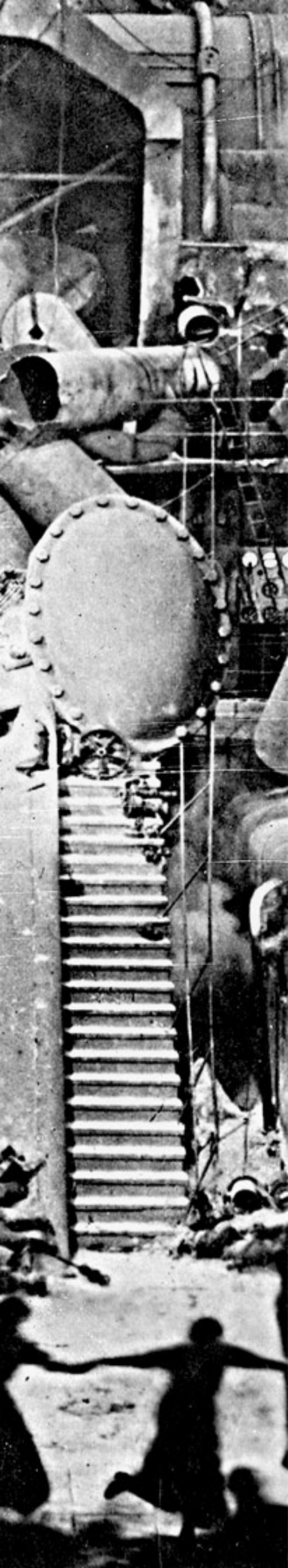
Bu şekilde döne dolaşa bir sürü hesabı tekrar tekrar kontrol etmişti. Artık sinirleri gerilmiş ama umudunu kaybetmemişti. Gerek yoktu. İstemese kız sulanmazdı. Sonra tanımadığı bir telden mesaj geldi.

“Hala istiyorsan arabana atla ve son bir saat içindeki mekânları kontrol et. Söz bu mekânda seni bekliyor olacağım”

Yüzünün tamamını kaplayan bir gülümseme ile. “İşte “dedi. Şimdi yapması gereken son bir saatteki mekânları bulmaktı. Bu kolaydı. Beş mekân vardı. İşi kolay sayılırdı. Birbirine yakın sayılırdı mekânlar. Neyse bunu yolsa düşünürüm diyerek evden hızla dışarı çıktı. Aynı hızla asansöre bindi. Asansör kendi katındaydı. Karma benden yana diye güldü.

Hızla araba garajına indi ve lüks arabasının kontağına bastı.

Egzozun gücü adamın şehvetiyle yarışacak kadar güçlüydü ama bu gece için değil.

Adam, hızla telefonundan kızın gezdiği mekânlara baktı ve konumlarını arabanın navigasyonuna ilettil. Avına hızla giden çita gibiydi. Sanki avının kokusunu almıştı. Saatte 150 km hızla avına doğru yol alıyordu. Gecenin sonunda avını ele geçireceğini düşünerek arabanın içinde müziğin sesini sonun kadar açtı. Sanki dünya onun ayakları altındaydı. Her şey ve herkes ona hizmet ediyordu. Güç, para ve şehvet kibrinde güçlü bir sos olmuştu. Müzik bu sosu daha da kuvvetlendiriyordu.

İlk olarak kızın attığı ilk mekânın konumuna gitti. Kızın akıllı olduğu belliydi ve bir av gibi avcıyı da elinde oynatacağı kesindi. Çocuk bu duruma daha da sevindi. Eğer basit bir av olsaydı o da bundan hoşlanmayacaktı. Kızın onun şehvetini arttırmak için türlü oyunlar oynayacağını tahmin ediyordu. Tek istediği bu oyunları gereğinden fazla uzamamasıydı.

İlk gittiği mekânda, fotoğrafın çekildiği barın önüne gitti. Daha önceden buraya geldiği için işi daha kolaydı. Barmenden bir içki istedi ve tanıdığını bildiği kızın burada olup olmadığını sordu. Barmen gürültülü mekânda zor anlağı soruyu daha kolay şekilde cevapladı. Olumsuz şekilde kafasını sallaması yeterliydi. Çocuk tekilasını tek yudumda kafasına dikti ve parayı uzattı. Barmen para üstünü uzatırken sende kalsın şeklinde veya o mealde bir hareketle para üstünü almadan bardan hızla uzaklaştı. Adam ilk olarak canı sıkılır gibi olsa da ilk mekân olmanın rahatlığı ve gecenin başı olduğu için pek takmadı. Hem nasılsa bir mekân listeden düşmüştü.

Adamın şanssızlığı ikinci ve üçüncü mekânda da devam etti. Girdiği mekânlardan eli boş çıkarken içtiği tekilaların sayısı da hızla artmıştı. Canı yavaş yavaş sıkılsa da sadece son iki mekânın kalması can sıkıntısının sis gibi dağılmasına yetti.

Dördüncü mekâna girdi. Şansının beşinci mekâna kadar gülmeyeceğine kendini o kadar inandırmıştı ki kızı karşıda dans ederken görünce ilk olarak afalladı. Ancak bu çok kısa bir andı. Kimsenin anlayamayacağı kadar kısa bir an. Kız, karşıda bir sürü erkeğin içinde şehvetli bir şekilde dans ediyordu. Sanki pistteki erkekler onun kölesi olmuş ve şehvetlerini tanrıçaya sunmaya çalışıyordu. Kadın gerçekten bir tanrıça

gibiymi. Sadece müziğin ritmine kendini kaptırmış ve çevresindeki köleler grubunu görmüyordu. Adam ilk olarak kıskanacak gibi oldu. Sonra herkesin birbirine ait olduğu fikri tekrar aklına geldi. Onun için herkes birbirinindi. Aile kavramına hiçbir zaman inanmamıştı. Zaten ailesi de hiç olmamıştı. Yetimlerin içinde yetişmiş ve zeki olduğu için daha aptal olan gruptan hemen sıyrılmıştı. Yurdun yöneticileri, onun bu zekâsı sayesinde gelecekte iyi bir konumda olacağını ona küçüklükten beri söylemişlerdi herkesten zekiydi ve o hiçbir zaman alt sınıfta olmayacaktı. İsterse onlar gibi yönetici de olabilecekti hatta daha bile fazlası. Zaten dedikleri gibi de oldu. Onunla aynı anda yurda giren çocukların daha aptal olanları işçi sınıfında kendilerine yer buldu. Yurtta bile onların amiri gibi yetişmişti. O her zaman seçkindi.

Adam, kadının şehvetli dansını zevkle izledi. Bara yanaşıp bir tekila daha istedi. İçkisini içerken sigarasını yaktı ve kadının dansını izlemeye devam etti. Erkelere onunla olmak için çıldırdığı belliydi. Kızıl saçları açılmış ve terden parlıyordu. Üzerinde mini tek parça siyah bir kıyafet vardı. Bacaklarını o kadar güzel gösteriyordu ki sadece bacağına bile tapacak erkekler vardı. Dolgun kalçalarını salladıkça erkeklerinin gözleri ve kalplerinin yerinden çıkacak gibi olduğunu hissetti. Bunları düşünürken, bu kadar erkek onu isterken o beni istedi diyerek erkeklik gururunu okşadı.

Kadın müziğin etkisiyle çevresini görmüyordu. Adam tekilasını kafasına dikti ve sigarasının son parçasını içine çekti. Sigarayı küllüğü bastıktan sonra avına doğru yavaş ama emin adımlarla ilerledi. Artık zamanı gelmişti. Şehvetine daha fazla işkence etmesinin anlamı yoktu.

Adam, köleler ordusunun içinde hızla ilerledi. Kadının karşısına geçti ve bir an göz göze geldiler. Adam şehvetli bir şekilde kadının dudakları öptü. Tabii buna öpmek denirse. Dışarıdan biri onlara baktığında adamın kadının dudaklarını somurduğuna yemin edebilirdi.

Kadın şehvetli öpüşme bitince hiçbir şey olmamış gibi dansına devam etti. Sadece kısaca "Demek sonda beni buldun" dedi. Adam kısaca "Evet" dedi. Bir süre kadın ve adam dans etti. Çevresi onlara imrenerek bakan zavallı erkeklerle doluydu. Bunu ne adam ne kadın fark etmedi. Müzik bitikten sonra adam kadının elinden tuttu ve dışarı

doğru sürükledi.

Adam kadınla dışarı çıkarken arabayı alan valeyi çağırdı. Eğer arabayı hemen getirirse bahşişinin yüksek olacağını söyledi. İki dakika geçmemişti ki vale arayı adamın önüne çekti. Adam valenin eline yüksek bir bahşiş bıraktı. Kadın ön koltuğa hemen oturdu ve pencerenin camını açtı. Kadın terden ve sıcaktan kıpkırmızıydı. Gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı. Adam arabayı çalıştırdığında gözeleri hala kapalıydı. Sanki o an dünyada değildi. Ayakkabılarını çıkararak ayağını torpidoya doğru uzattı. Zaten kısa olan eteği çekilmiş ve iç çamaşırının olduğu yer görünüyordu.

Adam bunu gördükten sonra kendini daha zor tutmaya başladı. Hemen eve gitmek istiyordu. Arabanın gazına daha fazla asıldı. Bunu anlayan kadın onu daha da delirtmek için incecik kilosunu sıyırdı ve camdan dışarı attı. Adamın aklı başından çıkacak gibiydi. Eğer şehveti bir insan olsaydı o an ona saldırırdı. Adam arabanın gazına daha da asıldı. Sanki gaza değil kadına saldırıyordu.

Gece olduğundan yolların sakindi. Adam o kadar hızlı yol alıyordu ki sanki evren arabanın altında kayıyordu. Göz ucuyla kadına baktı. Bacakları o kadar güzeldi ki en değerli mermerler bile yanında sönük kalıyordu. Kıyafet parçasının arasından kadınlığı ve onun sulu şehveti ona bakıyordu. Adam şu an ölmezsem hiçbir zaman ölmem diye içinde geçirdi. Sonunda evine gelmeye başardı.

Adam hızla arabasını park etti. Kadın onu daha da delirtmek için sanki yavaş yavaş hareket ediyordu. Adam dayanamayıp kolunda tutarak hızla asansöre götürdü. Asansörün gelmesi sanki o an yıllar sürmüş gibi geldi. Sonunda geldiğinde çıldırmak üzereydi. Adam ve kadın asansöre bindi ve yedinci kata doğru yol aldılar.

Adam artık o kadar kötü durumdaydı ki asansörde kadının üzerine saldırı. Kadında ters bir şey beklemesine karşın tam tersi oldu. Kadın ona daha şehvetli bir şekilde saldırı. Adam o an ölmek için Tanrıya dua etti.

Adam ve kadın hızla içeri girdi. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki birisi görse kavga ettiklerini zannedebilirdi. Adam hızla elbiselerini çıkaracakken kadın "Dur" dedi. Adam ilk önce afalladı. Ne oldu şimdi diye içinde geçirdi. Kadın

çantasına uzandı ve içinden birkaç hap çıkardı. Adama da uzattı. "Unutulmaz bir gece olacağı kesin. Kafamızın da güzel olmasını istiyorum şu meth den almanı istiyorum. Sonra devam ederiz"

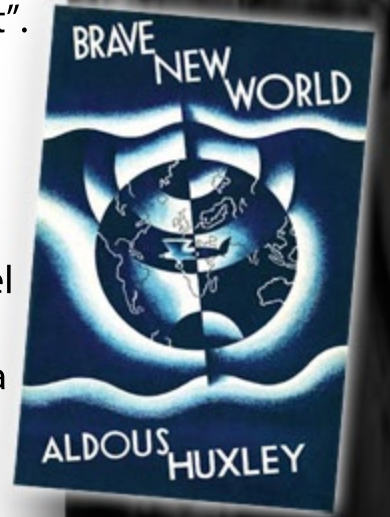
Adam zaten meth'i severdi ara arada içerdi. Bu teklif adamın daha da hoşuna gitti. Kadının uzattığı haplardan iki tane aldı ve yuttu. Kadında aynısını yaptı. İkisinin de ayakları yerden hızla kesilmeye başladı. Kadın ve adam hızla soyunarak yatak odasına geçtiler. Kadın ve adamın unutamayacağı bir gece olacağı kesindi. İkisi de şehvetli ve ikisi de uyuşturucu etkisindeydi. Odanın ses yalıtımı olmasa gecenin sonu daha kötü bitebilirdi. İstenmeyen bir komşu ihbarı tüm geceyi mahvedebilirdi. Adam çok uzun zaman önce bunları düşünmüştü. Artık düşünecek bir şey yoktu. İkisi de şehvetin kollarında çığlık çığlıya kendilerinden geçtiler.

Sir Huxley dışarıdan gelen çocuk çığlığıyla uykuya daldığı hamaktan uyandı. Kendisini çok sersem hissediyordu. Bir süredir yazmayı düşündüğü kitap onun kafasını oldukça kurcalıyordu. İlham perisi denilen bir şey varsa onu bir süredir terk etmişti. Ta ki şimdiye kadar. Uyku sersemi gördüğü kâbus gibi rüyasını hatırlamaya çalıştı. Gelecekte bir adam görmüştü. Kendi başına yaşayan ve üst sınıftan olan.

Bir kadınla beraber olmak için yanıp tutuştuğunu hatırlıyordu. Rüyası yavaş yavaş silikleşmeden hemen yazı masasının başına gitti ve gördüğü rüyadaki şeyleri yazmaya başladı. Böylece ilham perisi içine ilhamın doldurmaya başladı.

Olay ,olamayacak bir gelecekte geçecekti. İnsanlar bencildi ama bu gelecekte daha bencil olacaktı. Kadın ve erkek ilişkileri seks üzerine olacaktı. Nasıldı o cümle hah! Herkes herkese ait". Ana fikir bu olacaktı. Evlilik olmayacaktı. Çocuklar özel koşullarda yetiştirilsin ve sınıflara ayrılınsın. Sir Huxley'in aklından fikirler o kadar hızla kâğıda geçti ki kendi bile buna şaşıtı. Durmadan saatlerce yazmaya devam etti.

Yorulduğu bir anda sigarasını yaktı ve kitabın oldukça güzel olacağını düşündü. Olmayacak bir geleceği hayal etmek hoşuna gitmişti. Kitaba ne isim verseydi acaba. O anda aklına geldi. Geçen gün okuduğu Shakespeare dizesindeki kelime oldukça iyiydi. Olmayacak ve olması muhtemel olmayan bir geleceğe bu isim iyi gider diye düşündü. *CESUR YENİ DÜNYA...*

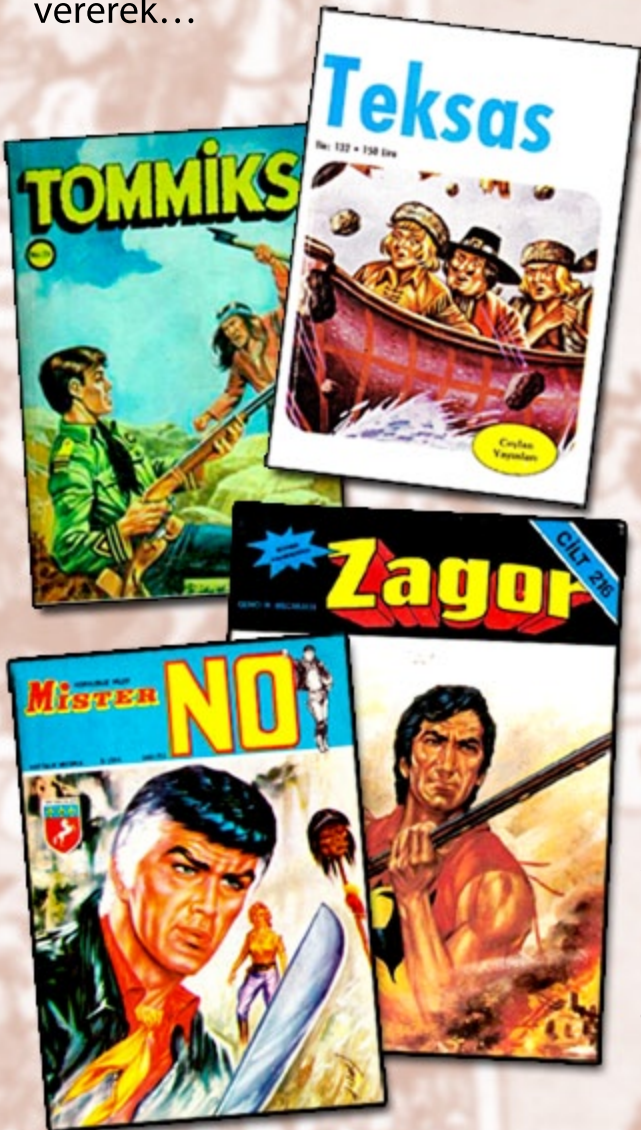
ÇİZGİ ROMANLARI ANILARI

SELAMİ HOCA

Okumayı öğrendiği andan beri buna tutkuyla bağlanan, yerde bulduğu yırtık gazete parçasını bile okumaya çalışan küçük bir çocuk. Bu benim. Öğretmenimizin bir grup arkadaşıyla birlikte beni de elimizden götürüp üye yaptığı halk kütüphanesinin devamlı müşterisiyim. Tüm Jules Verne'leri, Nihat Düden'in (?) **Çotakan** serisini yalayıp yutmuşum. Bu iştahımı kütüphane memurları da görüyor mutlaka. Ve bir gün Yusuf Abi ; "Gel bakalım" diyor ve ilk kez kendilerinden başka kimsenin çıkmadığı, istediğimiz kitapları alıp getirdikleri üst kata çıkıyorum. Duvarlar dolusu cilt cilt kitap ve masalar. Bir rafa uzanıp ciltler indirmeye başlıyor. Kocaman ciltler bunlar. Merakla bakıyorum. "Bundan sonra buraya gelip bunları okuyabilirsin ama kesinlikle aşağı indirmek veya eve götürmek yok!" diyor. Mavi ve kırmızı ciltlerin kapaklarını açıyorum. Karşımda yıllardır biriktirilip ciltlenmiş **Doğan Kardeş** ve Milliyet Çocuk dergileri. **Şimşek Santrafor Kai**, **Larry Yuma**, **Red Kit**, **Maymun Adam Tarzan** ve diğerleri. Sadece benim okumam için. Hissediyorum. Cennet bu olmalı...

Hemen hemen aynı dönemler olmalı. Babamın bir iş arkadaşına akşam oturmasına gidilecek. O yaşlarda tüm büyükler çok yaşlı görünür çocukların gözüne. Evde kalıp televizyon izlese veya kitap okusam? İzin yok. İllaki anne babaya eşlik edilecek. İhtiyarlar oturup konuşurken bir koltukta kös kös oturuyorum. Televizyonları yok muydu yoksa muhabbete engel olmasın diye açmamışlardı, hatırlamıyorum. Ama kesinlikle hatırladığım bir şey var. Evdeki abinin benim için getirdiği kutu ağzına kadar çizgi roman dolu. Özellikle *Swing* ve *Kızılmaske*'leri o kadar iyi hatırlıyorum ki. İstemeye istemeye geldiğim misafirlikten sürüyerek eve götürebiliyorlar beni. En kısa zamanda tekrar geleceğimize dair sözler vererek...

Yaz mevsiminin çelik çomak, gazoz kapağı, ipekböceği ve tabii *Teksa Tommiks*'le geçtiği yıllar. Bir yandan çizgi roman değiş tokuşu yapılıyor, bunun için sokak sokak geziliyor. Diğer yandan yaz sonunda kimin daha çok çizgi romanı olacak diye tatlı bir rekabete giriliyor. Arkadaşımla hep gittiğimiz birkaç çocuk var. Bir gün bir doktor ofisinin önünden geçerken içerdeki çocuğun çizgi roman okuduğunu görüyoruz. Giriyoruz. Değiş tokuş yapar mı? Evet... Çizgi romanlarını çıkarıyor. O da ne? Hepsi daha o sabah çıkan yeni sayılar veya son birkaç haftanın sayıları. Hepsi gıcır gıcır. Heyecanımızı fazla sezdirmeden alışverişimizi yapıyoruz. Artık her Cuma öğlen olmasını ipe çekiyoruz. Öncesinde arkadaşşımla; "*Zagor senin Mister No benim*" falan diye aramızda anlaşsak da büronun daracık kapısından birbirimizi omuzlayarak giriyoruz...

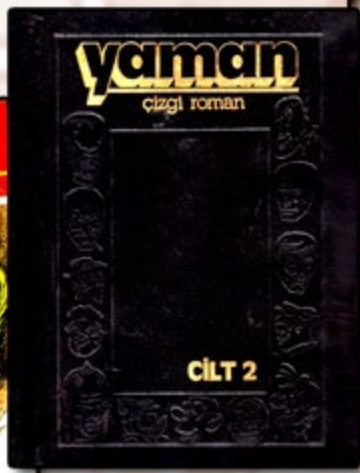
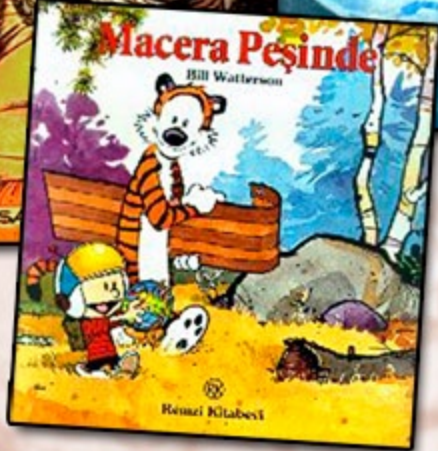
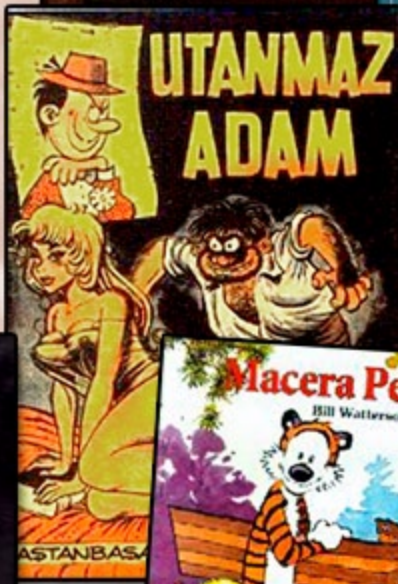
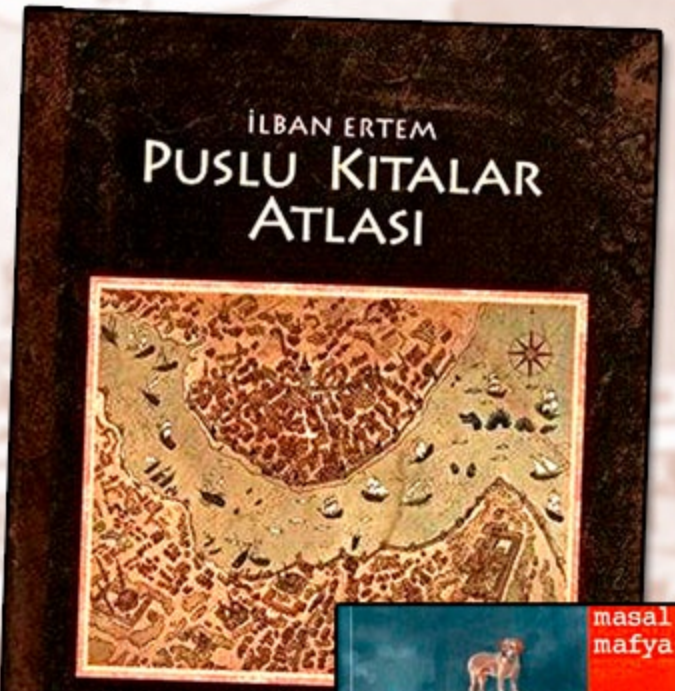

Ortaokul yılları. Okul döneminde çizgi roman yasak. Zaten yaz boyu biriktirdiğim çizgi romanlarımın ısıttığı termosifon suyunda yıkanalı aylar olmuş. Ama harçlığımla her hafta **Tercüman Çocuk** almamın önünde bir engel yok. Yeni sayıyı alır almaz hızla arka sayfalara yöneliyorum. Geçen hafta **Thorgal** buz gibi suların içinde bir kayaya zincirlenmiş halde kalmıştı. Acaba kurtuldu mu? Bir yandan okuyor bir yandan yürüyorum. Birden sert bir fren sesi. Etraftan bağırانlar. "Deli misin be çocuk. Ezileceksin." Elimden geldiğince istifimi bozmadan karşı kaldırıma geçiyorum. Bir kenara geçip o dört beş sayfayı su gibi okuyorum. **Thorgal** kurtuldu. Ben titriyorum ve mutlu olduğumu biliyorum...

Altın Madalyon'a bulaşmışım. Yıllar sonra yeniden çizgi romanlara alıcı gözle bakmaya başlamışım. Sık sık uğradığım sahaf- kitapevi karışımı yerde çizgi roman bölümüne de bakıyorum artık. Gerçi **Aksoy** yayınlarının yarım kalmış serileri dışında pek bir şey yok. Bir gün orta rafın üzerinin belki yüzlerce fasikülle dolu olduğunu görüyorum. **Zagor**, **Tom Braks**, **Swing**, **Zembla** ağırlıklı. Arada **Teksas**'lar **Tommiks**'ler **Gordon**'lar falan da var. Tanesi 50 kuruş. Çoğunu alıyorum ve kendimi çocukluğumu bulmuş gibi hissediyorum...

Yıllardır beklediğim, hakkında e-dergi'mize yazdığım *Puslu Kıtalar Atlası* nihayet çıkmış hatta ikinci baskıyı mükemmel bir ciltle yapmışlar. Her yerde hakkında yazılanları okuyorum. İçinden paylaşılan çizimlere bakıyorum. *İzmir Kitap Fuarı*'na bir grup öğrenci götürüyoruz. Gerçi kitap fuarlarından değil internetten kitap almak benim için daha ekonomik. O yüzden pek kitap alma niyetim yok. Yine de fuara girer girmez ayaklarım beni doğrudan *İletişim Yayınları*'nın standına götürüyor. İşte o muhteşem cilt en ön sırada yatıyor. Önce elime oradan da çantama alıyorum. Dönüş otobüsünde okumaya başlamamak için kendimi zor tutacağımı da adım gibi biliyorum...

Zaman zaman rafların arasında gezerken aramadığım çizgi romanlar buluyorum. *Perker*'in "*Masal Mafyası*", *Oğuz Aral*'ın "*Utanmaz Adam*"ları veya *Yaman Çocuk* orijinal ciltleri. Bir yandan da 350'lik *Zagor* eksiklerimi, *Calvin ve Hobbs* eksiklerimi veya *Hanzala*'yı aramaya devam ediyorum. Acelem yok. Ama tüm bu arayışların ve keşiflerin ne hissettirdiğini bu satırları okuyanlar zaten o kadar iyi biliyor ki...

ÇİZGİ ROMAN OBURLU'NUN GÖZ HAPSİNDEKİLER 1

MURAT KARADAYI

Düşündüm taşındım “Nasıl bir farklılık yaparım?” diye, aklıma bu köşe geldi. Herkesin her zaman aklında olan, takip ettiği, almak için fırsat veya indirim kolladığı ya da “biraz daha çıksın ondan sonra topluca alırım” dediği ve sürekli göz hapsinde tuttuğu çizgi romanlar vardır. Bu söylediklerim satın almak için de, okunmayı bekleyen ama bir türlü sıra gelmemiş, el gitmemiş çizgi romanlar için de ya da çıkmasını beklediğiniz çizgi romanlar için de olabilir. Hal böyle olunca, aralarından seçimler yapmak gitgide zorlaşan çizgi romanlara bazen hatırlatma, bazen yeni çıktığı veya çıkacağı için haber tadında kısa kısa cümlelerle yazılmış bu köşeyi hazırlamayı düşündüm. Çizgi roman mazisi 3 seneyi geçen, yeni sayılabilecek ancak kendine güvenen, tür ve karakter ayrımı yapmadan çizgi roman okumak isteyen ve okuyan birisi olarak, bu köşede ‘Çizgi Roman Oburluğu’ yapacağım. Tabii ki ben bu satırları okuyan çoğu insana göre oburluk dönemime yeni başlamış bir insanım :) Ezeli ve tecrübeli obur ağabeylerime ve ablalarım selam olsun. Hazırsanız bu ayki göz hapsimdekilere bir göz atalım (Cümleye gel).

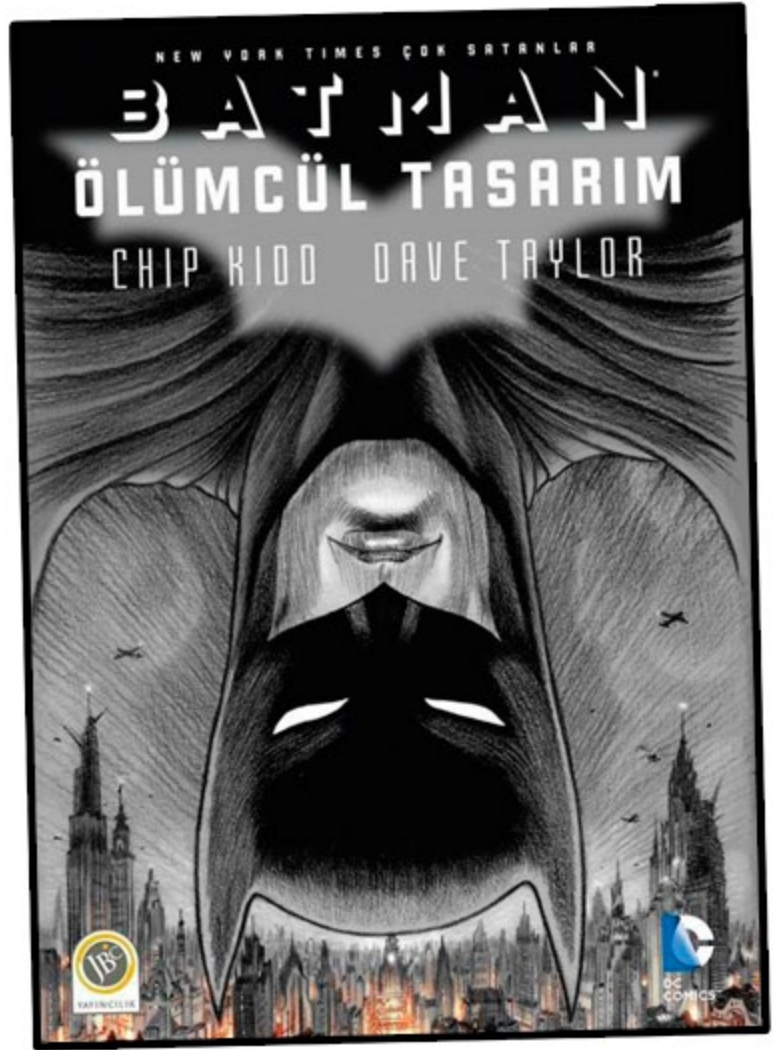

En Kahraman Ridvan

Bu ay açılışı *En Kahraman Ridvan* ile yapmak istiyorum izninizle. Belki çoğunuz ciltlerini okumuşsunuzdur, belki mizah dergisinde çıkan serisinden bile takip etmiş olabilirsiniz ama *Bülent Arabacıoğlu*'nun bu çok özel çizgi roman kahramanı *Ridvan* mutlaka okunmayı hatta tekrar tekrar okunmayı tartışmasız hak ediyor. *Mürekkep Yayınları*'ndan çıkan ve daha önceden yayınlanmış maceraların toplu olarak bir araya getirilerek yeniden yayınlandığı bir çizgi roman kendisi. Yerli eserler bu aralar hep göz hapsimde işte onlardan birisi de bir klasik ve efsane eser *Ridvan*. O zaman size *Kukurikuuuu* diyorum, başka da bir şey demiyorum :) Alınız, okuyunuz efendim...

Öldür Yeter - All You Need Is Kill

Manga olsun çamurdan olsun diye bir giriş yazmak istedim. Daha çok basılması için daha çok okunması gereken bir tür, mangalar. Japon abilerimizde hayal gücü, özgün konu bulma sıkıntısı yok. Her alanda üretken insanlar :) Konuya dağınık girdim ama buna mecburdum. Mangaları seviyorum. *Akılçelen Kitaplar*'dan çıkan ve 2 cilt olarak yayınlanan *Öldür Yeter*, konu itibariyle de ilgi çekici. Bilimkurgu ve uzay, uzaylı maceraları seven oburların göz hapsinde tutması gerek diye düşünüyorum. Uzaylı istilasındaki Dünya'da acemi bir asker olan *Keyci Kiriya* kardeşimizin başına gelen ölümü defalarca yaşayacağız. Evet tam 158. defada başka şeyler olmaya başlayacak ve bu onun başına gelen ölümün sonuncusu mu olacak yoksa onun kurtuluşu mu olacak göreceğiz! Kısaca *Öldür Yeter*'i okuyalım, okutalım. Öyle uzun uzun ciltlerce sürmüyor macera, sadece 2 ciltcik :) Benden söylemesi.

Batman - Ölümcül Tasarım

Aslında her *Batman* çizgi romanı benim göz hapsimde ama neden özellikle *Ölümcül Tasarım*'ı belirtiyorum? Diğer tüm sebepleri bir kenara koyun, bu nadide *Batman* eserinin çizimleri *Dave Taylor* tarafından tamamen kara kalem ile yapılmış. Sadece bu bile albümü daha konusu gibi detayları okumadan hemen göz hapsime soktu. Bu kadar mı demeyin! Hadi bir şeyler daha yazayım. Bu çizgi roman kahramanlarını değil, suçların şehri *Gotham*'ı göz önüne oturtuyor, öne çıkartıyor. Zaten *Batman* olması da başlı başına bir sebep, okumayana aşk olsun...

Avenging Spiderman

Geçtiğimiz aylarda *Marmara Çizgi* yeni bir *Spider-Man* serisini yayınlayacağını üstelik de fasikül olarak yayınlayacağını duyurunca, anında göz hapsime girmişti **Avenging Spider-Man**. Bu seri de neyin nesi, kimin fesi deyip biraz araştırınca ve *Marvel Team-up* tadında partnerli hikayeler okuyacağımızı öğrendiğimde ise göz hapsimden yutağıma doğru geçiş yaptı :) Böylece aslında içimizden biri olan süper kahramanımız *Spider-Man*'in bir **Avenger** olarak atıldığı bazı maceraları, diğer süper kahramanları da yanımıza alarak okuyabilecektim. Karın gurultum bir miktar dindi. Siz de fasikül olarak çıkan bu çizgi romanı kaçırmayın, açlığınızı yatıştırın... Eh biraz benzer bir slogan ama olur böyle şeyler...

Günaha Son Çağrı

Marmara Çizgi'den çıkan bu eser, yazarının *Neil Gaiman* olmasından dolayı bu ay göz hapsimde. Hani derler ya, denizden babam çıksa yerim, *Blizzard*'tan (oyun firması :)) babam çıksa oynarım diye, hah işte, *Neil Gaiman* babamı yazsa okurum o derece severim kendisini. *Neil Gaiman*'ın çizgi roman çalışmaları bu alemde zaten efsanedir, herkes tarafından bilinir. (*Sandman* mi dedi biri?) *Gerçeğin tiyatrosundaki gösteriye bilet alan Steven'in 3 perdelik hikayesi* diye yazıyor tanıtımda. Genç bir çocuğun ona korkak diyenlere meydan okumak için girdiği bir oyun... Bakalım *Neil Gaiman*'ın bize ne gibi sürprizleri olacak? Neil Amca işini bilir :)

"Çizgi Roman Oburu'nun Göz Hapsindekiler"den bu defalık bu kadar. Bir dahaki sefere kadar, çizgi roman okuyalım, okutalım, önerelim, inceleyelim, çizgi roman oburluğumuzu dindirelim. Diner mi acaba? Zannetmem :) Bol çizgi romanlı günler...

KARALAMALAR

PİZAGOR

15. 10. 2015

KARALAMALAR

PİZAGOR

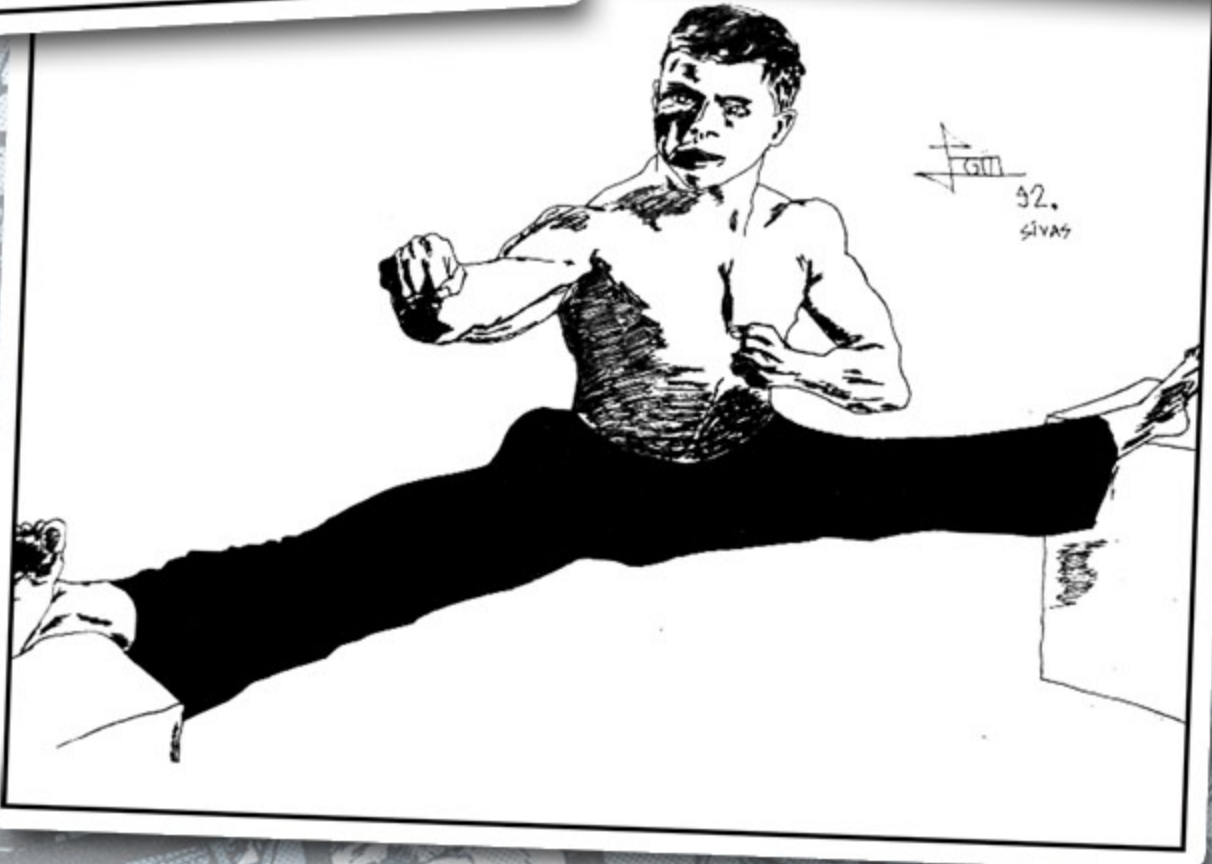
RIZA UMAR GÜRSU

KARALAMALAR

ENGİN GÜL

KARALAMALAR

Merhaba Arkadaşlar,

E-Dergimizin 9. Sayısı için çalışmalarına başladık.

Sizlerden isteğimiz daha önce herhangi bir yerde yayınlamadığınız konu bir çizgi roman, bir çizgi roman kahramanı, genel olarak çizgi roman veya türler üzerine araştırma yazısı, deneme, makale, ürün ve-veya macera incelemesi türünde yazılarınızı, konusu serbest olmak üzere öykülerinizi, çizimlerinizi, çizgi bant veya çizgi roman çalışmalarınızı, karikatürlerinizi, mizah kültürü veya mizah dergileri üzerine yazılarınızı, çizgi roman uyarlaması filmler üzerine inceleme yazılarınızı, çizgi roman sanatçısı, alıcısı, satıcısı kişilerle yapılmış röportajlar, bilgisayar oyunları üzerine inceleme yazılarınızı ve bu sayılan içerik dışında özgün ve yayınlamaya değer gördüğünüz diğer yazılı-çizili çalışmalarınızı;

admin@altinmadalyon.com

mail adresine, kısa iletişim bilgilerinizi de ekleyerek (isim,soyisim, tel yada mail adresi) göndermeniz..

Destek verebileceğini belirten tüm dostların ve katılımda bulunmak isteyen herkesin çalışmalarını bekliyoruz.

Selamlar..

1.SAYI

2.SAYI (ÇİFT KAPAK)

3.SAYI

4.SAYI

5.SAYI

6.SAYI

7.SAYI

**ÖZEL SAYI
"AVENGERS"**